

SLOVENSKÁ OLYMPIJSKÁ REVUE

OLYMPIC

.SK

JESEŇ / ZIMA 2019

PAULÍNA FIALKOVÁ

VIE, ŽE SI MUSÍ VERIŤ

SUPERMILIONÁR

MŮŽEŠ BYŤ AJ TY! V HRE JE AŽ

90 000 000 €

VITAJTE V KLUBE

NA CESTE K ZLEPŠENIU POSTAVENIA ŠPORTU

V tomto roku sa aj s nemalým pričinením Slovenského olympijského a športového výboru udialo mnoho vecí, ktoré zlepšujú a postupne by mali ďalej zlepšovať celkové postavenie športu na Slovensku.

Podarilo sa docieľiť výraznejšiu participáciu našej športovej obce, ktorej je SOŠV už rok strešnou organizáciou, na správe verejných vecí. Občianska športová sféra sa začala stávať platným partnerom štátu a postupne nadobúda dôstojnejšie postavenie. Verím, že tento trend bude ďalej pokračovať.

Od januára máme historicky prvého štátneho tajomníka pre šport na Ministerstve školstva, vedy, výskumu a športu SR. V druhej polovici roka došlo k ďalším pozitívnym systémovým zmenám. V parlamente bol schválený zákon o Fonde na podporu športu, prostredníctvom ktorého budú už od januára plynúť do športu ďalšie nemalé prostriedky mimo rozpočtu rezortného ministerstva.

Táto verejnoprávna inštitúcia by mala aj v praxi realizovať športové poukazy. Bol schválený aj Zákon o príspevku za zásluhy v športovej oblasti, ktorý výrazne zlepšil sociálnu situáciu mnohých medailistov z olympijských, paralympijských aj deaflympijských hier. Na príprave uvedených legislatívnych zmien sme sa aktívne podieľali.

SOŠV veľmi intenzívne komunikuje s predstaviteľmi štátu, vyšších územných celkov, aj miest a obcí. Všetci nás vnímajú ako dôveryhodného partnera, ktorý sa seriózne usiluje o celkové zlepšenie postavenia nášho športu.

Dôkazom toho je aj fakt, že vláda SR schválila pre SOŠV tri milióny eur na účely modernizácie, rekonštrukcie a budovania športovej infraštruktúry národného významu. Túto sumu sme

rozdělili na 45 projektov z 33 športov. Dostali sme však takmer štyristo žiadostí s celkovou žiadanou sumou okolo 45 miliónov eur, čo ilustruje dlhodobý zanedbaný stav slovenskej športovej infraštruktúry.

Vláda SR schválila aj presun dvoch miliónov eur z účtu Slovenského plynárenského priemyslu v prospech Nadácie SPP na účel podpory športu a športových aktivít v SR prostredníctvom SOŠV.

So združením samosprávnych krajov SK8 sme podpísali memorandum o spolupráci. Už dlhšie spolupracujeme aj so Združením miest a obcí Slovenska.

Samozrejme, realizovali sme aj množstvo vlastných aktivít. V septembri sme usporiadali I. ročník doteraz najväčšej športovej konferencie u nás – SPORT ©EVOLUTION. Okrem už zabehnutých projektov (napríklad Olympijský deň, Juniorský olympijský tím, Ukáž sa!) sme zaviedli aj nové – Športuj, Slovensko, JOT Games, či osadzovanie pamätných tabúl všetkých olympijských medailistov zo Slovenska predovšetkým na základných školách, ktoré navštevovali.

Vydali sme niektoré cenné publikácie, napríklad štyri v rámci vzdelávacieho programu olympijských hodnôt MOV. Prezentovali sme naše olympijské aktivity učiteľom základných škôl z celého Slovenska. Podporujeme aj činnosť Slovenskej asociácie olympionikov, ktorá po dlhej stagnácii začala na jar znovu fungovať a v novembri usporiadala I. národný zraz olympionikov.

Už len niečo vyše pol roka nás delí od olympijských hier v Tokiu, ktoré budú pre SOŠV vrcholom roka 2020. Od našich športovcov sme v poslednom predolympijskom lete očakávali viac, než dosiahli, ale veríme, že do Tokia sa ich prebojuje čo najviac a vydajú tam zo seba maximum. Na ceste k OH viacerí z nich absolvovali celkove veľmi vydarené II. európske hry v Minsku, odkiaľ sa naša výprava vrátila so štyrmi medailami. Na I. svetových plážových hrách ANOV v Dauhe nás však reprezentovala len štvorica športovcov.

Intenzívne sa pripravujeme na XVI. letný Európsky olympijský festival mládeže, ktorý privíta v júli 2021 Banská Bystrica.

Máme za sebou veľmi náročný, ale celkove úspešný rok, plný tvrdej práce – a pred sebou mnoho veľkých výziev. O tom všetkom, aj o mnohom inom, sa dočítate na ďalších stránach.

ANTON SIEKEL
prezident SOŠV

12 TOKIO BIČOVALI TAJFÚNY, ALE IDE PODĽA PLÁNU

26 SKEJTBORDISTA

TURY

CHCE ÍŠŤ Z ULICE
NA OLYMPIÁDU

36

- 6 **PRILÁŠKA** NA OH 2020 ODIŠLA ELEKTRONICKOU POŠTOU
- 7 **PREDOLYMPIJSKÉ LETO:** VAROVANIE NAMIESTO OPTIMIZMU
- 18 BUDE MAŤ **SAGAN** POD FUDŽI ŠANCU?
- 22 HYMNU SA NAUČÍM, SĽUBUJE GOLFISTA **SABATINI**

- 30 ČO ZDEDILO TOKIO Z OLYMPIJSKEJ PREMIÉRY
- 36 **MINSK** UKÁZAL EURÓPSKYM HRÁM ROZUMNÚ CESTU
- 46 **EYOF 2021:** BANSKÁ BYSTRICA PONÚKNE UNIKÁTNY KONCEPT
- 48 **ATLETICKÝ TALENT GAJANOVÁ** RELAXUJE NA SALAŠI

- 52 **PAULÍNA FIALKOVÁ:** VO SVETLE LÁMP NECH SÚ INÍ
- 58 **VLHOVEJ** SA LEPŠIE DÝCHA, MYSLÍ NA GLÓBUSY
- 62 **ŠATAN SA POKÚSI ZJEDNOTIŤ SLOVENSKÝ LADOVÝ HOKEJ**
- 68 OD BIATLONU K HALUŠKÁM. **PAVOL HURAJT** PODNIKÁ

84

62

106

112

72 **VENCO, BANÁN!** LEGENDA JE MEDZI HOKEJOVOU SMOTÁNKOU

80 AKO TATRY HOSTILI PRED POLSTOROČÍM **LYŽIARSKU ELITU**

84 > VYDARENÁ PREMIÉRA KONFERENCIE **SPORT @EVOLUTION**

98 VZNIKOL **FOND NA PODPORU ŠPORTU**

102 OLYMPIJSKÍ MEDAILISTI MAJÚ V ŠKOLÁCH **PAMÄTNÉ TABULE**

106 **DANIELA HANTUCHOVÁ** VYMENILA RAKETU ZA MIKROFÓN

112 **STRIEBORNÍ FUTBALISTI** ZAŽILI AJ ZEMETRASENIE

126 **Z KUCHYNE SOV**

OLYMPIC.SK

SLOVENSKÁ OLYMPIJSKÁ REVUE

Magazín OLYMPIC.SK pre Slovenský olympijský a športový výbor a Slovenskú olympijskú marketingovú a.s. vydáva vydavateľstvo PUBLISHING HOUSE, a.s.

Slovenský olympijský a športový výbor
Kukučínova 26, 831 03 Bratislava
Tel.: +421 2 492 56 101
www.olympic.sk, e-mail: office@olympic.sk

Vydavateľ: PUBLISHING HOUSE, a.s.
Jána Milca 6, 010 01 Žilina
IČO: 464 959 59, IČ DPH: SK 282 00 160 78
e-mail: marketing@publishinghouse.sk

Design a Layout: Jana Friedrichová a Miro Salaj

Tlač: DOLIS GOEN, s.r.o., Bratislava

Zostaviteľ: Boris Vanya

Koordinátor projektu: Ľubomír Souček

Spolupracovníci na čísle

Autori textov: Stanislav Benčat, Juraj Berzedi, Gabriel Bogdányi, Dana Galicová, Martin Horváth, Patrik Hrbek, Roland Hric, Pavol Komár, Igor Kováč, Stanislav Krško, Tomáš Kyselica, Ivor Lehoťan, Zdenka Letenayová, Miroslava Luptáková, Peter Pašuth, Ľubomír Souček, Daniel Šarga, Stano Ščepán, Miloslav Šebela, Jakub Takáč, Boris Vanya.

Autori fotografií: Roman Buček, Pavol Blažek, Ivan Čilič, Andrej Dobřík, Eda Erben, Envato/Claudio Ventrella, Andrej Galica, Pavol Handzo, Pelagia Karanikola/Laurel Photo Services, Matúš Lago, Peter Likér, Peter Ondrejka, Róbert Orococký, Ľubomír Souček, Igor Stančík, Ján Súkup, Jakub Súkup, Michal Varga, Pavol Uhrin, TASR/Martin Baumann, Marko Erd, Milan Kapusta, Jakub Kotian, Pavel Neubauer, Oliver Ondráš, Michal Svítok, Daniel Veselský, TASR/AP, archívny SOŠV, SOŠM, STZ, Daniely Hantuchovej a Richarda Turýho, facebook Petry Vlhovej, SAZ, IOC, MEGOC, UCI, FLICKR, TWITTER, INSTAGRAM.

Redakčná rada: Anton Siekel (prezident SOŠV), Zdenko Kríž (viceprezident SOŠV a predseda MEK SOŠV), Ladislav Antal, Svetlana Barátová, Gabriel Bogdányi, Richard Fides, Dana Galicová, Tomáš Grossmann, Ivan Janko, Zdenka Letenayová, Peter Pašuth, Ľubomír Souček, Stano Ščepán, Marián Šimo, Boris Vanya (členovia mediálnej a edičnej komisie SOŠV).

Registrácia: ISSN 2585-7274

Ročník: III. **Periodicita:** polročník
Poradové číslo 2/2019

Rozširuje: Mediaprint Kapa, Slovenská pošta, a.s. a lokálni distribútori

Foto na prednej obálke: Igor Stančík

Vydanie časopisu finančne podporili Olympijská solidarita EOV a Slovenská olympijská marketingová, a.s.

Uzavierka čísla dňa 23. novembra 2019

Jednotlivé články vyjadrujú stanovisko autorov a nemusia byť vždy totožné so stanoviskom vydavateľstva a redakcie. Nevyžiadane rukopisy a obrazový materiál nevraciamy. Kopírovanie, znovu publikovanie alebo rozširovanie ktorejkoľvek časti časopisu sa povoľuje výhradne so súhlasom vydavateľa.

TEXT: LUBOMÍR SOUČEK,
FOTO: JAKUB SÚKUP

ŽIADNE VEĽKÉ OČI PRED TOKIOM

Slovenská účasť na olympijských hrách 2020 v Tokiu bola oficiálne potvrdená 11. septembra. V ten deň prezident SOŠV Anton Siekel odoslal našu olympijskú prihlášku.

Slávnostný akt sa uskutočnil formou elektronického odoslania prihlášky v rámci ekologických opatrení, ktoré v Japonsku presadzujú.

ČRTÁ SA MENŠIA VÝPRAVA AKO V RIU
Do Tokia si Slováci zatiaľ vybojovali len sedemnást tokijských miesteniek. Na hry sa postupne kvalifikovali šiesti športovní strelci, piati rýchlostní kanoisti, traja vodní slalomári, jedna športová gymnastka a na základe rebríčka aj dvaja cestní cyklisti. Dúfame, že v streľbe (Juraj Tužinský?), rýchlostnej kanoistike (Ivana Mládková alebo Mariana Petrušová?) aj vo vodnom slalome (niektorá z tria kanoistiek?) ešte po jednej miestenke pribudne. V cestnej cyklistike má na zisku dvoch miesteniek levý podiel Peter Sagan, otázne je, kto pôjde do Tokia ako druhý náš pretekár.

O väčšine olympijských miesteniek sa rozhodne až na budúci rok. Na predošlých OH 2016 v Riu de Janeiro štartovalo 51 slovenských športovcov. Teraz sa však črtá, že našich reprezentantov pod pia-

PRIHLÁŠKU DO TOKIA ODOSLAL PREZIDENT SOŠV ANTON SIEKEL ELEKTRONICKY.

timi kruhmi zďaleka toľko nebude. A aj dosiahnutie doteraz najmenšieho počtu našich športovcov na OH – do Londýna 2012 sme ich vyslali 47 – by vzhľadom na realitu príjemne prekvapilo. To nie je pesimizmus, ale triezvy odhad. Počítajte sami.

KTO EŠTE MÔŽE PRIBUDNÚŤ K JASNEJ SEDEMNÁSTKE?

Už v tomto roku sme očakávali splnenie limitu na OH od niektorého atléta či plavca – márne. V krutých klimatických podmienkach katarskej Dauhy v honbe za limitom neuspel ani úradujúci olympijský šampión Matej Tóth, ani kladivári Marcel Lomnický a Martina Hrašnová, čo by mali byť naše tromfy prinajmenšom na postup do finále na OH. V bazéne sa Richard Nagy už dlhší čas počas prípravy v Anglicku akosi nevie odraziť vyššie. Prípravu tých ďalších zväz spolu s VŠC Dukla s výhľadom na OH centralizoval, čo by malo pomôcť. V týchto olympijských športoch číslo 1 a 2 by Slovák v Tokiu určite nemal chýbať.

Nádejne to predbežne vyzerá so šancami golfistu Roryho Sabbatiniho, skejtbordistu Richarda Turyho, bedmintonistky Marty Repiskej, džudistu Milana Randla, tenistov Viktórie Kužmovej, Filipa Poláška a Igora Zelenaya, aj triatlonistov Richarda Vargu a Romany Gajdošovej. Márna nemusí byť ani snaha stolných tenistov Janga Wanga, Ľubomíra Pišteja a Barbory Balážovej, či lukostrelkyne Alexandry Longovej. Veľmi ťažkú, ale nie úplne zarúbanú cestu do Tokia majú

KTO ZATIAĽ VYBOJOVAL MIESTENKY DO TOKIA

- Športová streľba (6):** Zuzana Reháková Štefečeková a Erik Varga (trap aj mix trap – platia aj pre ďalšieho muža a ženu), Danka Barteková (skeet), Patrik Jány (vzduchová puška).
- Rýchlostná kanoistika (5):** Peter Gelle (K1 na 1000 m), Zoltán Baláž, Erik Vlček, Csaba Zalka, Adam Botek (štvorkajak na 500 m)
- Vodný slalom (3):** Jakub Grigar (K1), Eliška Mintálová (K1), Alexander Slafkovský (C1)
- Cestná cyklistika (2):** Na základe rebríčkového umiestenia Slovenska máme najmä vďaka Saganovi dve miestenky na preteky s hromadným štartom, z toho jedna platí aj na časovku.
- Športová gymnastika (1):** Barbora Mokošová (viacboj)
- Poznámka:** Miestenky sú v princípe vybojované pre krajinu, nie na meno.

i naše karatistky. Aj vo vzpieraní, zápasení a boxe by sa aspoň jeden Slovák do Tokia prebojovať mohol. V horskej cyklistike to s účasťou jedného pretekára vyzerá sľubne. Z kolektívnych športov je v hre už len dvojica plážových volejbalistiek.

Ak sa naplnia aspoň tieto kvalifikačné šance a pribudne ešte niekto ďalší, mohli by sme byť naozaj spokojní. Okruh našich potenciálnych olympionikov sa totiž poriadne zúžil.

BRONZOVÝ ŠTVORKAJAK NA OLYMPIJSKEJ PÄŤSTOVKE Z MS V SZEGEDE SAMUEL BALÁŽ, ERIK VLČEK, CSABA ZALKA A ADAM BOTEK.

PREDOLYMPIJSKÉ VÝSLEDKOVÉ VAROVANIE

Predolympijské leto veľa optimizmu slovenskému športu neprinieslo. Výsledky z tohtoročných majstrovstiev sveta môžu napovedať o ambíciách športovcov v olympijskom Tokiu. V olympijských disciplínach získali slovenskí športovci na svetových šampionátoch len jednu medailu – štvorkajak rýchlostných kanoistov bol bronzový v pretekoch na 500 m v Szegede.

Pred tromi rokmi naša elita získala na OH v Riu de Janeiro po dve zlaté a strieborné medaily. Poolympijské leto 2017 prinieslo na majstrovstvách sveta slovenskému športu ešte výraznejšie medailové úspechy. Jedno zlato, štyri striebra a dva bronz v olympijských disciplínach boli solídna bilancia. Ďalšie dva roky už boli horšie. Vlni, v polovici olympijského cyklu, odchádzali naši športovci z MS so štyrmi cennými kovmi, z toho dvoma zlatými. O tri medaily sa postarali strelci v trape Zuzana Reháková Štefečeková s Erikom Vargom, ďalšiu pridal štvorkajak.

Len jedna medaila v olympijskej disciplíne je v roku 2019 zlé vysved-

čenie pre slovenský šport a zároveň varovanie pred Tokiom. Svetové šampionáty pritom mali atléti, plavci, cyklisti, strelci, vodní slalomári, rýchlostní kanoisti, boxeri, gymnasti, džudisti, vzpierači i zápasníci. Aj tenisti na svojich turnajoch vo dvojhrách viac prehrávajú ako vyhrávajú, aj keď vo štvorhrách sú úspešní.

V RÝCHLOSTNEJ KANOISTIKE SA HLÁSIA MLADÍCI

Slovenský šport počas leta opäť ťahali osvedčené a známe tváre. Mnohí z nich sú už tridsiatnici a ich športové kariéry sa končia. V rýchlostnej kanoistike však máme aj silnú generáciu mladých. Vhodný mix starých a mladých utvára vlajkovú loď tohto športu u nás. O miesta v štvorkajaku je veľký záujem,

DENIS MYŠÁK, ÁKOS GACSAL, JURAJ TARR A GÁBOR JAKUBÍK, KTORÍ BOLI BRONZOVÍ NA 1000 M NA MS SA CHCÚ POBIŤ O MIESTO V OLYMPIJSKEJ OSÁDKE NA 500 M.

na MS v Szegede zostavili Slováci dve osádky a oba získali medailu.

Kajakári majú za sebou turbulentné obdobie. Dlho sa nevedelo, v akom zložení sa predstavia v Maďarsku. Zo štvorkajaka, ktorý bol na OH 2016 na 1000 m druhý, napokon na olympijskej päťstovke (tá nahradila v programe OH kilometer) štartoval len Erik Vlček. Denis Myšák, Tibor Linka ani Juraj Tarr sa do posádky bojujúcej o miesto v Tokiu zo zdravotných či výkonnostných dôvodov nedostali.

Na začiatku sezóny sa počítalo, že posádku vytvorí s ostrieľaným Vlčekom Samuel Baláž, Csaba Zalka a Gábor Jakubík. Tréner Peter Likér však pred Európskymi hrami v Minsku začal experimentovať. V Bielorusku si sadol dozadu namiesto Jakubíka Adam Botek. Osvedčil sa, Slováci finišovali tretí a po ďalších testoch cestoval 22-ročný Komárňan do Szegedu ako platný člen štvorkajaka. Aj on sa veľkou mierou v dramatickom finále pričínil o zisk bronzových medailí. „Stavil som na Boteka, pretože vo štvorkajaku chcem mať elitu. Ak by to nevyšlo, padne moja hlava. Urobili sme dobré rozhodnutie,“ neskrýval úľavu tréner Likér.

Finále bolo dramatické, za víťaznými Nemcami a striebornými Španielmi sa v 15 stotínach sekundy natlačili štyri lode na čele so slovenskou. „Z roka na rok je ťažšie získať medailu. Táto prišla po jedných z najtesnejších pretekov v mojom živote,“ priznal ostrieľaný mazák Erik Vlček, držiteľ 17 medailí z MS. Tridsaťsedemročný rodák z Komárna má špeciálnu motiváciu pre budúci rok. Ak sa dostane do Tokia, stane sa so šiestimi olympijskými účasťami slovenským rekordérom.

Neúprosný program MS však znamenal, že Botek po presedlaní do „káštvorky“ nemohol po boku Petra Gelleho bojovať o olympijskú miestenku v K2. Gelle sa narýchlo presunul do K1 a miesto pre Slovensko sa rozhodol vybojovať vlastnými rukami. Na kilometri síce obsadil nepopulárnu štvrtú priečku, ale zместil sa do päťce, čo zaručuje olympiádu. „Toto je najkrajšia zemiaková medaila. Absolútne som neveril, že by to vyšlo. Už som bol v minulosti na olympiáde, aj iné veci som dosiahol, ale toto je mimoriadne, pretože som to ani nečakal,“ uviedol Gelle pre TASR. „Ospravedlňujem sa Peťovi Gellemu. Kádvojke som však

SPOLIEHAME SA NA TRADIČNÝCH ZBERATEĽOV MEDAILÍ

V Japonsku sa bude Slovensko opäť spoliehať na tradičných zberateľov medailí z vody a strelníc. Verme, že na prelome júla a augusta 2020 budú vo vrcholnej forme, nebudú mať zdravotné problémy, nebudú ich obmedzovať iné dôvody a vyjde im deň.

„Z ROKA NA ROK JE ŤAŽŠIE ZÍSKAŤ MEDAILU.“

v boji o Tokio neveril. Som rád, že získal miestenku v singli a máme ich až päť. Na takú malú krajinu je to obrovský úspech," komentoval Likér.

Po psychicky stresujúcom roku príde v nasledujúcich týždňoch čas sadnúť si za jeden stôl a debatovať o olympijskej nominácii rýchlostných kanoistov. Možno sa opäť prekope zloženie štvorkajaka, keďže na miesto v lodi sú aj ďalší adepti. Veď Denis Myšák, Ákos Gacsal, Juraj Tarr a Gábor Jakubík získali v Szegede na neolympijskej tisícke bronz a po zranení sa chce na vode opäť v najlepšom svetle ukázať Tibor Linka. Rozhodovať bude pravdepodobne aktuálna športová forma, ale dôležitý bude aj súlad kvarteta.

Mimo našich kajakárov – mužov má najväčšiu šancu vybojovať si miestenku do Tokia skúsená kajakárka Ivana Mládková. Na EH v Minsku skončila piata a šiesta, na MS sa však do A-finále neprebojovala.

VO VODNOM SLALOME BEZ INDIVIDUÁLNEHO KOVU

Na rozdiel od rýchlostnej kanoistiky sa vo vodnom slalome nevie na medzinárodnej scéne presadiť mladá generácia. Marko Mirgorodský je v singlkanoe v domácom hodnotení stále štvrtý za veteránmi Michalom Martikánom (v máji už oslávil štyridsiatku), Alexandrom Slafkovským a Matejom Beňušom. V ženskom kajaku síce Eliška Mintálová išla výkonnosť hore a na MS skončila z nášho tria najlepšie, ale na finále to nestačilo. O miestenku sa s ňou pobje Jana Dukátová, v Riu

ALEXANDER SLAFKOVSKÝ SA PŘIBLIŽIL V C1 MUŽOV NA MS V SEU D'URGELL K MEDAILE.

2016 štvrtá, ktorá sa vrátila po materskej prestávke. Dvojnásobná olympijská šampiónka Elena Kaliská už vypadla z hry.

Kajakár Jakub Grigar (na OH v Riu piaty) ako jediný zo Slovákov na divokej vode už má istotu štartu v Tokiu. Na MS v Seu d'Urgell sa dostal do finále, ale k medaile a k absolútnej špičke sa nepriblížil. Tradičná úspešná slovenská disciplína debkkanoe sa už nejazdí vôbec, posledný olympijský víťazi Peter a Ladislav Škantárovci, ale aj trojnásobní zlatí medailisti z OH Peter a Pavol Hochschornerovci sa venujú namiesto zjazdu. Ich disciplínu nahradí v Tokiu ženské singlkanoe, v ktorom zatiaľ Slovensko miestenku nemá...

Z divokej vody naše cenné kovy z roka na rok prichádzajú v menšom počte. Tento rok Slováci nevylovili individuálnu medailu na európskom, ani na svetovom šampionáte. V ére samostatnosti prežil vodný slalom jednu z najhorších sezón. Najväčším pozitívom bol triumf v neolympijskej disciplíne hliadok 3x C1 na MS. Martikán, Slafkovský a Beňuš vďaka mimoriadnej zohratosti získali už deviaty svetový titul v sérii. Na MS v Seu d'Urgell dosiahol najlepší individuálny výsledok Slafkovský, skončil štvrtý. Od bronzu ho delilo 73 stotín sekundy. Beňuš ani Martikán do finále nepostúpili, počas sezóny však na pretekoch dokazovali, že jednoznačne patria do svetovej špičky. Beňuš vyhral tretíkrát v kariére seriál Svetového pohára. Do Tokia však môže ísť len jeden z tohto skvelého tria...

DANKA BARTEKOVÁ SI VYLEPŠILA DOJEM ZO SEZÓNY ZLATOM NA EURÓPSKOM ŠAMPIONÁTE V SKEETE.

BARTEKOVEJ EURÓPSKE ZLATO

Napriek trom vrcholom bol pre slovenských strelcov rok 2019 chudobnejší ako minulý. Po Európskych hrách v Minsku prerušila Zuzana Reháková Štefečeková kariéru pre materské povinnosti. Na strelnice sa chce vrátiť na budúci rok v apríli a v Tokiu sa pokúsiť o tretiu olympijskú medailu. V Bielorusku ako jediná z brokárov strelala vo finále, v trape skončila šiesta. Jej úspešný mužský kolega Erik Varga bojoval na všetkých pretekoch so zdravotnými problémami, ktoré sa tiahnu od konca roku 2016. V Minsku mu finále ušlo v rozstrele, na júlovom „svete“ v Lonate pokazil prvý kvalifikačný deň, o tri mesiace neskôr na „Európe“ bol dvanásty. Na kontinentálnom šampionáte sa do finále prebojoval Marián Kovaččý.

PETER SAGAN BOJOVAL NA ŠAMPIONÁTE V YORKSHIRE S VEĽKÝM CHLADOM A DAŽĎOM.

Slovenská strelba sa očakávanej medaily dočkala až v závere leta. Danka Barteková v skeete obhájila minuloročné zlato a už štvrtý raz získala európsky titul. „Individuálna medaila je pre mňa čerešničkou na torte v tejto sezóne, ktorú sprevádzal plač od šťastia alebo zúfalstva. Najskôr šesť víťazstiev, potom tri dôležité vrcholné podujatia vrátane júlových MS v Lonate, ktoré mi nevyšli. „Európa“ bola posledná šanca a vyšlo to tam najlepšie, ako mohlo,“ prezradila Barteková.

Prvá „veľká“ medaila na vrcholných podujatiach znamenala pre puškára Patrika Jányho olympijskú miestenku do Tokia. Na pretekoch Svetového pohára v Riu bol bronzový vo vzduchovej puške 60. Dobrú výkonnosť potvrdil aj triumfom na univerziáde v Neapole. Na Európskych hrách skončil siedmy.

O účasť v Tokiu tuho bojuje pištoliar Juraj Tužinský. Na EH v Minsku ho jeden výstrel pripravil o cenný kov, na pretekoch SP v Riu mu postup do finále (a tým aj miestenka na OH 2020) ušiel tesne o jednu stredovú desiatku... Má však na to, aby aj on miestenku získal.

SAGAN MAL DOŠŤ SÍL, ALE NESPRÁVNE SA ROZHODOL

Posledný septembrový víkend bol zo slovenského športového pohľadu poriadne nabitý. Okrem vodných slalo-

márov bojovali o tituly majstrov sveta aj cyklista Peter Sagan a chodec Matej Tóth. Napriek očakávaniam na medaily nedosiahli. Bojovali v náročných poveternostných podmienkach. Cyklistov v Yorkshire dlho bičoval silný dážď a trápil chlad, vytrvalci v atletike súťažili v Dauhe vo veľkej horúčave a vlhkosti. Ani v jednom prípade by sa bežný smrteľník v daných podmienkach do súťaženia pravdepodobne nepustil.

Sagan po pretekoch síce priznal, že počasie nebolo ideálne, ale tomuto faktoru neprpisoval špeciálny význam. Lúto mu bolo, že zle odhadol situáciu na trati asi 30 km pred cieľom na okruhu v Harrogate. Rozhodol sa zotrvať s Van Avermaetom, Kristoffom a s Matthewsom a nevenoval pozornosť nástupu iných súperov. Veril, že s príspením iných tímov unik zlikvidujú. Konkurenti v balíku však už nemali sily. V závere ich mal Žilinčan síce najviac, ale štvoricu konkurentov pred ním už nedokázal dosiahnuť a pozeral sa im na chrbát. „Je to vždy o rozhodnutiach. Každý ich musí v pretekoch robiť a spravidla dostane len jednu možnosť. Keby sme dostihli štyroch cyklistov vpredu, nemali by už šancu. Teraz viem, že bola škoda, že som nebol medzi nimi. Taká je však cyklistika,“ komentoval.

SLOVENSKÉ TOP UMIESTENIA NA MS 2019 V OLYMPIJSKÝCH DISCIPLÍNACH

3. Miesto

Samuel Baláž, Csaba Zalka,
Erik Vlček, Adam Botek
rýchlostná kanoistika, K4 500 m

4. Miesto

Peter Gelle
rýchlostná kanoistika, K1 1000 m
Alexander Slaľkovský
vodný slalom, C1

5. Miesto

Peter Sagan
cyklistika, cestné
preteky jednotlivcov

9. Miesto

Martina Hrašnová
atletika, kladivo
Andrej Csemez
box, do 75 kg
Filip Štancel
džudo, do 81 kg

10. Miesto

Jakub Grigar
vodný slalom, K1 mužov

SLOVENSKÉ MEDAILY Z ME 2019 V OLYMPIJSKÝCH DISCIPLÍNACH

ZLATO

Danka Barteková
strelba, skeet

BRONZ

Andrej Csemez
box, do 75 kg
Ingrida Suchánková
karate, kumite do 61 kg

ŠIALENÉ PODMIENKY PRE TÓTHA, SKLAMANIA ATLÉTOV AJ PLAVCOV

Šialené podmienky, ktoré pred tromi rokmi v Katare nezastavili Sagana pri ceste za druhým dúhovým dresom, tentoraz zlomili Mateja Tótha. Na chodeckej päťdesiatke na MS prežíval náš olympijský víťaz a exmajster sveta brutálne muky. Napriek štartu až po polnoci teplota dosahovala 32 stupňov, bola 70-percentná vlhkosť vzduchu, k tomu sa išlo po rozpálenom asfalte. Jeden chodec za druhým odstupovali z pretekov. Nepomáhali ani hektolitry vody a ľadu. V extrémnych podmienkach sa pre obavy o vlastné zdravie na 29. kilometri rozhodol nepokračovať v pretekoch. „Radšej som zvolil možnosť prežiť to v zdraví, ako ísť na 30. mieste a skončiť v nemocnici. Nevidel som ani najmenšie svetielko na konci tunela, že sa hypoteticky dá prísť do cieľa,“ vysvetľoval Tóth.

Náš obhajca olympijského zlata bude na budúci rok „naháňať“ limit do Tokia. Rovnako to budú robiť aj ďalší atléti. Na šampionáte sa z rôznych dôvodov predstavilo len šesť Slovákov. Kladivárka Martina Hrašnová skončila vo finále deviata, kladivár Marcel Lomnický, ani bežkyne Gabriela Gajanová a Stanislava Škvarková nepostúpili z kvalifikácií a rozbehov.

Do Dauhy sa nedostal šprintér Ján Volko. Úradujúci halový majster Európy na 60 metrov a strieborný medailista zo stovky na Európskych hrách nedokázal

v oboch šprintoch pokoriť predpísané limity. V čase šampionátu už mal po sezóne a doliečoval si zranenú pravú nohu.

Ani naši plavci na júlových MS v juho-kórejskom Kvangdžu neboli spokojní. Ti platí aj pre Richarda Nagya, ktorý z nich obstál najlepšie. V polohových pretekoch na 400 m chcel splniť A-limit na OH a vylepšiť ôsme miesto z Budapešti 2017, ale dopustil sa školáckej chyby pri obrátke, aká sa mu nestáva ani na tréningoch. Rozhodcovia ho diskvalifikovali. „Pri obrátke sa nemôžete pretočiť úplne na brucho, maximálne do 90-stupňového uhla a ja som to pretočil viac. Spravil som už asi tisíc obrátok a iba jedna mi nevyšla – práve na majstrovstvách sveta...“ smutne skonštatoval.

CSEMEZ AKO DYDI

Slovenský box v minulosti tápal, napriek záujmu o tento šport výsledky na medzinárodných podujatiach neprichádzali. Tréner Tomi „Kid“ Kovács začal v Galante vyhľadávať mladé talenty, venuje sa im nielen v ringu, ale pomáha im aj pretĺkať sa životom a výsledky sa pomaly dostávajú. Viliam Tankó je už skúsený borec. V Minsku na Európskych hrách, ktoré boli zároveň majstrovstvami Európy, naznačil Andrej Csemez v kategórii do 75 kg, že Slovensku rastie ďalší výborný boxer. Na medailu z kontinentálneho šampionátu čakal slovenský box od roku 2002, keď sa

z bronzu radoval Rudolf Dydi. Csemez sa z našich dostal najďalej aj na MS v Jekaterinburgu, kde vypadol v osemfinále s Arménom Darchinianom a obsadil rovnako ako pred dvoma rokmi v Hamburgu konečné 9. miesto.

Boxerom v predošlých mesiacoch hrozilo, že sa vôbec nepredstavia pod piatimi kruhmi v Tokiu. Medzinárodná federácia (AIBA) mala problémy pre voľbu kontroverzného prezidenta Gafura Rachimova a Medzinárodný olympijský výbor napokon po dlhých diskusiách prevzal olympijský turnaj pod svoj patronát. Csemez i ďalší naši budú mať šancu vybojovať si účasť na OH v úvode budúceho roka.

Slovenský zápasnícky zväz pokračoval v angažovaní naturalizovaných cudzincov na svetové šampionáty vo voľnom štýle. Umožňuje to pravidlo medzinárodnej federácie, že na reprezentáciu krajiny, ktorá ešte neudelila zápasníkoví občianstvo, stačí trvalý pobyt v nej. Tento rok to prinieslo nášmu zápaseniu bronz Tajmuraza Salkazanova z MS v Nursultane. Keďže nemá občianstvo, zápasil v neolympijskej kategórii do 79 kg. Na budúci rok sa bude po získaní slovenského pasu pokúšať o Tokio už v olympijskej.

Tri výborné duely na tatami zvládol džudista Filip Štancel na MS v Tokiu v kategórii do 81 kg, ale v boji o postup do štvrtfinále prehral pred limitom s Belgičanom Cassem. Za 9. miesto získal významný počet bodov v olympijskej kvalifikácii, ktorá sa skončí v máji 2020.

Bronz na ME získala v kumite do 61 kg karatistka Ingrida Suchánková, ale vlnajšia dlhšia pauza ju obrala o veľa bodov do „olympijského“ rebríčka. ✕

MATEJ TÓTH SÚŤAŽIL V DAUHE V EXTRÉMNYCH KLIMATICKÝCH PODMIENKACH.

**„RADŠEJ SOM ZVOLIL
MOŽNOSŤ PREŽIŤ TO
V ZDRAVÍ, AKO ÍSŤ NA
30. MIESTE A SKONČIŤ
V NEMOCNICI.“**

TOKIJSKÝ OLYMPIJSKÝ ŠTADIÓN
OTVORIA V DECEMBRI.

TOKIO 東京

BIČOVALI TAJFÚNY, ALE IDE PODĽA PLÁNU

Už viacero slovenských športovcov malo v poslednom polroku možnosť otestovať si v Tokiu predolympijské športoviská. V auguste triatlonisti aj džudisti, v septembri rýchlostní kanoisti a v októbri vodní slalomári. Vodáci čelili aj dôsledkom tajfúnov. „Štrekárom“ sa preto výrazne predĺžila cesta do hotela a slalomári dokonca odlietali s oneskorením, pretože tokijské letiská dva dni neprijímali.

TEXT: LUBOMÍR SOUČEK, FOTO: MICHAL VARGA, PETER LIKÉR,
ROBERT OROKOCKÝ, TASR/AP, ENVATO/CLAUDIO VENTRELLA

Pôvodne mala byť na tomto mieste moja reportáž zo októbrového Tokia. Tajfún Hagibis však rozhodol inak. Môj let na Svetový tlačový brífing v dejisku OH 2020 zrušili a ďalší mi ponúkli až o štyri dni neskôr. Nikam som nešiel. Naši vodní slalomári obišli lepšie. Zmeškali len niekoľko tréningov.

HAGIBIS BOL NAJSILNEJŠÍ TAJFÚN OD ROKU 1958

Tajfúny sú v Japonsku častou súčasťou života. Tie, ktoré prišli v septembri a v októbri, však poriadne zahrozili práve Tokiu. Septembrový Faxai poničil viacero domov na pobreží a 730-tisíc domácnosti sa v dôsledku jeho sily ocitlo na určitý čas bez elektriny. Vyžiadal si tri obete. Októbrový Hagibis (čo v preklade znamená Rýchlosť) však bol ešte oveľa silnejší.

Predpovede, že to bude najsilnejší tajfún v Japonsku od roku 1958, sa naplnili. Pred jeho príchodom Tokiu pripomínalo mŕtve mesto – v prevádzke neboli letiská, metro, vlaky, ani obchody. Strašne silný vietor umocnil obrovský lejak. Na niektorých miestach Japonska spadlo za dva dni až 100 centimetrov zrážok! Rozvodnili sa mnohé rieky, záplavami najviac postihnuté bolo dejisko ZOH 1998 Nagano. V Tokiu účinok tajfúnu ešte zosilnilo stredne silné zemetrasenie (5,7 stupňa) v prefektúre Čiba. V obave z Hagibisu v krajine dočasne evakovali sedem miliónov ľudí!

Napriek všetkej tejto hrôze boli škody na životoch oveľa menej rozsiahle, než materiálne škody, ktorých kompenzáciu poisťovne odhadli na 9 miliárd dolárov (našťastie, olympijské športoviská vyviazli len so „škrabancami“). Hagibis spôsobil smrť vyše 80 ľudí. Keď to porovnáme s faktom, že tajfún Ida v roku 1958 usmrtil 1269 ľudí, vidno, ako veľmi odvtedy v Japonsku pokročili opatrenia na záchranu ľudských životov v prípade prírodných katastrof...

Hagibisom sa však utrpenie krajiny neskončilo. O niekoľko dní neskôr znovu sužovali mnohé miesta silné lejaky, ktoré spôsobili ďalšie záplavy.

KLIMATICKÉ PODMIENKY SÚ HROZBOU
Tajfúny a zemetrasenia sú od nepamäti takou pevnou súčasťou japonskej bežnej reality, že s nimi musí počítať každý, kto sa do Tokia vyberie na olympijské hry.

Čo by sa stalo, keby podobný netvor ako Hagibis zaútočil na dejisko OH 2020 v čase hier? Radšej na to nemyslieť...

Klimatické podmienky v Tokiu predstavujú tému, ktorá sa dlhodobo považuje za najvážnejšiu výzvu pre organizátorov hier. Pritom vôbec nejde len o pomerne vysoké riziko tajfúnov a zemetrasení.

Už v predošlých dvoch číslach nášho časopisu som písal o veľkých obavách z počasia v dejisku hier. Spôsobuje ich očakávaná kombinácia extrémnych horúčav a enormnej vlhkosti ovzdušia v čase konania hier, ktoré sa odohrajú uprostred najteplejšieho leta (od 24. júla do 9. augusta). V snahe čeliť tomuto problému Japonci na septembrovej predolympijskej regate rýchlostných kanoistov skúšali „chladit“ obecenstvo vločkami snehu zo zasnežovacieho dela. Ohlasy na novinku bohvieaké nadšené neboli, pretože teplota ovzdušia sa po snežení nezmenila...

Súdny človek si musí položiť otázku, ako mohol Medzinárodný olympijský výbor Japoncom odsúhlasiť takýto navrhovaný termín OH. Prečo sa hry v Tokiu nemohli konať až v druhej polovici sep-

tembra, ako to bolo v prípade OH 2000 v Sydney?

Keď japonská metropola v roku 1964 prvý raz hostila OH, konali sa v októbri – a účastníci sa nestťažovali na nejaké extrémne podmienky. Prečo sa teraz nemohli konať aspoň v septembri? Veď v rovnakom mesiaci v tomto roku boli svetové šampionáty v atletike, cestnej cyklistike, aj vo vodnom slalome...

Ziaľ, ukazujú sa, že športovní funkcionári zvažujú riziká až ex post a nie už pri schvaľovaní dejiska a termínu vrcholného podujatia.

DAUHA VYSTRAŠILA AJ MOV

Kam môže viesť takáto „slepota“, sme videli koncom septembra na MS v atletike v katarskej Dauhe. Šialené horúčavy úplne znehodnotili chodecké preteky mužov aj žien na 50 km. Obeťou neľudských klimatických podmienok sa stal aj náš úradujúci olympijský šampión Matej Tóth. V snahe nezničiť si zdravie on aj množstvo ďalších pretekárov odstúpilo. A víťazi dosiahli suverénne najslabšie výkony v histórii šampionátov...

Zdá sa, že táto negatívna skúsenosť vystrašila aj MOV. Takisto aj fakt, že horúčavy počas posledného leta zapríčinili v Tokiu smrť 57 ľudí. Len niekoľko dní po skončení MS totiž MOV vyhlásil, že

SCENÉRIA HOSTITEĽSKÉHO MESTA OH 2020.

chodecké preteky na 20 i 50 km, aj maratóny mužov i žien, presunie z Tokia do 800 kilometrov vzdialeného Sappora, kde sa v lete budúceho roka predpokladajú teploty o 5 – 6 stupňov nižšie, ako v Tokiu... Mimochodom, Sapporo bolo dejisko zimných olympijských hier 1972, vôbec prvých ZOH v Ázii. Chcelo sa uchádzať aj o usporiadanie ZOH 2026, no v dôsledku škôd spôsobených minuloročným tajfúnom, z boja o zimné hry odstúpilo...

„Ukazuje to, ako vážne to berieme. Olympijské hry sú akciou, na ktorej môžu športovci štartovať napríklad iba jedenkrát za život. Vďaka tomuto opatreniu im vytvoríme podmienky na to, aby so seba mohli dostať to najlepšie,“ vysvetlil prezident MOV Thomas Bach. Guvernérku metropolitného Tokia, v ktorom žije 36 miliónov ľudí, Juriko Koikeovú, však návrh MOV nahneval. „Bude tak zničenie obrovské úsilie mnohých častí Tokia vyvinuté pri príprave na tieto súťaže,“ reagovala.

MOV už predtým odsúhlasil návrh Japoncov, aby sa súťaže vo vytrvalostných atletických disciplínach začali v skorých ranných hodinách, keď sú prijateľnejšie teploty. Októbrový vývoj však ukázal, že ani toto riešenie v rozhorúčenom Tokiu nemusí byť dostatočné.

VEĽMI KONCENTROVANÝ KONCEPT HIER JE MINULOSŤOU

Natíska sa neodbytná otázka: Nemal na blaho športovcov MOV myslieť už pred šiestimi rokmi, keď Japoncom akceptoval navrhovaný termín hier? Riešenie s využitím Sappora priniesie množstvo logistických problémov (letecký transport, ubytovanie, atď.) nielen športovcom a ich trénerom, ale aj vedeniu výprav, médiám, hosťom OH, i samotným bežným návštevníkom. Cena za nepredvídavosť MOV bude poriadne vysoká... Je veľká škoda, že z klimatizovaných VIP-priestorov športovanie vyzerá úplne inak než z pohľadu športovca, ktorý má podávať fyzický výkon v teplotách okolo štyridsiatky a pri 90-percentnej vlhkosti vzduchu!

Pôvodne veľmi koncentrovaný olympijský koncept Tokia, ktorý bol v čase kandidatúry na OH 2020 hlavným tromfom mesta, sa postupne rozdeľuje. Veď v snahe ušetriť na výstavbe nových športovísk sa Japonci už pred časom rozhodli využiť viaceré existujúce, ale nachádzajúce sa podstatne ďalej od „srdca“ hier. Napríklad velodrom v meste Izu, až 150 km od Tokia...

TOKIJSKÉ AKVATICKÉ CENTRUM OTVORIA ZO VŠETKÝCH ŠPORTOVÍSK OH 2020 AKO POSLEDNÉ.

POHLAD NA OLYMPIJSKÝ ŠTADIÓN V JÚLI, ROK PRED OH.

PREDOLYMPIJSKÉ KEMPY PLÁNUJÚ NAŠI VODÁCI AJ ATLÉTI

Športový riaditeľ SOŠV Roman Buček, ktorý povedie našu výpravu na OH 2020, hovorí, že len tri naše športové zväzy plánujú v Japonsku predolympijské kempy, teda dlhšie aklimatizačné pobyty na miestach, ktoré im zároveň umožnia kvalitnú záverečnú prípravu.

„Atléti absolvujú svoju záverečnú prípravu v tamojšom výborne vybavenom kampuse Univerzity Meikai. Tam sme nielen s univerzitou, ale aj s miestnou komunitou dohodli veľmi dobré podmienky. V kampuse, v ktorom je aj veľa športovísk, budeme mať vyhradený priestor len pre náš atletický tím. Je to iba pol hodiny cesty do Olympijskej dediny, takže je to ideálne. Rýchlostní kanoisti budú mať záverečný tréningový kemp v Koči. Je tam lodenica a celkovo veľmi dobré podmienky. Verím, že miestny športový klub našim rýchlostným kanoistom otvorí výborné zázemie. Koči je len asi hodinu letu od Tokia, takže aj presun do dejiska hier bude jednoduchý. Vodní slalomári potrebujú na olympijskom kanáli, ktorý je prvý umelý v Japonsku, najazdiť čo najviac. Preto pricestujú do Tokia hneď v prvý deň, keď bude otvorená Olympijská dedina – teda 14. júla,“ sumarizuje Buček.

Už nejaký čas je známe, že cyklisti aj jachtári budú mať počas OH 2020 samostatné dediny. Najnovší vývoj znamená, že osobitnú dedinu pre atletických vytrvalcov budú musieť zriadiť aj v Sappore. Veľmi koncentrovaný koncept tokijských hier je minulosťou...

TRIATLONISTI MALI VODU TEPLEJŠIU AKO VZDUCH

V štyroch športoch si Slováci mohli odkúšať športoviská OH 2020 na predolympijských súťažiach. Džudisti mali svetový šampionát v ikonickej hale pre bojové umenia Budokan a ak ich tam niečo mohlo zaskočiť, tak asi len veľmi silno pustená klimatizácia. Triatlonisti, rýchlostní kanoisti aj vodní slalomári však súťažili pod holým nebom. Aké boli ich poznatky?

Pre triatlonistov bola ich súťaž v Odaba Marine Parku uprostred augusta súčasťou olympijskej kvalifikácie. Richard Varga, ktorý má za sebou už dva štarty na OH, odletel do Tokia aj s Romanou Gajdošovou v obavách z veľkých horúčav, pretože krátko predtým mesto naozaj sužovali. Realita však nebola až taká hrozná.

„Síce bolo 31 stupňov a vysoká vlhkosť vzduchu, ale myslel som si, to budú extrémnejšie podmienky. Voda bola ráno teplejšia ako vzduch, mala vyše 30 stupňov. Plávalo sa v mori. Keďže dosť fúkalo, tvorili sa vlny a bolo náročné sa s tým vyrovnáť. Cyklistická časť bola technická, ale rovinatá. Areál, v ktorom budeme súťažiť, je veľmi pekné miesto,“ popisoval Richard Varga svoje dojmy.

SLOVENSKÁ TRIATLONISTKA ROMANA GAJDOŠOVÁ PRED AUGUSTOVOU PREDOLYMPIJSKOU GENERÁLKOU.

RÝCHLOSTNÍ KANOISTI NA MORSKEJ VODE

Z radov rýchlostných kanoistov na septembrovú testovaciu súťaž v dejisku OH vycestovala osmička pretekárov, vrátane päťice, ktorá krátko predtým vybojovala olympijské miestenky. Výsledky neboli zďaleka také dôležité, ako oboznámenie sa s areálom Sea Forwest Waterway (jazdiť sa bude na morskej vode) i so samotným mestom. „Infraštruktúra olympijského areálu má výbornú kvalitu, ale organizačne sa musia Japonci vo všetkom zlepšiť. Bolo vidno, že tam nebjávajú

pravidelné preteky v tomto športe,“ citoval denník Šport Miroslava Haviara, ktorý bol hlavným rozhodcom predolympijskej regaty. „Areál urobili naozaj perfektne, je tam všetko, čo potrebujeme,“ pochvaloval si po návrate domov trénera štvorkajaka Peter Likér. Trápilo ho len to, že jemu i jeho pretekárom sa ťažko hľadalo vhodné jadro.

Ak sa Erik Vlček dostane do olympijskej osádky štvorkajaka, čaká ho už šiesta olympijská účasť, čo by bol nový slovenský rekord. Aj pre takéhoto skúseného borca je však novinkou súťaženie

MEDAILY Z KOVOV Z ELEKTRONICKÝCH ZARIADENÍ

Cenné kovy na produkciu tokijských olympijských aj paralympijských medailí pochádzajú z viac než 6 miliónov malých elektronických zariadení (predovšetkým mobilných telefónov), ktoré na recykláciu na tento účel odovzdalo množstvo Japoncov. Z takmer 79 ton odovzdaných zariadení sa na výrobu medailí podarilo získať 32 kg zlata, 3500 kg striebra a 2200 kg bronzu.

Medaily, dizajnované Juničim Kawanišim, budú poriadne ťažké – zlatá bez stuhy váži 556 gramov, strieborná 550 a bronzová 450 gramov. Zlatá medaila je vlastne pozlátená, na 550-gramov striebra je nanosená 6-gramová vrstva zlata. Strieborné medaily sú z čistého striebra, bronzové sú tvorené na 95 percent meďou a na 5 percent zinkom. Priemer všetkých medailí je 8,5 cm, ich najvyššia hrúbka je 12,1 mm, na najtenšom mieste majú 7,7 mm. Medailisti k nim dostanú aj drevené kazeťy. Nielen oni, ale aj všetci športovci, ktorí sa v Tokiu umiestia v prvej osmičke, dostanú diplom z ručne vyrobeného papiera waši.

**„JE TO NIEČO NOVÉ,
CHARAKTER VODY
JE TAKÝ ŤAHAVÝ.
V EURÓPE
ŤAŽKO NÁJSŤ
PODOBNOÚ TRAŤ,
HOVORÍ
SLAFKOVSKÝ.“**

ZA 56 ROKOV TAKMER DVOJNÁSObNÝ NÁRAsT

Pred 56 rokmi sa v Tokiu konali vôbec prvé olympijské hry na ázijskom kontinente. Je zaujímavé, že rozmer OH 1964 bol ani nie polovičný v porovnaní s tým súčasným. Vtedy počas 15 dní v 163 disciplínach 19 športov súťažilo 5149 športovcov (z toho 13,29 % žien) z 93 krajín. Na porovnanie: Na OH 2020 by počas 19 dní malo v 339 disciplínach 33 športov súťažiť až 11 096 športovcov (z nich až 48,5 % žien!) z 206 krajín. Ak rátame aj odvetvia jednotlivých športov, tak ich počet dosiahne až 48 a celkový počet olympijských športovísk sa vyšplhá na 43. Celkový počet 33 športov v olympijskom programe predstavuje nový rekord. Päť je nových – športové lezenie, karate, surfing, skejtbarding a bejzbal/softbal. Ich zaradenie si vyžiadali Japonci. Zatiaľ čo prvé štyri športy budú mať pod piatimi kruhmi absolútnu premiéru, softbal s bejzbalom sa tam vrátia po 12-ročnej prestávke.

NOVÝ VODNOSLALOMÁRSKY AREÁL KASAI CANOE SLALOM CENTRE.

na slanej vode. Keď pri jazde slaná voda šplachne do očí, môže to byť veľmi nepríjemné. Potešilo ho, že voda je čistá, bez chaluš a že na nej neboli väčšie vlny. Ale jeho i všetkých ostatných šokovalo obrovské množstvo až kilových rýb, ktoré vyskakujú z vody až do výšky dva metre. Pri jednej jazde do ryby aj narazil pádlom. „Takáto silnejšia kolízia pri jazde štvorkajaka by mohla človeku aj vyraziť pádlom z ruky,“ upozorňuje Vlček.

Dodal, že počas prvých dní zažili kajakári v Tokiu obrovské teplo a že počas olympiády bude veľkou výzvou zvládnuť prechodu z horúceho vonkajšieho prostredia do vnútorných klimatizovaných priestorov.

VODNÍ SLALOMÁRI BY PRIJALI NÁROČNEJŠIU TRAŤ

Vodní slalomári mali v októbri v Kasai Canoe Slalom Centre až dvojpo pretekov. NHK Cup slúžil ako kvalifikácia na následnú oficiálnu predolympijskú súťaž. Zo Slovenska súťažila päťka pretekárov, okrem nich tréningové jazdy na olympij-

skej trati absolvoval aj päťnásobný medailista z OH Michal Martikán.

Pretekárske dojmy z prvých jazd neboli práve nadšené. „Je to niečo nové, charakter vody je taký ťahavý. Keď už aj naša pani doktorka povedala, že vyzráme vo vode nejakí biedni, asi je očividné, že to nie je také ľadné. V Európe ťažko nájsť podobnú trať,“ poznamenal po prvých jazdách náš singlkanoista Alexander Slafkovský. „Keď som videl trať prvýkrát, pripomenula mi Rio. Charakter vody je podobný a jazdí sa mi tu dobre,“ pridal názor strieborný medailista z OH 2016 v C1 Matej Beňuš.

Podľa českých pretekárov je tokijská trať jednoduchá. „Je to ľahké, také nedorobené, nemá to spád, prietok je malý. Bude ťažké tam pripraviť poriadnu trať. Je tam veľmi málo valcov,“ kritizoval singlkanoista Lukáš Rohan. „Ja som čakal, že to bude podobné ako v Rio. Je to jednoduchá trať. Uprostred je veľmi malý spád a veľmi sa tam voda mení,“ hodnotil predvlnajší kajakársky majster sveta Ondřej Tunka.

SINGLKANOISTA ALEXANDER SLAFKOVSKÝ PRI TRÉNINGOVEJ JAZDE V RÁMCI PREDOLYMPIJSKÉHO TESTOVANIA.

KAJAKÁRI NA HLADKEJ VODE ERIK VLČEK A CSABA ZALKA NA TOKIJSKEJ OLYMPIJSKEJ TRATI.

Samozrejme, testovacie preteky slúžia na to, aby organizátori „vychytali muchy“. Môžu prekážky popresúvať, aby urobili náročnejšiu trať. Pretekári budú mať na nej ešte dosť tréningových príležitostí. Organizátori budúročných ME v anglickom Lee Valley sa rozhodli prerobiť trať, na ktorej jazdili slalomári na OH 2012, tak, aby sa podobala na olympijskú. Aj to by malo pomôcť príprave pretekárov na OH.

PRÍPRAVY PODĽA PLÁNU, BACHOVE SUPERLATÍVY

Ohliadnuc od obáv z klimatických podmienok, výčinov počasia a zemetrasení, s prípravami OH v Tokiu panuje celková spokojnosť. Prezident MOV Thomas Bach na slávnosti presne rok pred slávnostným otvorením OH povedal: „Prípravy hier napredujú vynikajúco. Je to vďaka úžasnej práci organizačného výboru a jeho výbornej spolupráci a podpore zo strany vlád, japonskej na čele so Šinzóm Abem, aj tokijskej na čele s Juriko Koikeovou,

ako aj zo strany podnikateľských subjektov. Nikdy som nevidel, aby olympijské mesto bolo rok pred hrami tak dobre pripravené, ako Tokio.“ Bach vyzdvihol obrovský záujem celého Japonska o hry. Veď napríklad záujem o dobrovoľnícke pozície počas OH prejavilo viac než 200-tisíc ľudí.

Výstavba olympijských športovísk prebieha podľa plánu. Najväčšie a najdrahšie športovisko – Olympijský štadión pre 60-tisíc divákov, ktorý vyrástol na mieste predošlého, postaveného k OH 1964, majú otvoriť v polovici decembra. Na nový rok sa na ňom bude hrať finále Cisárskeho pohára futbalistov. Len o niečo neskôr otvoria Arénu Ariake, v ktorej sa uskutočnia všetky gymnastické súťaže. Ako posledné športovisko vo februári 2020 dokončia Tokijské akvatické centrum na plavecké športy.

Z celkového počtu 43 olympijských športovísk len 8 bude nových. V 25 prípadoch Japonci využijú existujúce športoviská a 10 bude len dočasných. ❌

HRY OTVORÍ NOVÝ CISÁR NARUHITO

Výsada oficiálne otvorí olympijské hry patrí hlave štátu. V Japonsku je ňou už najmenej 1500 rokov cisár, až do roku 1946 považovaný za božskú bytosť. Od 22. októbra tohto roku je na tróne nový cisár Naruhito (126. v poradí), ktorý nastúpil po aprílovej abdikácii svojho otca Akihita. Ten sa vzdal trónu ako prvý japonský panovník po viac než dvesto rokoch. Otec súčasného cisára Hirohito otváral olympijské hry v Tokiu 1964. Na tróne bol 62 rokov. Cisárom bol aj v období II. svetovej vojny. Práve v dôsledku japonskej kapitulácie sa o rok neskôr deklaráciou vzdal výsady, že jeho moc pochádza od Boha.

TEXT: ROLAND HRIC, LUBOMÍR SOUČEK, FOTO: JÁN SÚKUP, TASR/AP, UCI

VO FINIŠI DO MIERNEHO STÚPANIA JE PETER SAGAN (V STREDE, MEDZI AUSTRÁLČANOM CALEBOM EWANOM A HOLANĐANOM DYLANOM GROENEWEGENOM) VO SVOJOM ŽIVLE, ALE DLHÉ A STRMÉ STÚPANIA MU NESEDIA. A NA OLYMPIJSKEJ TRATI BUDÚ PRÁVE TAKÉ.

BUDE MAŤ **SAGAN** POD FUDŽI ŠANCU?

Súčasťou programu olympijských hier sú aj preteky s hromadným štartom v cestnej cyklistike. **V Riu štartovala slovenská hviezda Peter Sagan v horskej cyklistike, veľmi náročný profil cestnej trate mu totiž nevyhovoval. V Tokiu si s určitosťou vyberie štart na ceste.**

Peter Sagan tri razy v rade (2015 – 2017) získal titul majstra sveta, v roku 2016 vyhral aj na európskom šampionáte. Na svojom konte má viac ako sto profesionálnych víťazstiev, vrátane dvoch monumentálnych klasik. O množstve dresov za celkové víťazstvo v bodovacej súťaži na etapových pretekoch (aj rekordných siedmich na Tour de France) je aj zbytočné hovoriť. Žiadneho pretekára nevidno vo svetovom pelotone v popredí tak často, ako jeho. Do bohatej zbierky mu však chýba cenný kov z olympijských hier.

Najbližšiu možnosť, a podľa veku ideálnu, by mal mať Peter Sagan v júli budú-

ceho roka v Tokiu. V čase pretekov bude mať 30 rokov, čo v cyklistickom športe znamená vrchol kariéry nielen z fyzickej stránky, ale najmä z hľadiska nazbieraných skúseností. Je však šanca na jeho olympijský úspech v Japonsku reálna?

ŤAŽKÝ OKRUH POD HOROU FUDŽI

Japonci sa rozhodli, že na olympiádu pripraví ťažký okruh, ktorý povedie aj popod ich bájnou horu Fudži. Jeho profil favorizuje vrchárov a klasikárov, ktorí hrajú prím na pretekoch ako Liège – Bastogne – Liège, či Giro di Lombardia.

„Trať olympijských a paralympijských cyklistických pretekov bude výzvou. Terén v okolí Fudži ide hore-dole. Boj najlepších cyklistov na tejto trati priťahne množstvo divákov,“ povedal pri-

predstavovaní tratí výkonný riaditeľ olympijských hier v Tokiu Toširo Muto.

„Kombinácia scenérie regiónu v okolí Fudži a tvrdej výzvy prinesie fanúšikom v Japonsku a po celom svete vzrušujúce preteky. Nevieme sa dočkať začiatku olympiády,“ doplnil prezident Medzinárodnej cyklistickej únie David Lapparent (UCI).

Cestné preteky mužov s hromadným štartom na 234 km sú plánované na 25. júla, teda len deň po slávnostnom otvorení OH. Odštartujú ich o 4:00 h nášho času, dojazd najlepších sa predpokladá okolo 11:00 h SELČ. Cyklisti vyrazia z parku Musašinomori severozápadne od Tokia. Prvých 40 kilometrov povedie ich trať v podstate po rovine, ale keď dorazia na cestu Duši, začne výrazne stúpať.

CYKLISTI NASTÚPAJÚ VIAC AKO V RIU

Mužské preteky ponúknu až 4865 výškových metrov. Na predchádzajúcich OH v Riu de Janeiro, kde Sagan štart v cestných pretekoch vzhľadom na vrchársky profil trate vynechal, jazdci nastúpali „len“ približne 3300 metrov. To znamená, že v Japonsku by to mala byť čisto vrchárska záležitosť.

Scenéria okolo trate je pestrá a maľbná – veterné úseky aj v malých dedinkách či pri jazere Jamanaka sa budú

striedať s jazdením po ceste medzi hustým lesom.

Na trati budú tri hlavné stúpania, a ako si môžete pozrieť na priloženej mapke, dohromady až päť vrcholov. Na 140. km bude číhať najvyšší z nich – Fudži Sanroku (Sujama). Táto cesta vedie smerom na najvyšší bod Japonska, no jazdci po nej pôjdu len do výšky 1451 m. n. m.

Ani nie 40 km pred cieľom bude v priesmyku Mikuni 6,8 km dlhé stúpanie až do výšky 1171 m. n. m. s priemerým prevýšením 10,6 %. Na niektorých miestach však náklon prevýšenia dosahuje až 20 percent! Práve tam by sa mala zroditi hlavná selekcia aspirantov na popredné umiestenia, prípadne nástup, ktorý môže znamenať zlato. Pred rovi-

natou časťou do cieľa bude dlhý a strmý zjazd, ktorý bude žičiť útočníkom. V ňom sa náskok ukrajuje prenasledovateľom ťažko a do cieľa je to po jeho konci kúsok.

Okrem náročného profilu dajú mužom i ženám zaberať vysoké teploty. V Tokiu býva v letných mesiacoch v priemere 29 až 31°C, pocitová teplota však v dôsledku veľkej vlhkosti vzduchu býva výrazne vyššia.

NA SAGANA ČAKÁ MARTÝRIUM, ALE CHCE HO PODSTÚPIŤ

Vyššie uvedené informácie o olympijskej trati naznačujú, že Petra Sagana čaká pod horou Fudži ozajstné martýrium. V porovnaní s vrchármi Froomeom, Thomasom, Bernalom, Quintanom, Nibalim či Rogličom to jeho bude väčšie. Hoci je

MAPKA A PROFIL TRATE OLYMPIJSKEJ TRATE CESTNÝCH PRETEKOV CYKLISTOV S HROMADNÝM ŠTARTOM V OKOLÍ TOKIA.

GENERÁLKU VYHRAL TALIAN ULISSI

Predolympijská testovacia súťaž cyklistov na olympijskej trati sa odohrala 21. júla tohto roku. V porovnaní s rozpisom pre OH bola trať skrátená o 54 km, takže sa išlo na 180,2 km. Najťažšie úseky teda pretekári museli absolvovať v menšej miere, než to bude počas OH. Dohromady nastúpali 3700 výškových metrov (na OH až 4865). Medzinárodne najznámejšie mená v štartovej listine chýbali. V predolympijskej generálke dominovali Taliani – vyhral Diego Ulissi pred Davidom Formolom, tretí skončil Francúz Nans Peters.

zrejme najvšestrannejší jazdec vo svetovom pelotóne, strmé a dlhé stúpania jeho svalnatému somatotypu a ťažšej postave nesedia. Napriek tomu sa však s tokijskou výzvou chce pobiť. „Na olympiádu by som išiel rád, aj keď bude profil pretekov náročný,“ vyjadril sa v októbri pre zahraničné médiá.

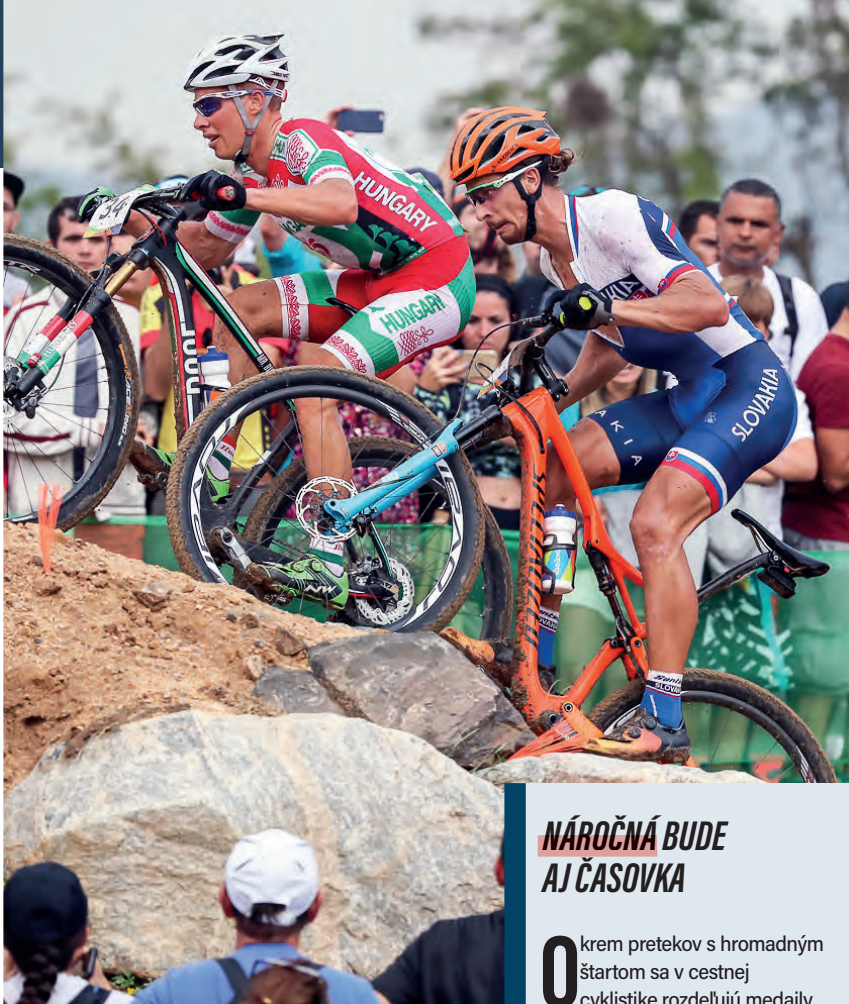
Počas Saganovej októbrovej návštevy Bratislavy, kde sa v spoločnosti monackého kniežata Alberta II. zúčastnil na behu v rámci charitatívneho projektu No Finish Line, sme sa zhovárali s jeho mediálnym manažérom Gabrielem Uboldim. Ten nám potvrdil, že Peter chce v Tokiu určite štartovať v cestných pretekoch. „Podľa profilu trate vie, že nemá šancu zvíťaziť, ale chce to skúsiť. Olympiáda je aj preňho výnimočná. Tour de France sa na budúci rok práve pre časovú blízkosť olympiády skončí skôr, než zvyčajne, takže sme sa rozprávali, že by sme do Tokia odleteli rovno z Paríža. Teda v prípade, že Peter Tour dokončí...“, povedal Uboldi. Tour de France sa skončí 19. júla, čiže šesť dní pred olympijskými pretekmi.

Hoci Sagan sa v minulosti v Japonsku viackrát zúčastnil na kritériu v Saitame, ktorá leží pomerne blízko pri Tokiu, olympijský „terén“ podľa jeho mediálneho manažéra pozná len z papiera, nejazdil v ňom. Uboldi ešte prezradil, že na rozdiel od OH 2016 v Riu má Sagan v pláne bývať v olympijskej dedine. V Riu v záujme nerušenej prípravy uprednostnil bývanie v hoteli. Cyklisti však vzhľadom na vzdialenosť ich športovísk od centra hier budú mať samostatnú dedinu mimo Tokia.

V HORSKEJ CYKLISTIKE URČITE NIE

V Riu Sagan pred štartom v cestných pretekoch uprednostnil súťaž v cross country na horskom bicykli, na ktorom bol veľmi úspešný v juniorských časoch. Hoci v 50-člennom štartovom poli na OH odštartoval ako posledný, veľmi rýchlo sa prepracoval na tretiu priečku. O všetky šance na popredný výsledok ho však obrali dva defekty. „Najväčšia škoda je, že nikto z nás sa už nikdy nedozvie, na čo Peter v tejto olympijskej súťaži naozaj mal,“ povzdychol si po pretekoch jeho niekdajší tréner Peter Zánický, ktorý bol v Riu členom slovenskej olympijskej výpravy.

Sagana dva defekty, po ktorých do depa dlho jazdil na prázdnej pneumatike,

NA OH 2016 SAGAN PRED CESTOU UPREDNOSTNIL ŠTART V HORSKEJ CYKLISTIKE. JEHO ŠANCE NA ÚSPECH V CROSS-COUNTRY ZMARILI DVA DEFEKTY.

ke, v cieľi veľmi mrzeli. Ale doslova ho rozzúrilo, že hoci sa víťaznému Švajčiarovi Schurterovi nepodarilo predstihnúť slovenského cyklistu o celé kolo, rozhodcovia ho stiahli z trate – a pritom mal dosť síl, aby vo finiši ešte predstihol viacero súperov. „Takého nahnevaného ako vtedy som ho počas našej dlhšej spolupráce ešte nevidel,“ priznal jeho taliansky mediálny manažér.

Gabriele Uboldi, ktorý bol v Riu tiež členom našej výpravy, v Bratislave vyjadril názor, že Sagan mohol v Riu na horskom bicykli reálne bojovať o medailu. Napriek tomu na otázku, či by nechcel skúsiť štart v horskej cyklistike aj v Tokiu, zareagoval odmietavo: „Určite nie. Kalendár sezóny má taký, že nemal by čas pripraviť sa na štart na horskom bicykli.“ Samotný Sagan na túto tému pre zahraničné médiá už o niekoľko dní skôr povedal: „Preteky na horských bicykloch si vyžadujú veľa energie a prípravy. Láka ma to, ale je naozaj náročné zapracovať to do môjho kalendára. Ak sa chcete kvalifikovať na hry, musíte niekde získať body. Možno v budúcnosti...“

NÁROČNÁ BUDE AJ ČASOVKA

O krom pretekov s hromadným štartom sa v cestnej cyklistike rozdeľujú medaily aj v individuálnej časovke. Tá sa pôjde na dvoch okruhoch dlhých 22,1 km v okolí Fuji International Speedway. Taktiež bude nahrávať jazdcom obľubujúcim kopce. Muži absolvujú 44,2 km s prevýšením takmer 900 metrov. Časovka bude v stredu 29. júla.

ŽENY BUDÚ MAŤ LAHŠIU TRAI

Ženské preteky budú mať o sto kilometrov menej a len dva prejazdy kopcov. Aj napriek tomu, že chýbajú stúpania z mužskej časti, budú mať ženy pred sebou takmer 2700 metrov prevýšenia. Nepáči sa to však olympijskej víťazke z Londýna Marianne Vosovej: „Preteky robia jazdci, ale signál, ktorý ide z tejto odlišnej trate v porovnaní s mužskou, nie je v súlade s rovnosťou, ktorú chce Medzinárodný olympijský výbor dosiahnuť.“

Lovci peňazí

Ulovte si s novým žrebom TISÍCE eur!

ZOTRITE 3x TV,
užite si zábavu
a skvelé výhry
na Markíze

TEXT: **TOMÁŠ KYSELICA,**
FOTO: **JAKUB SÚKUP,**
TASR/AP

Slovenský golfista RORY SABBATINI, ktorý pochádza z Južnej Afriky a má slovenskú manželku, sa pripravuje na olympijskú účasť v Tokiu každý deň.

ODPAL RORYHO SABBATINI NA TURNAJI V TEXASE.

HYMNU SA NAUČÍM, SĽUBUJE GOLFISTA

Mal iba štyri roky, keď prvýkrát držal golfovú palicu. V roku 1999 premiérovo vstúpil do série PGA Tour a šesťkrát v nej vyhral. V decembri 2018 si na pôde Generálneho konzulátu SR v New Yorku prevzal Listinu o udelení štátneho občianstva SR. A ak všetko pôjde hladko, na budúci rok sa v slovenských farbách postaví na green pod piatimi olympijskými kruhmi v Tokiu.

Dnes 43-ročný Rory Sabbatini, rodák z juhoafrického Durbanu, hrdo reprezentuje Slovensko na prestížnych

turnajoch. „Keď vidím viať slovenskú vlajku, prepadnú ma silné emócie. Pocit spolupatričnosti,“ vraví charizmatický chlapík.

NIELEN RODINNÉ VÄZBY

Dnes Rory Sabbatini reprezentuje Slovensko už takmer rok, predovšetkým vďaka rodinným väzbám. V októbri 2014 sa v Las Vegas oženil so Slovenkou Martinou Štofánikovou, ktorú spája rodinné puto s Rastislavom Antalom, viceprezidentom Slovenskej golfovej asociácie. Slovo dalo slovo a po vyše dvojročnom naliehaní Rory napokon vymenil juhoafrickú štátnu príslušnosť za slovenskú.

V roku 2019 dovedol našu vlajku na miesta, kde nikdy predtým neviaľa – na prestížne major turnaje US Open, či na slávny The Open vo Veľkej Británii, ktorý má vo svete profesionálneho golfu také neotrasiteľné postavenie ako v tenisovom slávny grandslam vo Wimbledon.

Nechýbalo veľa a naturalizovaný Slováč sa mohol predstaviť aj vo finálovom vyvrcholení PGA Tour, kde 30 najlepších hráčov špecializovaného fedexového rebríčka každý rok rozohrá partičku o rozprávkovú výhru. Tento rok bolo v banku pre víťaza 15 miliónov dolárov.

Sabbatiniho nezlákali k získaniu slovenského pasu výlučne rodinné väzby. Dôvodov bolo viac. Napríklad

SABBATINI BOL AJ PRI ODOSLANÍ SLOVENSKEJ PRIHLÁŠKY NA OH V TOKIU. V OLYMPIJSKOM TRIČKU.

ŠEŠŤ TRIUMFOV NA PGA TOUR

Rory Sabbatini už takmer dvadsať rokov patrí k úspešným golfovým profesionálom. Hovorí zaňho čísla. K šiestim triumfom na podujatiach PGA Tour pridal 14 druhých, 12 tretích miest a dovedna 77 umiestení v top 10 na turnajoch prestížnej série. Golfom si zarobil takmer 34 miliónov dolárov, v prepočte vyše 30,5 milióna eur.

ODPOVEDE S ÚSMEVOM

Charizmatický Rory Sabbatini má pri odpovediach zakaždým úsmev na tvári. Z času na čas rád zavtipkuje. Aj o tom, ako si užíva voľnosť na greene, kde je sám sebe pánom, keďže doma vládne pevná ruka manželky Martiny. Očkom po vtipe zakaždým pozrie na polovičku a uistí ju, že žartuje. Spoločným úsmevom dajú manželia najavo, že sa radi doberajú a jemná, neškodná satira je len súčasťou ich harmonického vzťahu.

snaha rozšíriť povedomie o športe v krajine, ktorá patrí ku golfovým trpaslíkom. Juhoafrický rodák je tiež vzor a inšpirácia pre mnohé slovenské deti, ktoré považujú golf za snobský šport bez pridanej emočnej hodnoty. Jeho prítomnosť na Slovensku zakaždým vyvolá veľký mediálny záujem. Jeho výsledky pomáhajú rozširovať povedomie o našej krajine v zahraničí. V golfovom svete je pre mnohých hráčov svetového kalibru neznáma.

„Viacerí sa ma v našom hráčskom spoločenstve po získaní slovenského občianstva pýtali, prečo som sa rozhodol urobiť takýto krok. Tí, ktorí vedeli, že mám slovenskú manželku, tušili. Tí, ktorým som situáciu objasnil, pochopili. Viacerí pritom vypúľili na mňa oči a pýtali sa, či to s reprezentovaním Slovenska myslím vážne. Keď sme si sadli, detail-

nejšie sa porozprávali o všetkých dôvodoch môjho prechodu a prebrali sme tiež tému pomoci slovenskému golfu, ktorá je pre mňa prioritná, viacerí súhlasne zakývali hlavou,“ vraví Rory Sabbatini na margo častých otázok od jeho priateľov z profesionálneho golfového okruhu.

BLIŽŠIE K SLOVENSKU

Keď sme už otvorili tému lákadiel naviazaných na rozhodnutie získať slovenský pas, nemôžeme opomenúť ani športovú stránku. V nej sú azda najväčšou výzvou budúročné olympijské hry v Tokiu, kde sa golf predstaví len po štvrtý raz v histórii podujatí pod piatimi kruhmi. V súťažnom programe premiérovou figuroval v roku 1900. Následne aj o štyri roky neskôr, no ďalších 112 rokov na zozname olympijských športov z dôvodu nízkej atraktivity

ZAMYSLENÝ, KEĎ HO NEPOSLUCHAJÚ LOPTIČKY.

AJ NA TOPÁNKACH MÁ GOLFISTA SLOVENSKÚ VLAJKU.

„KEĎŽE SOM SLOVÁK A UŽ ČO-TO VIEM O SLOVENSKO-ČESKEJ RIVALITE V ŠPORTE, NEMOHOLOM SI DOVOLÍŤ PREHRAŤ S ČESKÝM REPREZENTANTOM“

chýbal. Až v roku 2009 sa rozhodlo o tom, že bude v programe OH 2016 aj 2020. „Golf na také prestížne podujatie jednoducho patrí. Je to sledovaný šport, vo vyspelých krajinách veľmi populárny. Mal byť mať miesto v olympijskom programe,“ hovorí Sabbatini.

Úspešný hráč ďalej vysvetľuje, že účasť v Tokiu nepredstavovala hlavný druh motivácie, ktorá ho dovedla k zisku slovenského pasu. „Neučinil by som také zásadné rozhodnutie len z dôvodu olympijských hier. Ale preto, že som chcel podporiť svoju manželku, slovenský golf a deti, ktoré s ním začínajú. Chcel som im pootvoriť dvere do veľkého sveta. Na olympijské hry som sa dosiaľ v kariére nikdy nezameriaval. Jednak golf dlho nefiguroval v olympijskom programe, ale jednak v Juhoafrickej republike či v USA sú desiatky kvalitných golfistov a súťažiť s nimi o účasť na OH 2016 pri prísnych kvalifikačných kritériách by bolo veľmi ťažké. Musím tiež povedať, že dlhší čas mám bližšie k Slovensku než k mojej rodnej krajine, kde som nebol azda päť či šesť rokov. Takže viac ma lákala možnosť reprezentovať Slovensko než JAR,“ rozhovoril sa Rory Sabbatini na olympijskú tému.

TOKIO JE BLÍZKO

Ziskom slovenského občianstva sa jeho šance na účasť pod piatimi

WOODS?

V SÚKROMÍ PRIATELIA, NA GREENE SÚPERI

Medzi Sabbatinio dobrých golfových priateľov patrí aj azda najznámejší profesionálny hráč histórie, Američan Tiger Woods či súčasní lídri svetového rebríčka Američan Brooks Koepka a Rory McIlroy zo Severného Írska. „Veľmi dobre sa všetci poznáme, s Tigerom zvlášť. Keď sa stretneme na Floride, trávime spolu čas na obľúbených miestach. V osobnom živote sme dobrí priatelia, na greene veľkí súper,“ doplnil.

kruhmi rapídne zvýšili. Na základe kvalifikačných kritérií sa v Japonsku predstaví 60 najlepších golfistov svetového rebríčka. V ňom patrí Rorymu Sabbatinimu priečka na rozhraní siedmej a ôsmej desiatky poradia, lenže rebríček sa výrazne zredukuje. Krajinu môžu reprezentovať na olympijskom greene maximálne štyria golfisti. To znamená, že z hry o Tokio vypadne veľký počet hráčov z golfových veľmocí, ktorí sú v rebríčku pred Sabbatinim. Preto je veľmi pravdepodobné, že Rory vybojuje pre Slovensko olympijskú miestenku.

„Vyzerá to tak, že pri stabilných výkonoch by som sa mal dostať na OH. Dúfam, že ma obídu zranenia a moja forma bude gradovať, hoci v golfe nikdy nič nie je stopercentne isté. Platí, že v najbližších týždňoch či mesiacoch by som rád vyhral aspoň jedno veľké podujatie. Aj v roku 2019 som mal rovnaký cieľ a viackrát som bol blízko k triumfu. Chcem si tiež naďalej vylepšovať postavenie v rebríčku, aby som bol každým dňom bližšie k zisku olympijskej miestenky,“ hovorí Rory Sabbatini.

V SEPTEMBRI SÚŤAŽNÁ PREMIÉRA NA SLOVENSKU

Hoci sa mu v kalendárnom roku 2019 ani raz nepodarilo vyhrať na prestížnom okruhu PGA Tour, pocitu z výhry

sa napokon dočkal. V prvej polovici septembra sa Rory Sabbatini prvýkrát súťažne predstavil na Slovensku. Zvládol napínavý finiš medzinárodných majstrovstiev republiky Slovak Championship Open, na ktorých rozhodol o víťazstve až vo viacnásobnom rozstrele s Čechom Ondřejom Lieserom na záverečnej osemnásťtej jamke. „Prvý súťažný štart na domácej pôde som si skutočne užil. Dramatický, no pre mňa aj trochu zábavný záver. Keďže som Slovak a už čo-to viem o slovensko-českej rivalite v športe, nemohol som si dovoliť prehrať s českým reprezentantom,“ rozosmial sa Sabbatini.

Na Slovensko sa v lete viackrát vrátil aj preto, aby rozbehol svoju nadáciu na podporu slovenského golfu a jeho

talentov. „Založenie nadácie je len ďalším krokom v procese popularizácie slovenského golfu. Verím, že sa nám bude dariť hľadať štedrých darcov, ktorí umožnia rásť mladým golfovým nádejám,“ ozrejmil. Súčasťou nadačného projektu je každoročne organizovaný letný charitatívny turnaj. Rory Sabbatini si počas neho zahrá golf s rekreačnými i súťaživými slovenskými hráčmi a výťažok zo štartovného či následnej dražby jeho cenných kariérnych artefaktov vloží na nadačný účet. Premiérový ročník charitatívnej akcie sa konal koncom júla v Hrubej Borši.

INŠPEKČNÁ CESTA V JAPONSKU

Či je Rory Sabbatini doma alebo v zahraničí, pravidelne sa pripravuje na

štart pod piatimi kruhmi. Keďže zisk miestenky má v tejto chvíli na základe redukovaného poradia v svetovom rebríčku takmer istý, na Tokio myslí čoraz častejšie. „Na olympiádu sa pripravujem poctivo, každý deň. Každý turnaj, ktorý do začiatku hier odohrá, je malou generálkou na olympijský. Po Slovak Championship Open som si dva týždne úplne oddýchol od golfu a odštartoval novú sezónu v PGA Tour. Zahral som si v Las Vegas a vydal sa do ďalekej Ázie, kde boli na programe výjazdové podujatia série. Čakala ma Čína, Kórejská republika a tiež Japonsko. Prvýkrát som navštívil krajinu budúcoročných olympijských hier,“ pripojil Rory Sabbatini.

Aké skúsenosti si priniesol z inšpekčnej cesty, ktorú absolvoval koncom októbra? „Len tie, o ktorých som vedel už skôr. Golf je v Japonsku uznávaný a populárny šport. Predtým som nemal živú skúsenosť s japonskou kultúrou, teraz ju vnímam trochu viac. Bolo to príjemné.“

O tom, že golf v Japonsku napreduje a je oň čoraz väčší záujem, svedčí aj postavenie reprezentantov z Krajiny vychádzajúceho slnka v svetovom rebríčku. V prvej dvojstovke je 12 Japoncov, z nich najvyššie v tretej desiatke 27-ročný Hideki Macujama. Je to v súčasnosti najznámejší japonský golfista, ktorý vyhral už päť podujatí PGA Tour a 41-krát bol v elitnej desiatke. „Hideki je skvelý hráč a ešte lepší človek. Zbožňujem ho. Zakaždým, keď sa stretne, sviety mu úsmev na tvári. Akoby ho nikdy nič netrápilo. Musím však povedať, že miestami hovorí vtipne po anglicky. Na jeho obranu však musím povedať, že jeho angličtina je oveľa lepšia ako moja slovenčina,“ priznal Rory Sabbatini.

Napriek tomu, že doma má výbornú učiteľku, v učení slovenčiny napreduje len veľmi pomaly. „To nič, manželku môžem kedykoľvek využiť ako prekladateľku,“ pripojil vždy dobre naladený golfista. Sľúbil však, že v budúcnosti zorganizuje tlačovku, na ktorej povie po slovensky aj viac ako jednu vetu. A naučí sa tiež slovenskú hymnu. „No, tú by som mal ovládať, ak chcem ísť na olympijské hry, nie? Vyskúšam to!“

SABBATINI SI ZAMERIAVA LOPTIČKU PRED PATOVANÍM.

Z ULICE CHCE NA OLYMPIÁDU. NA DOSKE S KOLIESKAMI

Skejtboarding mieri na olympiádu a chce byť pri tom aj Slováč. „Môj štart na olympiáde by pomohol mladým,“ hovorí **RICHARD TURÝ**, ktorý ukazuje skejtboarding v lepšom svetle.

Detské sny a túžby sú úprimné a ničím nezaťažené. Aj preto sa v dospelosti potom na svojich snoch z mladosti mnohí smejú. O to zaujímavejšie je to v prípadoch, keď sa podarí naplniť niekomu svoj sen z detstva. A nie ten o povolání smetiara a vození sa na smetiarskom aute.

Richard Turý bol ešte žiakom základnej školy, keď už sníval, že sa stane skejtboardistom. Rovnakým, ako bol jeho idol Tony Hawk.

V 90. rokoch minulého storočia to znelo presne ako klasické túžby detí. Lenže o pätnásť rokov neskôr si práve

on mohol povedať, že si svoju túžbu splnil. Teraz sníva o tom, že sa vo svojom športe predstaví na olympijských hrách.

Keď prezident Slovenského olympijského a športového výboru Anton Siekel 11. septembra odosielal našu prihlášku do Tokia, Richard Turý bol medzi piatimi pozvanými slovenskými športovcami, ktorí pri tejto príležitosti hovorili o svojej olympijskej túžbe.

OLYMPIÁDA CHCE BYŤ VIAC „COOL“

Pred päťdesiatimi rokmi sa súťažilo na olympijských hrách v 18 športoch. Na budúci rok v Tokiu ich bude rekordných 33. V porovnaní s poslednými hrami v Riu de Janeiro pribudne päť –

bejzbal/softbal, športové lezenie, surfovanie, karate a skejtbording.

Jazda na doske s kolieskami bola dlho len záležitosťou kultúry. Nebol to klasický šport. Venovali sa mu mladí ľudia, pre ktorých to bol životný štýl. Na skejte jazdili pre radosť. To, že by raz zo sketboardingu mohol byť skutočný olympijský šport, sa zdalo nepredstaviteľné.

Lenže olympijské hry chcú osloviť mladé publikum. „Potrebujú nás,“ vraví legenda skejtbordingu Tony Hawk. Najväčšie športové podujatie sa modernizuje, aby oslovilo mladých a bolo viac „cool“.

Nové športy v súťažnom programe Hier XXXII. olympiády oznámili pred štyrmi rokmi. Na Slovensku túto správu zachytil aj Košičan Richard Tury.

Z POULIČNÉHO ŠPORTU JE PROFESIONÁLNY

„Štartovať na olympiáde bolo odvtedy mojim snom. Ak by sa mi tam podarilo kvalifikovať, bolo by to úžasné. Aj keď skejtovaniu som sa nezačal venovať pre olympiádu. Jazdím od ôsmich rokov,“ vraví 26-ročný Tury.

Skejtbording je veľmi mladý šport. Seriál Svetového pohára sa jazdí len od roku 1994, na adrenalínových hrách X-Games je od roku 1995. Teraz sa bude súťažiť aj o skutočné zlaté medaily.

„Tým, že sa náš šport dostal na olympiádu, posunul sa na úroveň ostatných profesionálnych športov. Na súťažiach sa objavujú neustále nové triky. Pretekári už dbajú na regeneráciu, pripravujú sa v posilňovni, prípadne robia špeciálne cviky na výbušnosť. Aj viaceré súťaže sa začali konať v halách, kde vybudujú skejtpark špeciálne pre toto podujatie a podmienky sú pre všetkých rovnaké,“ opisuje Košičan.

V rámci prípravy chodí do posilňovne, pláva a beháva. Na súťaže cestuje s fyzioterapeutom a s bratom, ktorý mu pomáha ako tréner. Aj rozpočet na jednu sezónu sa už šplhá riadne vysoko. Tury vraví, že je to približne 40-tisíc eur.

Mnoho ľudí najmä zo staršej generácie sa pozerá na skejterov ako na chuligánov. „Stále sa stretávam s negatívnymi reakciami. Sme asi trochu iní. Skejtbording nepovažujú fanúšikovia za klasický šport ako futbal či hokej. Určite to však nie je dôvod na to, aby nás ľudia zatracovali. Máme málo skejtparkov, takže jazdíme aj na ulici. Ale nemyslím si, že by sme tým ničili verejné priestranstvo,“ dodáva tvrdí Tury.

BODUJE VĎAKA NEOPOZERANÝM TRIKOM

Slovák súťaží v disciplíne street. V nej pretekár predvádza triky na rôznych prekážkach múrikoch, schodoch, zábradliach. Každý trik posudzujú rozhodcovia. Hodnotia predvedenie a technickú náročnosť. Víťazom je ten, kto získa na súťaži najviac bodov.

Tury si zakladá na tom, aby sa jeho súťažné zostavy líšili od tých, ktoré majú súper. Snaží sa odlíšiť.

„Menej rozšírený trik vám pomôže dostať sa na stupne víťazov,“ hovorí o recepte na úspech. Za svoje tromfy považuje slovenský majster technický skejtbording a v heelflipové triky.

RICHARD TURÝ V OLYMPIJSKOM TRIČKU

SO SÚŤAŽENÍM V JAPONSKU UŽ MÁ RICHARD TURÝ SKÚSENOSTI. NAPRÍKLAD VLANI V HIROŠIME SKONČIL DRUHÝ.

DVE DISCIPLÍNY, 80 ŠPORTOVCOV

V olympijskej premiére skejtbordingu udelia štyri sady medailí. Muži i ženy budú súťažiť v dvoch disciplínach – street a park. V každej sa predstaví 20 pretekárov, maximálne traja z jednej krajiny. Kvalifikujú sa traja najlepši z budúcoročných majstrovstiev sveta a ďalší skejteri na základe redukovaného rebríčka. V disciplíne street prekonávajú športovci prekážky, aké by mohli byť na ulici, rôzne zábradlia, múriky. Park pripomína jazdu vo vypustenom bazéne, jazdí sa v ňom rýchlejšie, lieta vyššie, je nebezpečnejší.

„Poznám ešte jedného súpera, ktorý na súťažiach zaraďuje podobný trik, aj keď on má trochu iné variácie. Sú veľmi náročné. Ja som stavil na to, že tento trik nie je až taký rozšírený. O to je to väčšie prekvapenie pre divákov aj pre rozhodcov,“ vraví Tury.

Základným trikom v skejtbordingu je kickflip. Je rozšírený a na pretekoch ho predvádza takmer každý. Heelflip je, naopak, ojedinelý. Práve týmto trikom však Tury dokáže na súťažiach zaujať. „Heelflip mnohí zanedbávajú. Aj ja som bol taký, ale postupne som si vybudoval svoju zostavu,“ hovorí Tury.

PÁDY HO OBRALI O DOBRÝ VÝSLEDOK

Na Slovensku je najlepším skejterom. V októbri získal titul majstra Slovenska. Vlni sa dokonca stal víťazom celej série Svetového pohára. Posledná sezóna mu však príliš nevyšla.

S prvou polovicou roka bol ešte spoľahlivý. Potom však prišli pády, ktoré ho

obrali o dobrý výsledok. Na kvalifikačných pretekoch v Los Angeles spadol na hlavu.

„Chcel som v súťaži pokračovať, ale organizátori mi to nedovolili. Poslali ma do nemocnice. Tým som prišiel o možnosť získať body. Na konci sezóny som sa však dal zdravotne do poriadku,“ vysvetlil. Koncom septembra štartoval na majstrovstvách sveta v Rio de Janeiro, kde obsadil 17. priečku.

„Jazdy mi nevyšli celkom podľa predstáv, no 17. miesto považujem aj vzhľadom na konkurenciu za úspech. V porovnaní s vlaňajškom som sa zlepšil o desať miest a získal som aj dôležité body do olympijskej kvalifikácie,“ vysvetľuje Košičan.

TOKIO NEMÁ ISTÉ

V Tokiu bude v disciplíne street súťažiť len 20 najlepších skejterov z olympijského rebríčka. Slovenský reprezentant je na 27. priečke. V redukovanom

poradí je dvadsiaty. Olympijská kvalifikácia pokračuje piatimi súťažami aj v budúcom roku. Poradie sa uzavrie v máji 2020.

Jeho štart na olympiáde vyzerá stále veľmi reálne. Svoju pozíciu však bude musieť obhájiť v nasledujúcej sezóne.

„Dostať sa na olympiádu by bola pre mňa veľmi prestížna vec. No celkove by to veľa znamenalo nielen pre mňa, ale aj pre slovenský skejtbording. Verím, že by to mohlo vyvolať veľký boom. Mladí majú o tento šport záujem. Dúfam, že to pomôže v zlepšení zázemia a odrazí sa to v budovaní nových skejtparkov a možno aj haly na tréningy v zime. Prinieslo by to pozitívna nasledujúcej generácii.“

Tury už v Tokiu v minulosti štartoval na pretekoch Svetového pohára. V roku 2017 sa mu tam dokonca podarilo zvíťaziť. „Vtedy sa súťažilo vonku. Teraz by sa mali súťaže uskutočniť v hale, takže klimatické podmienky by nemali mať na preteky žiadny vplyv,“ dodáva.

PRIIPRAVENÍ NA TOKIO!

Alex Longová
#priipraveninatokio | www.olympic.sk

TEXT: IGOR KOVÁČ, FOTO: IOC, LUBOMÍR SOUČEK, FLICKR, TWITTER, TASR/AP

SPOMIENKA NA OH 1964 V TOKIU.
ICH SRDCOM BOL NIEKDAJŠÍ
OLYMPIJSKÝ ŠTADIÓN.

DEDIČSTVO 1964

TOKIJSKEJ OLYMPIJSKEJ PREMIÉRY

Jedna z dvoch hlavných zón olympijských hier 2020 v Tokiu nesie názov zóna olympijského dedičstva.

Odkazuje na OH 1964, ktoré takisto hostilo Tokio. Trochu sme si posvietili na to, ako je to s tým dedičstvom naozaj.

Krátko po tom, ako Tokio v roku 2013 získalo právo organizácie OH 2020, navštívil japonský premiér Šinzó Abe Londýn, ktorý zorganizoval OH 2012. V sprievode šéfa organizačného výboru Sebastiana Coea sa prešiel po olympijskom parku, kde vyrástla väčšina nových športovísk. Londýnske hry sa z hľadiska olympijského dedičstva považujú za jedny z tých úspešnejších, najmä čo sa týka výstavby a využitia športovej infraštruktúry. Nečudo, že sa japonskí organizátori chceli niečomu priučiť.

Coe spomínal, že Abemu chodila celý čas po rozume len jedna vec. Peniaze. „Dokola sa spytoval: Koľko stálo toto? A koľko tamto?“ Veľmi sa mu páčil velodrom, ktorý sa podľa neho najmä architektonicky vydaril. Coe mu tiež objasnil problémy s poolympijskou transformáciou olympijského štadióna, keďže sa im nedarilo nájsť futbalový klub, ktorý by v ňom chcel po hrách pôsobiť. Abe len s pochopením prikývol, a potom ukázal na plavecké centrum. „Koľko stálo toto?“ znela jeho obligátna otázka. Keď však počul, že to bola najdrahšia stavba a že ju projektovala Zaha Hadidová, stíchol a úplne sa mu odkrivila tvár. „Ona projektovala náš

nový olympijský štadión...“, dodal so zdesením.

SKROMNEJŠÍ OLYMPIJSKÝ ŠTADIÓN

Osud tokijského olympijského štadióna už svet veľmi dobre pozná. Futuristický projekt ikonické architektky sa po rozhodnutí Abeho nakoniec vôbec ne-realizoval, keďže len jeho predbežné náklady presahovali 2 miliardy dolárov. Obavy z možných rizík predražovania boli viac než opodstatnené. Veď cena za londýnske plavecké centrum eskalovala až trojnásobne, a to je v porovnaní so štadiónom oveľa menšia stavba...

Namiesto toho sa v Tokiu rozhodli pre novú architektonickú súťaž pre výlučne domácich architektov. Zvíťazil v nej návrh Kengoa Kumu, ktorý spojil využitie ocele, zelene a dreva, aby tak znovu symbolicky prinavrátil Tokio späť k prírode. Dôležité však je, že náklady spojené s jeho výstavbou sú o niekoľko stoviek miliónov nižšie.

Štadión vznikol na mieste toho pôvodného, ktorý postavili pre OH 1964. Je súčasťou tzv. zóny dedičstva, v ktorej sa nachádza aj niekoľko ďalších špor-

tovísk z tej éry. Nový športový chrám, ktorý bude hostiť oba ceremoniály, atletické súťaže a futbalový turnaj, pochopiteľne, nemôžeme považovať za dedičstvo predchádzajúcich hier. Podobne sa dá vnímať aj jazdecké centrum Komazawa, ktoré počas prvých hier v Japonsku tiež hostilo jazdecké disciplíny. Aj v tomto prípade však na jeho mieste vznikli úplne nové zariadenia, takže o využití pôvodného športoviska nemôže byť ani reč.

OH 1964 VÝRAZNE TRANSFORMOVALI TOKIO

O potenciáli hier transformovať hostiteľské mesto zvyknú niekedy kolovať pochybnosti. Ak existuje príklad, ktorý túto pochybnosť dokáže vyvrátiť, je to určite Tokio v súvislosti s OH 1964. Keď totiž mesto v roku 1959 získalo právo na organizáciu OH, trpelo zúfalým nedostatkom bývania a funkčnej infraštruktúry. Chýbali v ňom aj obyčajné splachovacie toalety. Za päť rokov však japonské hlavné mesto prešlo tak nevídanou metamorfózou, že návštevníci hier v roku 1964 zostávali len v nemom úžase.

Premena mesta bola neskutočná. Jeho štvrte pretínalo 100 km nových diaľnic, nový kanalizačný systém, luxusné hotely a 21 km siete metra z letiska do centra. Po prvý raz bolo spustené vysokorýchlostné železničné spojenie Tokia a Kjóta rýchlovlakom Šinkansen. Pochopiteľne sa k tomu pridali aj športoviská, medzi ktorými vyčnievala hala Jojogi. Tá doslova predbehla svoju dobu a je dodnes považovaná za výnimočný architektonický počín.

HALA AKO TURISTICKÁ ATRAKCIA

Hala Jojogi leží v blízkosti novej olympijskej dominanty – štadióna, na ktorom bude horieť olympijský oheň. Dielo japonského architekta KENZA TANGEHO je hybridom západnej modernej a tradičnej japonskej architektúry. Vďaka svojmu jedinečnému dizajnu sa stala vyhľadávanou turistickou atrakciou. Počas OH 1964 jej útroby schovávali olympijský bazén pre súťaže plavcov a skokanov do vody. Súčasťou komplexu je aj menšia hala, v ktorej pred 56 rokmi hrávali basketbalisti.

LETECKÝ POHĽAD NA NOVÝ OLYMPIJSKÝ ŠTADIÓN, KTORÝ VYRÁSTOL NA ROVNAKOM MIESTE.

HALA NIPPON BUDOKAN NA ROZDIEL OD OH 1964 BUDE HOSTIŤ SÚŤAŽE NIELEN V DŽUDE, ALE AJ V KARATE.

Počas hier v roku 2020 bude v „aktívnej“ prevádzke iba jej väčšia sestra, kde sa odohrajú hádzanárske turnaje mužov i žien. Hala za niečo viac ako polstoročie totiž prešla výraznými, najmä interiérovými zmenami. Bazén z nej zmizol a namiesto neho vznikli priestory na ľadový hokej, futsal či basketbal. Zvýšila sa aj jej 10-tisícová kapacita, ktorá dnes dosahuje takmer 14-tisíc miest. Zaujímavosťou je, že v blízkosti haly sídli aj japonská televízna spoločnosť NHK. Zábery na jej impozantnú stavbu sú tak pravidelnou súčasťou jej vysielania.

V okolí olympijského štadióna sa nachádza aj ďalšie zo športovísk slúžiacich počas OH 1964. Tokijské metropolitné gymnázium však nepostavili špeciálne pre potreby hier, ale uzrelo svetlo sveta o niekoľko rokov skôr pri príležitosti MS v zápasení v roku 1954.

Desaťtisícová hala navyše prešla zásadnou modernizáciou v rokoch 1986 až 1990, vďaka ktorej získala dnešný futuristický dizajn. V súčasnosti slúži na rôzne športové podujatia, akými boli napríklad MS 2007 v krasokorčuľovaní či MS 2011 v športovej gymnastike.

Gymnastika spoločne s vodným pólom našla v hale svoje útočisko aj v roku 1964.

V súčasnosti sa v nej pochopiteľne odohrávajú aj mnohé koncertné vystúpenia. Veľmi obľúbená je aj u miestneho obyvateľstva, ktoré ju využíva na rekreačné športovanie. Ponúka totiž cenovo dostupnú posilňovňu či bazény. Počas OH 2020 v nej svoj prechodný domov nájdu stolní tenisti, ktorí tak budú môcť ťažiť z tejto veľmi atraktívnej lokality prakticky v centre celého olympijského diania.

KULTOVÁ HALA NIPPON BUDOKAN

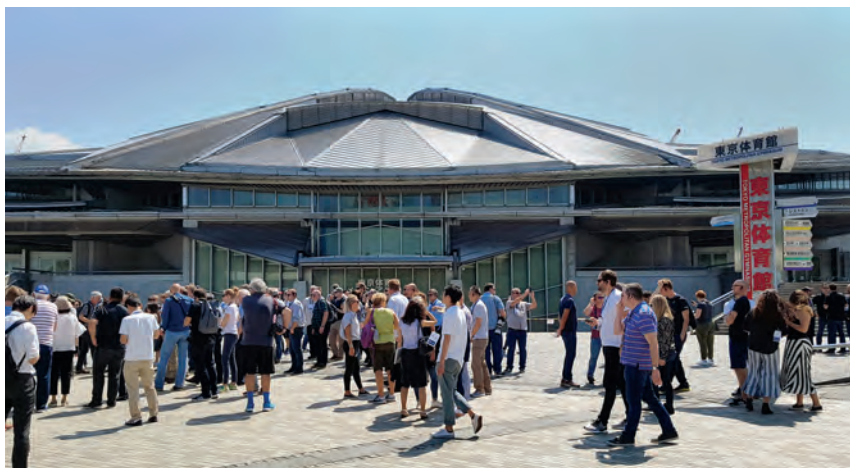
Necelých 5 km odtiaľ sa nachádza Nippon Budokan, ďalšia zo športových dominant, ktorá uzrela svetlo sveta pre potreby OH 1964. Počas nich jeho útroby hostili olympijskú premiéru japonského národného športu džuda a na prekvapenie domácich divákov boli svedkom aj triumfu cudzinca – holandského obra Antona Geesinka. V roku 2019 hala hostila majstrovstvá sveta. Na budúci rok na rozdiel od predchádzajúcich hier však k džudistom pribudnú aj zástupcovia ďalšieho z japonských tradičných športov karate, ktoré v Tokiu čaká olympijská premiéra.

Paradoxne však budovu Nippon Budokan nepreslávili olympijské zápasy či zápasy v rôznych japonských bojových umeniach. Vo svete je totiž známa predovšetkým ako dejisko

VESLÁRI ODMIETLI PAMÄTNÍKA, NOVÝ KANÁL JE LACNEJŠÍ

OH 2020 v Tokiu sa vyznačujú mnohými atribútmi, ktorými by sa chceli zapísať do historických análov. Nepochybne budú medzi ne patriť aj úsporné opatrenia, ktoré japonskí organizátori museli prijať. Doba sa totiž mení, a to, čo bývalo zvykom pri predchádzajúcich hrách, už nie je možné tolerovať. Využitie existujúcej infraštruktúry patrí v súčasnosti k najzásadnejším úsporným opatreniam.

Že „potomkovia“ japonskej olympijskej premiéry, ktorí dostali aj vo svojom pokročilom veku druhú olympijskú šancu, sú len štyria, nevznieva z pohľadu efektivity a šetrnosti až tak veľa. Treba si však uvedomiť, že 56 rokov je veľmi dlhý čas, ktorý na športoviskách dokáže zanechať svoje stopy. Navyše súčasné požiadavky na olympijskú infraštruktúru ďaleko presahujú nároky z roku 1964. Použitie existujúcich športovísk tak nemusí automaticky priniesť očakávané úspory.

TOKIJSKÉ METROPOLITNÉ GYMNÁZIUM BUDE NAMIESTO GYMNASTIKY A VODNÉHO PÓLA SLŮŽIŤ NA STOLNÝ TENIS.

HALA JOJOGI POČAS OH 1964 SLŮŽILA PLAVECKÝM ŠPORTOM, POČAS OH 2020 V NEJ BUDE HÁDZANÁ.

koncertov tých najzvučnejších mien. Umeleckú tradíciu haly odštartovala predovšetkým séria koncertov skupiny Beatles v roku 1966. Svoje posledné živé vystúpenie tam absolvovala skupina ABBA. Niektorí umelci si halu dokonca vybrali ako miesto na nahrávky ich živých koncertov. Boli medzi nimi Bob Dylan, Eric Clapton, skupina Deep Purple či Bryan Adams.

Hala tiež ťaží zo svojej jedinečnej polohy v parku Kitanomaru, ktorý je známy svojimi nádherne kvitnúcimi sakurami. V jeho tesnej blízkosti sa tiež nachádza komplex cisárskych palácov, ktoré predstavujú symbolické srdce celého mesta. Cena pozemkov v tejto lokalite je taká vysoká, že už v 80. rokoch bola považovaná za vyššiu, ako je hodnota všetkých nehnuteľností v celej Kalifornii.

ENOŠIMA ZNOVU PRIVÍTA JACHTÁROV

Atraktívnou polohou sa môže pochváliť aj najvzdialenejšie z dejísk, ktoré dostane príležitosť oprášiť svoje olympijské spomienky, a to jachtárske centrum Enošima v meste Fudžisawa, asi 53 km od olympijského štadióna. Ako hovorí už sám názov, stredisko ponúka výnimočné pohľady na horu Fudži, takže najlepší svetoví jachtári budú mať po 56 rokoch opäť príležitosť bojovať o cenné kovy pred týmito pôsobivými kulisami.

Pôvodne malo byť dejiskom súťaží jachtárske centrum Wakasu, ktoré mali na tento účel vybudovať na jednom z umelých ostrovov v Tokijskom zálive. Z úsporných dôvodov však nakoniec organizátori po dohode s Medzinárodným olympijským výborom a so Svetovou jachtárskou federáciou dospeli k ich presunutiu do existujúceho zariadenia na dohľad od posvätej bielej hory. ☒

Typickým príkladom je veslársky kanál v meste Toda, asi 25 km od centra Tokia, ktorý bol vybudovaný v roku 1939 ešte pri príležitosti OH 1940 (neuskutočnili sa kvôli 2. svetovej vojne), a ktorý bol pred OH 1964 kompletne zrenovovaný. O jeho využití sa uvažovalo aj v rámci OH 2020. Medzinárodná veslárska federácia ho však už nepovažovala za športovisko, ktoré by bolo vhodné na moderné veslovanie a nespĺňa ani ďalšie súčasné podmienky na infraštruktúru

a celkové vybavenie. Doprava športovcov na kanál by si tiež vyžiadala dodatočnú opravu a výstavbu prístupových ciest. Náklady na olympijské úpravy by si vyžiadali viac peňazí ako výstavba nového kanála Sea Forest, kde sa regata nakoniec uskutočnil.

Štyri znovu využité „pamätníky“ OH 1964 takéto úskalia nesprevádzali. Aj preto sa ocitli v hľadáčkovi organizátorov OH 2020 a stali sa užitočným, aj keď skromným dedičstvom olympijskej minulosti japonskej metropoly.

V konečnom dôsledku sa k nim do zoznamu 43 olympijských športovísk pridalo ďalších 20 existujúcich. Tokijská konurbácia ich má totiž k dispozícii neúrekom. Niektoré z nich sú však vo vzdialenostiach, ktoré dokážu život športovcov, novinárov i divákov poriadne skomplikovať a poriadne narušiť dojem z toľko cenenej olympijskej atmosféry. Ale toto je cena, ktorú olympijské hry budú musieť obetovať, ak si aj naďalej chcú udržiavať svoj predimenzovaný program a nebudajú ho v budúcnosti ešte rozšíriť.

NOVINKY Z OLYMPIJSKÉHO SVETA

Za posledný polrok sa v medzinárodnom olympijskom hnutí odohralo viacero významných udalostí, nielen voľba dejiska ZOH 2026.

OTVORENIE NOVÉHO SÍDLA MOV.

Presne na Olympijský deň (23. júna), a teda na 125. výročie ustanovenia Medzinárodného olympijského výboru, v Lausanne otvorili nové sídlo MOV. Na slávnostnom otvorení sa zúčastnilo okolo 700 hostí z celého sveta. Slovenský olympijský a športový výbor zastupoval jeho generálny sekretár Jozef Liba. Nový Olympijský dom zo skla a ocele je vybudovaný v oblasti Vidy pri Ženevskom jazere na mieste pôvodného sídla MOV. Pri jeho stavbe sa až 95 % starého materiálu zrecyklovalo a znovu použilo. Moderná budova MOV je príkladom udržateľnej stavby,

s osobitným dôrazom na energetické (celú strechu pokrývajú solárne panely) a vodné hospodárenie, redukciu množstva odpadov a integráciu do okolitého prostredia, tvoreného predovšetkým parkom. Srdcom budovy je drevené schodisko, ktoré prepája všetky poschodia. Má tvar piatich nad sebou sa vznášajúcich kruhov a odráža tak olympijský symbol.

ZMENA PROCESU VÝBERU HOSTITEĽOV OH A ZOH.

Na júnovom 134. zasadnutí Medzinárodného olympijského výboru v Lausanne schválili zmenu procesu výberu

hostiteľov OH a ZOH, uľahčujúcu spoločné olympijské kandidatúry viacerých miest, dokonca aj zo susediacich krajín. Jednou z podmienok kandidovania bude referendum v lokalitách, ktoré chcú hostiť OH či ZOH. MOV sa týmto chce vyhnúť odstupovaním uchádzačov v procese kandidatúry, ku ktorému v poslednom období došlo práve v dôsledku referend s negatívnym výsledkom.

Z úsporných dôvodov MOV chce, aby sa organizátori vyhýbali nákladným projektom výstavby nových športovísk a infraštruktúry a radšej využili existujúce, aj vo vzdialenejších lokalitách. So záujemcami o usporiadanie OH/ZOH, resp. OH/ZOH mládeže, chce MOV v budúcnosti viesť dlhodobý dialóg so začiatkom oveľa skôr, než podajú prihlášku. Z Olympijskej charty vypadla klauzula, že o dejisku OH/ZOH sa rozhoduje so 7-ročným predstihom. A predchádzajúce taxatívne stanovnenie, že hry sa pridávajú mestu, sa zmenilo tak, že „hry sa v princípe pridávajú mestu“. Exekutíva MOV však má právo deklarovat', že označenie „hostiteľ“ sa môže vzťahovať nielen na mesto, ale aj na viac miest, regiónov, či dokonca krajín.

POHĽAD NA SUPERMODERNÉ SÍDLA MOV - OLYMPIJSKÝ DOM V LAUSANNE - ZHORA.

MENOVANIE DVOCH KOMISÍÍ MOV PRE BUDÚCE HOSTENIE HIER.

S vyššie uvedenými zmenami súvisí aj októbrové menovanie dvoch komisií MOV pre budúce hostenie OH, resp. ZOH (future host commissions). Tieto komisie nahradia doterajšie hodnotiace komisie MOV pre jednotlivé hry. Osemčlennú „zimnú“ komisiu vedie člen MOV v Rumunsku Octavian Morariu, desaťčlennú „letnú“ členka MOV v Nórsku Kristin Klosterová-Aasenová.

BOXERI SA NA OH V TOKIU PREBOJUJÚ CEZ SÚŤAŽE RIADENÉ MOV, NIE AIBA. NA SNÍMKE Z FINÁLOVÉHO DUELU OH 2016 DO 69 KG VPRAVO VÍŤAZNÝ KAZACH JELEUSINOV S UZBEKOM GIJASOVOM.

Na rozdiel od niekdajších hodnotiacich komisií, ktoré priamo „v teréne“ posudzovali pripravenosť konkrétnych uchádzačov o pridelenie hier (vrátane OH a ZOH mládeže), tieto nové komisie budú permanentne komunikovať so všetkými potenciálnymi uchádzačmi a spolupracovať s nimi, aby ich plány čo najviac zohľadňovali miestnu realitu (v snahe o maximálne využitie ich už existujúcej infraštruktúry) a zároveň čo najviac vychádzali v ústrety zámerom MOV. Obe komisie budú o stave vzájomného dialógu priebežne informovať exekutívu MOV.

V PARÍŽI 2024 OLYMPIJSKÁ PREMIÉRA BREAKDANCE.

Júnové zasadnutie MOV na základe požiadavky francúzskych organizátorov OH 2024 schválilo provizórne zaradenie skejtbordingu, športového lezenia, surfovania a breakdance do programu OH v Paríži. Možnosť pridať k tradičným olympijským športom niektoré nové MOV premiérove poskytol organizátorom OH 2020 v Tokiu. Tí si vybrali skejtbording, športové lezenie, surfovanie, karate a bejzbal/softbal. S výnimkou bejzbalu/softbalu budú mať všetky tieto športy v Tokiu absolútnu olympijskú premiéru. Prvé tri z nich si užijú aj reprízu. Prekvapením je, že namiesto karate sa bude v Paríži súťažiť v breakdance, ktorí mnohí nepovažujú za šport. Je to vôbec prvý druh tanca, ktorý sa v súťažnej podobe predstaví pod piatimi kruhmi. MOV chce do programu OH po novom zara-

ďovať predovšetkým „urbánne“ športy, populárne medzi mládežou.

BOXERSKÝ TURNAJ NA OH V TOKIU BUDE RIADIŤ PRIAMO MOV.

Hrozba, že box vypadne z programu OH 2020 v Tokiu, je po júnovom 134. zasadnutí MOV v Lausanne zažehnaná. Organizovanie piatich kvalifikačných turnajov na OH, aj samotného olympijského turnaja, bude riadiť špeciálna komisia MOV, vedená japonským prezidentom Medzinárodnej gymnastickej federácie Morinarim Watanabem. MOV totiž suspendoval Medzinárodnú asociáciu amatérskeho boxu (AIBA), ktorá už dlhšie čelí veľkým finančným a etickým problémom. Situáciu vo federácii analyzovala vyšetrovací komisia MOV a jej zistenia boli alarmujúce. AIBA dlhuje 17 miliónov dolárov, čelí obvineniam z korupcie i z manipulovania rozhodovania a vlani zvolený prezident organizácie Gafur Rachimov (pod veľkým tlakom MOV tohto roku z funkcie dočasne odstúpil) je považovaný za významnú postavu obchodu s drogami a ďalšej kriminálnej činnosti.

MOV FINANČNE PODPORÍ PRÍPRAVU 37 UTEČENCOV.

Na OH 2016 mal premiéru Olympijský tím utečencov (ROT), ktorý zo športovcov predovšetkým z krajín, sužovaných vojnou, ale aj prenasledovaných vo svojej domovine, utvoril MOV. MOV chce mať takýto tím aj na OH 2020 v Tokiu, preto bude formou štipendia

podporovať prípravu 37 športovcov – utečencov. Cieľom programu je pomôcť im nielen v úsilí kvalifikovať sa na OH v Tokiu, ale aj v celej športovej kariére a v príprave na budúci život. Členmi aktuálneho ROT sú športovci pochádzajúci z Afganistanu, Kamerunu, DR Kongo, Eritrey, Etiópie, Iránu, Južného Sudánu, Sudánu a Sýrie. Títo športovci súťažajú v ôsmich športoch.

V BUDAPEŠTI PREMIÉRA SVETOVÝCH URBÁNNYCH HIER.

V maďarskej metropole sa v septembri uskutočnili I. svetové urbánne hry, ktorých zriaďovateľom je Globálna asociácia medzinárodných športových federácií (GAISF). Budapešť ako ich usporiadateľ zaskočila za Los Angeles. Premiéra nového podujatia trvala len tri dni a zahŕňala účasť tristo športovcov zo 46 krajín. Súťažili v niektorých zatiaľ menej známych športoch, resp. odvetviach (parkúr, roller freestyle, flying disc), ale aj v basketbale 3 proti 3 a v cyklistickej súťaži BMX freestyle park, ktoré budú mať v Tokiu 2020 olympijskú premiéru. Súťaže, ktoré vysielali Eurosport aj Olympic Channel, sledovalo spolu okolo 50-tisíc divákov. Súčasťou podujatia boli aj rôzne šou a ukážky ďalších disciplín. Cieľom Svetových urbánnych hier je propagovať nové športy a odvetvia, ktoré sa dajú praktizovať predovšetkým v mestách. Pôvodcom myšlienky zaviesť toto nové multišportové podujatie bol pred piatimi rokmi vtedajší prezident GAISF Marius Vizer. ✕

MINSK

UKÁZAL EURÓPSKYM HRÁM ROZUMNÚ CESTU

V bieloruskej metropole Minsk sa 21. - 30. júna odohralo druhé dejstvo Európskych hier. Národné olympijské výbory z 50 krajín vyslali na toto multišportové podujatie spolu 3666 športovcov. Bolo medzi nimi aj 75 slovenských reprezentantov. Domov sa naša výprava vrátila s jedným strieborným a tromi bronzovými kovmi.

Po megalomanskej premiére Európskych hier pred štyrmi rokmi v azerbajdžanskom Baku bolo jasné, že Minsk sa bude musieť zmestiť do skromnejších medzí. Tak aj bolo.

OVEĽA UDRŽATEĽNEJŠÍ MODEL PODUJATIA

Porovnajme si kľúčové čísla prvých a druhých EH: počet športovcov sa z viac než 6000 znížil na 3666, súťažný program 253 disciplín 31 odvetví 20 športov na 200 disciplín 23 odvetví 15 športov, počet dní trvania podujatia zo 17 na 10.

Hoci obidve krajiny majú autoritatívnych lídrov s veľmi dobrým vzťahom k športu (obaja prezidenti štátov – Ilham Alijev aj Aleksandr Lukašenko – sú aj prezidentmi ich národných olympijských výborov), Bielorusi zorganizovali rovnaké podujatie síce nemenej veľkolepo, ale pritom v podstatne menšom rozsahu, oveľa rozumnejšie a s dominantným využitím už dlhšie existujúcich športových aj ubytovacích zariadení.

Kým v Baku postavili pompéznu dedinu pre výpravy aj viacero parádnych nových športovísk, v Minsku stavali len jedno nové športovisko – strelnicu pre pištoľarske a puškárske disciplíny. Ďalšie transformovali z iného (ihrisko na plážový futbal) a jedno mali len do-

časné (na lukostreľbu). Všetky ostatné športoviská už dlhodobo využívali a na hry väčšinu z nich museli len viac či menej renovovať. Z celkového počtu 15 športovísk EH 2019 sa až 14 nachádzalo priamo v Minsku a len jedno (areál na rýchlostnú kanoistiku) mimo centra hier, v Zaslavli 20 km od mesta. A ako dedinu využili veľmi pekne renovované staršie študentské mestečko.

Kým v Baku si prakticky na všetky kľúčové pozície v organizačnom výbore najali zahraničných expertov, v Minsku vzhľadom na oveľa väčšie skúsenosti z usporiadania viacerých vrcholných podujatí v predošlých rokoch čerpali výlučne z bieloruských zdrojov. Ich podstatne menší tím pracoval vysoko efektívne.

A teraz najväčší rozdiel: podľa špekulácie západných médií celkové náklady v Baku údajne dosiahli až osem miliárd dolárov, ale podľa bieloruských zdrojov podujatie v Minsku stálo krajinu 265 miliónov dolárov!

Napriek takémuto obrovskému rozdielu vo výške nákladov prakticky všetci EH v bieloruskej metropole chválili. Ak majú mať Európske hry ako stále ešte nové podujatie budúcnosť, Minsk ukázal schodnú cestu a ponúkol oveľa udržateľnejší model. Krakov a región Malopoľska, ktoré budú hostiť III. EH v roku 2023, budú mať čo robiť, aby sa k celkovej úrovni druhej edície aspoň priblížili...

ÚSPECH NA KAŽDOM FRONTE

Práva na Európske hry vlastní Európske olympijské výbory (EOV). Prezident EOV Janez Kocijančič sa po skončení hier vyjadril v superlatívoch: „Očakávali sme, že všetko v Minsku pôjde hladko, ale skutočnosť prekonalila naše očakávania. Úroveň organizácie podujatia bola veľmi vysoká.“

Usporiadateľská krajina zaznamenala aj obrovský športový úspech. Veď v medailovom rebríčku krajín skončila na druhom mieste! Na najvyššej priečke trónilo Rusko so 109 medailami (44 zlatých, 23 strieborných, 42 bronzových) pred domácim Bieloruskom so 69 (24 – 16 – 29), Ukrajinou s 51 (16 – 17 – 18), Talianskom so 41 (13 – 15 – 13) a Holandskom s 29 (9 – 13 – 7).

ATLETIKA LEN VO FORMÁTE DNA, PĽAVECKÉ ŠPORTY ABSENTOVALI

Zatiaľ čo v Baku boli v programe hier aj juniorské, resp. kadetské súťaže (to bol prípad plaveckých športov) a atletika mala len status III. európskej ligy miešaných družstiev, v Minsku súťažili výlučne športovci v seniorskom veku. Olympijský šport číslo jeden – atletika – sa však predstavil v atypickej podobe súťaže miešaných tímov vo formáte DNA (Dynamic New Athletics) a olympijský šport číslo dva – plávanie – v programe podujatia úplne absentoval. Pritom na OH majú práve plavecké športy najvyšší počet disciplín...

II. EURÓPSKE HRY

Prečo to bolo tak? Pre kontinentálne federácie veľkých športov Európske hry predstavujú nechcenú konkurenciu pri oslovovaní potenciálnych sponzorov, aj pri predaji vysielacích práv. Zapojili sa radšej do konkurenčného projektu spoločných európskych šampionátov, ktorý mal premiéru vlní v Glasgowe (v škótskej metropole sa krátko po sebe konalo viacero ME – v plaveckých športoch, cestnej, dráhovej, horskej i BMX cyklistike, veslovaní a v triatlone) a ktorého súčasťou boli aj ME v atletike v Berlíne.

Zrejme tiež predovšetkým z komerčných (pre bohatšie európske federácie to znamená aj konkurenčných) dôvodov v programe EH v Minsku neboli ani súťaže vo veľkých loptových hrách. Basketbal sa hral len vo formáte 3 proti 3, futbal iba v plážovej verzii, volejbal aj hádzaná úplne chýbali. Z tradičných olympijských športov absentovali aj veslovanie, vzpieranie, jazdectvo, šerm, jachting, moderný päťboj, pozemný hokej, tenis, z tých novších triatlon, taekwondo, golf, ragby a z odvetví tých športov, ktoré v Minsku v programe boli, vodný slalom, bikros a horská cyklistika.

Samozrejme, Európske hry nemajú byť kópiou olympijských hier a or-

ganizátori ich program – po dohode s EOV – prispôsobujú svojim reálnym možnostiam.

SKROMNÁ SLOVENSKÁ BILANCIA

O náš jediný strieborný kov sa zaslúžil atlét Ján Volko v behu na 100 m a o bronzové štvorkajak na 500 m v zložení Samuel Baláž, Erik Vlček, Csaba Zalka a Adam Botek, ďalej Mariana Petrušová v neolympijskej disciplíne K1 na 5000 m a boxer Andrej Csemez v kategórii do 75 kg. V medailovom rebríčku krajín Slovensko obsadilo 37. miesto spomedzi 43 krajín, ktoré sa v Minsku mohli pochváliť medailovým ziskom (z celkového počtu 50 zúčastnených). To nie je oslnivá vizitka... Slovenská medailová bilancia je od najlepších priepastne ďaleko.

Slováci súťažili v 13 športoch. Zastúpenie sme nemali len v plážovom futbale, basketbale 3 proti 3, grécko-rímskom zápasení a v troch odvetviach gymnastiky (moderná gymnastika, športová akrobacia a športový aerobik).

S výnimkou atlétov Mateja Tótha a Marcela Lomnického (ich disciplíny v programe neboli), cyklistu Petra Sagana (krátko pred Tour de France mal

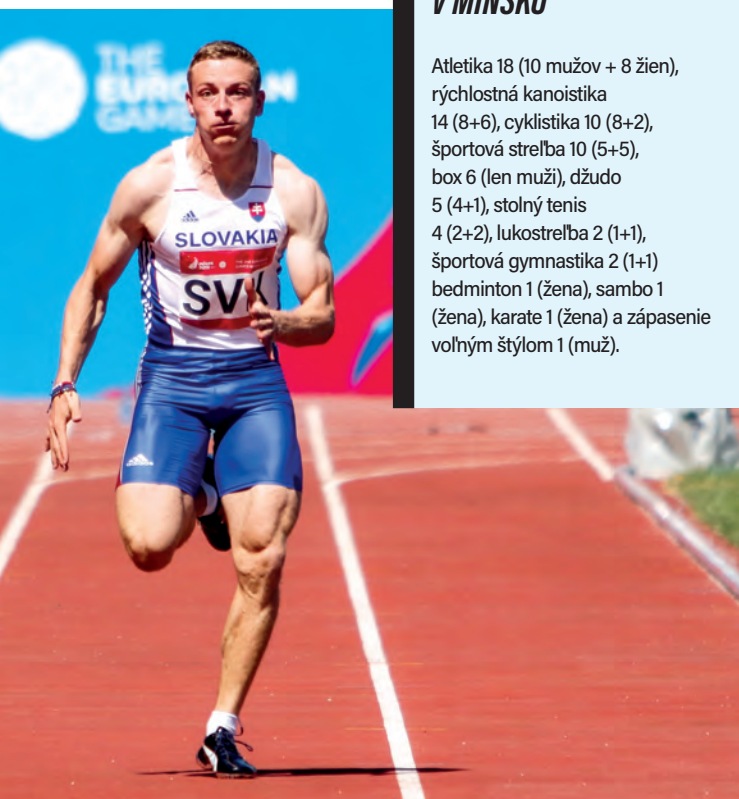
iný súťažný program), kajakárskych medailistov z OH 2016, rekonvalescentov Denisa Myšáka a Tibora Linku (ale je otázne, či by aj v dobrom zdravotnom stave boli lepší, než niekto z kvarteta, ktoré sedelo v bronzovom štvorkajaku) a najlepších vodných slalomárov (tento šport v Minsku chýbal, ale ani v ňom už Slováci nie sú to, čo bývali), sme mali v olympijských disciplínach na štarte prakticky všetkých športovcov s potenciálom na výsledok v prvej osmičke na OH 2020 v Tokiu. Napriek tomu Slováci získali len štyri medaily, z toho žiadnu zlatú...

NEPRIBUDOL NIK S MIESTENKOU NA OH

V niektorých súťažiach sa v Minsku bojovalo aj o zisk olympijských miesteniek, ale k doterajším piatim slovenským v streleckých brokových disciplínach z vlnajška nikto nepridal ďalšiu.

Najbližšie k postupu do Tokia boli stolní tenisti. Vo dvojhre mužov miestenku zaručovala medaila. Wang Jang stratil vo štvrtfinále zápas, v ktorom viedol 3:1 na sety a mal dva mečbaly... Prvá nasadená miešaná dvojica Ľubomír Pištej, Barbora Balážová by sa do Tokia mohla prebojovať v prípade zisku zlatej medaily. V semifinále však

STRIEBORNÝ ŠPRINTÉR NA 100 M JÁN VOLKO.

SLOVENSKÍ ŠPORTOVCI V MINSKU

Atletika 18 (10 mužov + 8 žien),
rýchlostná kanoistika
14 (8+6), cyklistika 10 (8+2),
športová strelba 10 (5+5),
box 6 (len muži), džudo
5 (4+1), stolný tenis
4 (2+2), lukostreľba 2 (1+1),
športová gymnastika 2 (1+1)
bedminton 1 (žena), sambo 1
(žena), karate 1 (žena) a zápasenie
voľným štýlom 1 (muž).

BRONZOVÁ KAJAKÁRKA MARIANA PETRUŠOVÁ.

GYMNASTA SLAVOMÍR MICHŇÁK SKONČIL V CVIČENÍ NA KONI S DRŽADLAMI ŠIESTY.

BRONZOVÝ ŠTVORKAJAK NA 500 M - ZĽAVA SAMUEL BALÁŽ, ERIK VLČEK, CSABA ZALKA A ADAM BOTEK.

NAJLEPŠIE SLOVENSKE VÝSLEDKY MINSKU

STRIEBRO (1)

JÁN VOLKO, atletika – beh na 100 m (24 štartujúcich)

BRONZY (3)

SAMUEL BALÁŽ, ERIK VLČEK, ADAM BOTEK, CSABA ZALKA, rýchlostná kanoistika – K4 na 500 m (11)
MARIANA PETRUŠOVÁ, rýchlostná kanoistika – K1 na 5000 m (19, neolympijská disciplína)
ANDREJ CSEMEZ, box – do 75 kg (34)

ŠTVRTÉ MIESTA (2)

JURAJ TUŽINSKÝ, športová streľba – vzduchová pištoľ na 10 m (36)
LUBOMÍR PIŠTEJ, BARBORA BALÁŽOVÁ, stolný tenis – miešaná štvorhra (16)

PIATE MIESTA (4)

PETER GELLE, ADAM BOTEK, rýchlostná kanoistika – K2 na 1000 m (16)
IVANA MLÁDKOVÁ, rýchlostná kanoistika – K1 na 500 m (23)
WANG JANG, stolný tenis – dvojhra (48)
MATÚŠ STRNIŠKO, box – do 81 kg (31)

ŠIESTE MIESTA (3)

IVANA MLÁDKOVÁ, rýchlostná kanoistika – K1 na 200 m (23)
ZUZANA REHÁK ŠTEFEČEKOVÁ, športová streľba – trap (29)
SLAVOMÍR MICHŇÁK, športová gymnastika – kôň s drždami (38)

Slováci podľahli neskorším víťazom turnaja, Nemcom Franziskovi a Soljovej a napokon nešťastne prehrali aj zápas o bronz.

Na strelníci si miestenky vybojovali len víťazi súťaží. Z tých Slovákov, ktorí ich ešte nemali, skončili najlepšie puškár Patrik Jány (siedmy) a skeetarka Veronika Sýkorová (ôsma), ďaleko od päťkruhovej vidiny. Jánymu to však vyšlo o niekoľko týždňov neskôr.

V atletike síce úradujúci halový majster Európy na 60 m Ján Volko získal

striebro v behu na 100 m, ale jeho čas bol od olympijského limitu dosť ďaleko.

VOLKOV STRIEBRO Z DISKUTABILNEJ SÚŤAŽE DNA

O náš jediný strieborný kov sa zaslúžil práve Volko. Vybojoval si ho však nie tak, ako je v atletike na olympijských hrách zvykom už od novovekej premiéry OH v Aténach 1896 – teda v priamej súťaži najlepších, ale v atypickej súťaži miešaných tímov v testovacom formáte DNA, ktorá mala v Minsku veľkú premiéru.

V DNA-súťaži sa predstavilo 24 tímov, takže v každej disciplíne bolo 24 účastníkov. Všetky družstvá súťažili v úvodnom kvalifikačnom kole, ktoré slúžilo na nasadzovanie do štvrtfinále. Do semifinále postúpilo dvanásť miešaných tímov, do finále šesť najlepších. Slováci skončili už vo štvrtfinále. O individuálnych medailách sa rozhodovalo hneď v úvodný deň tímovej súťaže, ktorá sa počas 10 hodín realizovala v štyroch samostatných blokoch. Volko vyhral stovku v úvodnom bloku tesne

TENISTI BARBORA BALÁŽOVÁ A LUBOMÍR PIŠTEJ MALI V MIXE NA DOSAH MEDAILU.

po poľudní, ale že jeho čas bude zna-
me-
nať striebornú medailu, sa dozvedel až
večer pri sledovaní televízie... Skutoč-
nosť, že medaily sa rozdeľovali de facto
na základe „rozbehov“, a nie finálovej
súťaže, pôsobí absurdným dojmom.

OČAKÁVANÁ AJ PREKVAPUJÚCA KAJAKÁRSKA MEDAILA

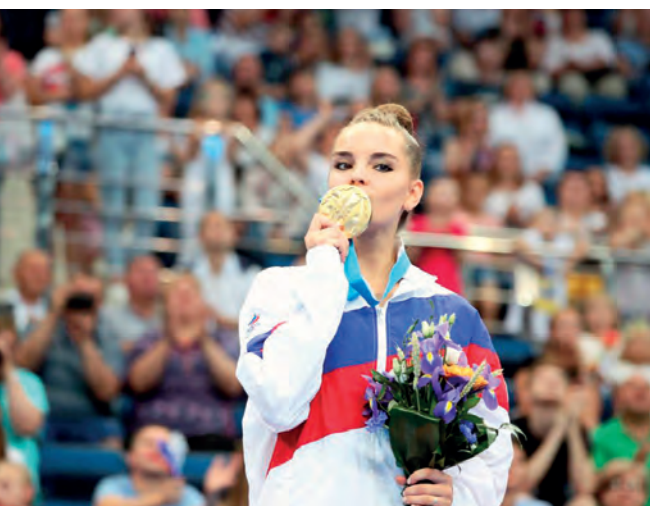
Z ďalších troch slovenských kovov
v Minsku (všetko bronzových) bola

najočakávanejšia medaila štvorkajaka
na 500 m. Kvarteto v zložení Samuel
Baláž, Erik Vlček, Csaba Zalka a Adam
Botek naplnilo očakávania a dopáadlo-
valo na treťom mieste. Vysoké ambície
potvrdila táto štvorica aj v auguste na
svetovom šampionáte v Szegede, kde si
ziskom bronzu vybojovala olympijskú
miestenu do Tokia. Adam Botek bol
ešte piaty v K2 na 1000 m spolu s Pe-
trom Gellem.

MEDAILOVÁ BILANCIA KRAJÍN

(krajina, zlato, striebro,
bronz, spolu)

1. Rusko	44	23	42	109
2. Bielorusko	24	16	29	69
3. Ukrajina	16	17	18	51
4. Taliansko	13	15	13	41
5. Holandsko	9	13	7	29
6. Nemecko	7	6	13	26
7. Gruzínsko	6	10	14	30
8. Francúzsko	6	9	13	28
9. Veľká Británia	6	9	8	23
10. Azerbajdžan	5	10	13	28
... 37. Slovensko	0	1	3	4

NAJÚSPEŠNEJŠÍ ÚČASTNÍCI EURÓPSKÝCH HIER V MINSKU

(podľa zisku medailí)

DINA AVERINOVÁ (Rus.), moderná gymnastika	3	1	1
ARŤOM ČERNOUSOV (Rus.), športová strelba	3	0	0
LINOY ASHRAMOVÁ (Izr.), moderná gymnastika	2	2	0
ANGELINA MELNIKOVOVÁ (Rus.), športová gymnastika	2	2	0
OLGA CHUDENKOVÁ (Biel.), rýchlostná kanoistika	2	1	1
MARINA LITVINČUKOVÁ (Biel.), rýchlostná kanoistika	2	1	1

Vo vodáckom areáli v Zaslavli sme sa okrem očakávanej medaily štvorkajaka dočkali aj jednej veľmi prekvapujúcej – bronzovej v súťaži kajakov na 5000 m, čo je neolympijská disciplína. Postarala sa o ňu len 19-ročná Mariana Petrušová.

V prvej šestke sa dvakrát okrem Boteka objavila aj kajakárka Ivana Mládková, piata v K1 na 500 m a šiesta na 200 m. Na oboch tratiach zároveň sa na veľkej súťaži do finále prebojovala premiérovo.

ĎALŠIE SLOVENSKÉ VRCHOLY V MINSKU

O ďalší bronzový kov sa zaslúžil 21-ročný boxer Andrej Csemez v kategórii do 75 kg. Boxerský turnaj mal zároveň status majstrovstiev Európy. Slováka na ceste do finále zastavil ukrajinský majster sveta i Európy a neskorší víťaz turnaja Oleksandr Chyžňak. Rozhodca ich duel po treťom „počítaní“ nášho borca ukončil predčasne, ale Csemez svojím boxerským prejavom, ktorý sa vyznačuje výborným pohybom a obratným uhýbaním, zaujal.

Veľmi blízko k medaile boli na štvrtých miestach pištoliarsky veterán a vlajkonosič našej výpravy na otváracom ceremoniáli Juraj Tužinský (z kva-

lifkácie postúpil do finále z druhej priečky) a zohratý miešaný stolnotenistový pár Ľubomír Pištej, Barbora Balážová. A koniec koncov aj ich kolega Wang Jang, ktorý v súboji o postup do semifinále za stavu 3:1 nepremenal dva mečbaly...

Strelci, ktorí sa v Baku 2015 postavili až o štyri zo siedmich slovenských cenných kovov, síce teraz na medailu nedosiahli, ale okrem už spomínaných Tužinského, Jányho a Sýkorovej sa objavili v popredí aj traja ďalší naši veteráni a medailisti z vrcholných súťaží. Európske hry im však nevyšli podľa očakávaní. Zuzana Reháková Štefečeková (súťažila tehotná, v októbri priviedla na svet druhého syna) bola šiesta v trape, Erik Varga siedmy v trape a Danka Barteková deviata v skeete.

NAJVÄČŠIE POZITÍVUM - ÚČINKOVANIE VIACERÝCH MLADÝCH

Vekový priemer našej športovej špičky je dlhodobo vyšší. Vzhľadom na túto skutočnosť je najväčším pozitívom nášho účinkovania v Minsku fakt, že viacero popredných výsledkov dosiahli mladí, resp. ešte nie „stari“ športovci – z radov medailistov sa to týka atléta Volka (ročník 1996), kajakov Baláža (1998),

Zalku (1999), Boteka (1997), Petrušovej (1999) a boxera Csemeza (1998), z radov tých ďalších stolných tenistov Barbory Balážovej (1992, s Pištejom štvrtá v mixe) a Wanga Janga (1994, štvrtfinalista dvojhry), boxera Matúša Strniska (1994, piaty do 81 kg), gymnastu Slavomíra Michňáka (1992, šiesty na koni s držadlami), strelcov Patrika Jányho (1997, siedmy vo vzduchovej puške na 10 m), Veroniky Sýkorovej (1994, ôsma v skeete) aj kanoistky Gabriely Ladičovej (deviata v C1 na 200 m).

MASKOT PODUJATIA LESIK.

BOXER ANDREJ CSEMEZ (VĽAVO) V SEMIFINÁLE KATEGÓRIE DO 75 KG PODĽA HOL UKRAJINSKÉMU MAJSTROVI SVETA CHYŽŇAKOVI.

SCENÉRIA DAUHY.

PLÁŽOVÉ HRY BOLI HORÚCE A BEZ DIVÁKOV

Katarská Dauha hostila 11. – 16. októbra premiérové Svetové plážové hry Asociácie národných olympijských výborov (AWBG). Podľa očakávania boli nadmieru horúce a ich súťaže sa odohrávali pred prázdnyimi hladiskami. Slovensko reprezentovali len štyria športovci.

DIALKOVÁ PLAVKYŇA KAROLÍNA BALÁŽIKOVÁ PRI OBČERSTVOVANÍ.

Multišportové podujatie plné piesku, vody a odľahčenej atmosféry sa malo pôvodne konať v kalifornskom San Diegu, no z organizačných dôvodov ho len tri mesiace pred konaním presunuli do katarskej Dauhy. „Myslím si, že vzhľadom na veľmi krátky čas, ktorý mali k dispozícii, ho organizátori pripravili dobre,“ hodnotil po návrate vedúci slovenskej výpravy a športový riaditeľ SOŠV Roman Buček. Na I. AWBG sa zúčastnilo 1 237 športovcov z 97 krajín, ktorí súťažili v 14 odvetviach – zo Slovákov diaľková plavkyňa na 5 km Karolína Balážiková, akvatlonista Marek Pavúk a karatisti v súborných cvičeniach kata Ema Brázdová a Peter Fabian.

PEKELNÉ HORÚČAVY

Podmienky v dejisku boli podľa očakávania náročné, čo naznačili už maj-

strovstvá sveta v atletike, ktoré sa skončili len krátko pred AWBG. Morská voda, v ktorej súťažili viacerí, mala vyše tridsať stupňov. A piesok, na ktorom ich súťažilo ešte viac, až päťdesiat. „Cez deň bolo 37 – 38 stupňov. Najchladnejšie bolo o piatej hodine ráno pred štartom diaľkového plávania – 30 stupňov. Tamojšie podmienky kládli na športovcov skutočne vysoké nároky. Keďže išlo o plážové hry, žiadne disciplíny sa neuskutočnili v halách alebo v chladených priestoroch,“ priblížil Buček.

ÚČINKOVANIE SLOVÁKOV

Ako prví zo Slovákov sa na slnkom zaliatej pláži Katara predstavili karatisti v súborných cvičeniach kata. Vlajkonosička našej výpravy na slávnostnom otvorení Ema Brázdová vo svojej osemčlennej skupine obsadila 7. miesto a do ďalších kôl sa neprebojovala. „Začala dobre, ale stratila stabilitu, čo rozhodcovia hodnotia, najmä na takomto podujatí, ako dosť vážnu chybu. Treba povedať, že konkurencia bola silná, v štartovej listine sa objavili mnohé

AKVATLONISTA MAREK PAVÚK.

karatistky z prvej tridsiatky svetového rebríčka,” zhodnotil výkon karatistky tréner Peter Baďura. Zlatú medailu si napokon vybojovala Španielka Sandra Sanchezová. Peter Fabian, ktorý taktiež súťažil v súborných cvičeniach kata, obsadil vo svojej skupine 6. miesto a ani jemu sa do ďalšieho kola nepodarilo dostať. Aj v mužskej kategórii putovala zlatá medaila do Španielska. Získal ju Damian Quintero.

V diaľkovom plávaní na 5 km bola Karolína Balážiková jedna z najmladších plavkyň v štartovej listine. Do Dauhy pricestovala z USA, kde študuje. „Pozvánku dostala na poslednú chvíľu, preto si veľmi vážime a ceníme, že sa stala súčasťou našej výpravy,” prezradil Buček. Karolína v konkurencii 26 pretekárov obsadila 21. miesto. „Preteky boli veľmi ťažké, podmienky náročné. Voda mala ráno 30,9 °C. Napriek nie najvhodnejším podmienkam bolo tempo rýchle a do svojho výkonu som dala všetko,” vyjadrila sa k náročným pretekom, ktoré nedokončili štyri plavkyne. Zlato získala úradujúca majsterka sveta v plaveckom maratone Ana de Jesusová Soaresová z Brazílie.

Bývalý diaľkový plavec Marek Pavúk v súťaži akvatlonistov obsadil v konkurencii 30 pretekárov 18. priečku. „Svoj výkon hodnotím pozitívne. Podmienky na Slovensku sú úplne iné, ale v Dauhe ich mal každý rovnaké ako ja. Prvému behu nemám čo vyčítať, rovnako ani plávaniu. Druhý beh mohol byť rýchlejší. Ak sa ešte niekedy bude súťažiť v takejto forme akvatlonu, viem, čo musím vylepšiť,” zhodnotil svoje pôsobenie rodák z Levíc, ktorého vedie tréner Tibor Lacko. Triumfoval Španiel Kevin Viñuel.

Roman Buček bol s výkonmi všetkých štyroch mladých Slovákov spokojný. Ocenil najmä to, že sa nikto z nich

nevzdal a s náročnými podmienkami sa vyrovnali priam hrdinsky. „Naši reprezentanti pristupovali k hrám so všetkou vážnosťou a prejavili záujem o účasť aj na ďalšom podobnom podujatí,” dodal.

SÚ AJ VHODNEJŠIE LOKALITY

Vedúceho slovenskej výpravy nepríjemne prekvapili prázdne hladiská na súťažiach AWBG. „Trúfam si povedať, že plážová kultúra v moslimskej krajine, akou je Katar, nie je úplne tá pravá, ktorú by sme si vedeli predstaviť. Určite existujú aj vhodnejšie lokality, kde by sa potenciál plážových hier a zábavy mohol rozvinúť oveľa viac,” konštatuje. Na druhej strane premiéru v Dauhe hodnotí ako úspešnú a zároveň ako dobré východisko pre ďalší ročník. Ďalšie AWBG by sa podľa slov generálnej sekretárky ANOV Gunilly Lindbergovej mali uskutočniť o dva roky. „Momentálne sa rokuje o dejisku ďalších hier. Je viacero kandidátov, ale nič bližšie zatiaľ známe nie je,” dodal Roman Buček. ☒

KARATISTKA EMA BRÁZDOVÁ.

SLOVENSKÍ ŠPORTOVCI V DAUHE

Akvatlon - muži (30

účastníkov): 1. Viñuela (Špan.) 26,22 min., 2. Devay (Mad.) 26,29 min., 3. Pevcov (Azer.) 26:43 min., ... 18. Marek Pavúk (SR) 28:58.

Diaľkové plávanie - ženy

(26): 1. De Jesusová Soaresová (Braz.) 59:51 min., 2. Hou Ja-wen (Čína) 59:52 min., 3. Becková (Nem.) 59:53 min., ... 21. Karolína Balážiková (SR) 1:07:08 h.

Karate - kata, muži (32):

v 8-člennej C-skupine 1. Tozaki (USA) 25,60 b, ... 6. Peter Fabian (SR) 23,00.

Karate - kata, ženy (32):

v 8-člennej A-skupine 1. Kwongová (USA) 24,54 b, ... 7. Ema Brázdová (SR) 21,74.

S. AWBG V DAUHE V ČÍSLACH

Účasť: 1 237 športovcov z 97 krajín.

Športový program: 36 disciplín

v 14 športových odvetviach (basketbal 3 proti 3, plážový futbal, plážová hádzaná, karate - kata, kiteboarding, skejtbording, športové lezenie, surfing, diaľkové plávanie, plážový tenis, akvatlon, plážový volejbal, vodné lyžovanie, plážové zápasenie)

Najúspešnejšie krajiny podľa

zisku medailí: 1. Španielsko 7-1-2, 2. Brazília 5-4-3, 3. Taliansko 4-1-1, 4. USA 4-0-4, 5. Japonsko 3-2-0, 6. Rusko 2-2-3, 7. Gruzínsko 2-1-1, 8. Francúzsko 1-2-0, 9. Bielorusko a Irán po 1-1.

Na XV. letnom Európskom olympijskom festivale mládeže (EYOF) v Baku 21. - 27. júla súťažilo aj 45 slovenských športovcov.

Domov sa vrátili len s jednou bronzovou medailou. Rovnako chudobnú bilanciu predtým Slováci na letnom EYOF dosiahli len dvakrát - v Esbjergu 1999 a v Trabzone 2011.

BRONZOVÝ CESTNÝ CYKLISTA MARTIN SVRČEK.

NAJLEPŠIE SLOVENSKÉ VÝSLEDKY V BAKU

- BRONZ:** Martin Svrček, cyklistika - preteky s hromadným štartom (82 účastníkov)
- 4. MIESTO:** Filip Revaj, atletika - beh na 800 m (15), Viktória Forster, atletika - beh na 200 m (20)
- 5. MIESTO:** Anna Polláková, zápas. vol. štýlom - do 46 kg (13)
- 6. MIESTO:** Viktória Forster, atletika - beh na 100 m (27)
- 7. MIESTO:** Viktor Ádam, džudo - do 90 kg (15), Samuel Ret, džudo - do 81 kg (20), Lucia Šišoláková, atletika - 2000 m prek. (21)
- 8. MIESTO:** Adam Hriň, atletika - skok do diaľky (20), František Jablčník, plávanie - 400 m pol. pret. (32)

SLOVÁKOV OPĀT RATOVAL CYKLISTA

Pre športovcov v mládežníckom veku je EYOF často prvou vážnou výkonnostnou konfrontáciou so zvyškom Európy. Najlepšie z nej vyšlo Rusko so zbierkou 28 zlatých, 17 strieborných a 21 bronzových medailí pred Veľkou Britániou (11-12-2) a Tureckom (11-6-10).

O našu jediná medailu - bronzovú - sa v cestných pretekoch s hromadným štartom zaslúžil cyklista Martin Svrček. Slovensko medzi 48 účastníckymi krajinami obsadilo v medailovom rebríčku až 36. miesto.

Pred dvoma rokmi v maďarskom Győri získali Slováci rekordných 10 medailí (1-4-5), až sedem však v rýchlostnej kanoistike. Tá bežne v programe EYOF nefiguruje, Maďari si ju vybrali ako voľiteľný šport.

V Baku sa súťažilo v 10 športoch (ako voľiteľný si domáca krajina vybrala zápasenie), Slovensko malo zastúpenie v siedmich - výlučne individuálnych. V basketbale, hádzanej a vo volejbale sa žiadny náš tím nekvalifikoval. SOŠV do Baku vyslal 73-člennú výpravu, z toho

45 športovcov - 15 atléto, 8 plavcov, 6 džudistov, po 5 zápasníkov aj cyklistov, 4 tenistov a 2 gymnastov.

Najvýraznejším športovcom bol v našej výprave bronzový cyklista Martin Svrček. Bronz získal v konkurencii až 82 pretekárov. Stal sa tretím slovenským cyklistom v histórii letného EYOF, ktorý získal medailu.

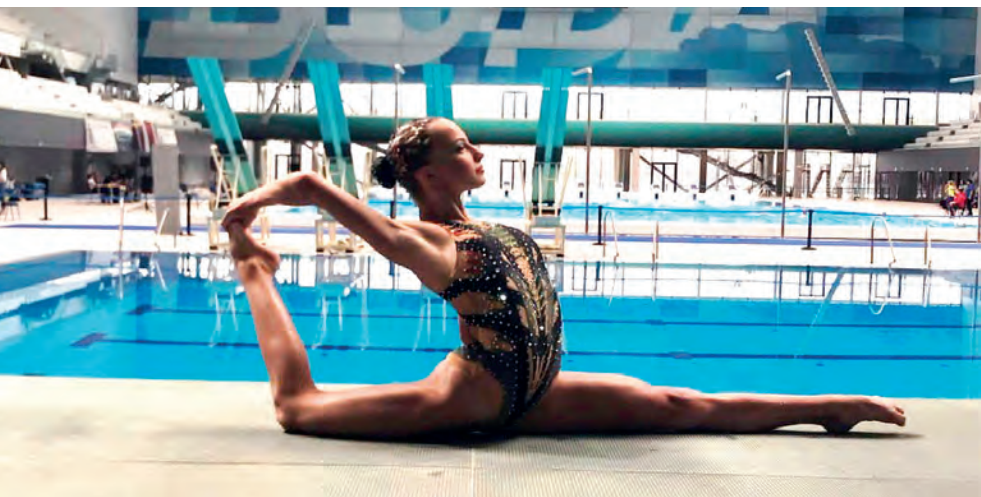
Pred ním sa to podarilo neskoršiemu úspešnému profesionálovi Matejovi Jurčovi v Esbjergu 1999 a potom Dávidovi Zverkovi v Trabzone 2011. Zhodou okolností na oboch spomínaných EYOF sa práve bronzoví cyklisti postarali o jediná slovenskú medailu - takisto ako teraz Svrček...

„Vyzdvihnúť by som chcel aj vynikajúce 4. miesta Viktórie Forster v behu na 200 m a Filipa Revaja v behu na 800 m. Veľmi smoliarske preteky si, odsákal skokan do diaľky Adam Hriň, ktorý svojím druhým najlepším pokusom v kvalifikácii siahla na medailové pozície, avšak vo finále si natrhol stehenný sval a preteky sa preňho skončili predčasne,” komentoval vedúci slovenskej výpravy Boris Demeter.

NA OCEP V BAKU PIEŠŤANSKÍ GYMNAZISTI

Na EYOF v Baku malo Slovensko početné zastúpenie. Okrem športovej výpravy do Baku cestovala aj delegácia organizátorov letného EYOF 2021 v Banskej Bystrici, ktorá sa tam zúčastnila na pozorovateľskom programe, ale aj štvorčlenná výprava Gymnázia Pierra de Coubertin v Piešťanoch. Tá sa v rámci EYOF zúčastnila na Olympijskom kultúrnom a vzdelávacom programe (OCEP). Zatiaľ čo ostatné krajiny (dovedna 48 z celkového počtu 50 európskych krajín) sa na OCEP zúčastnili len prostredníctvom prezentačných stánkov, z piešťanského gymnázia vďaka SOŠV vycestovala do Baku štvorica - pedagogička Eva Corticelli a traja študenti. Všetranne sa o nich starali ľudia z partnerskej školy č. 229.

SLOVENSKÝ SÚDNY SPOR V LAUSANNE V PROSPECH ŠPORTOVKYNE

Športový arbitrážny súd (CAS) v Lausanne koncom augusta rozhodol v historickom spore v prospech akvabely Viktórie Reichovej. Jej odvolaniu proti trestu od Slovenskej plaveckej federácie (SPF) vyhovel v plnom rozsahu.

šlo u nás o historicky prvý spor medzi športovcom a športovým zväzom, ktorý sa nepodarilo urovnať na domácej pôde. Napriek zapojeniu vysokých športových autorít na Slovensku – vrátane SOŠV – o ňom musel rozhodovať CAS.

CAS VYHOVEL ODVOLANIU PLAVKYNE V PLNOM ROZSAHU

Viktória Reichová (na fotografii) ako 13-ročná získala viacero titulov majsterky Slovenska, ale pred tromi rokmi sa dostala do sporu so SPF. „Keď mala len 15 rokov, začali proti nej viesť disciplinárne konanie s absurdným odôvodnením – že trénuje viac ako by mala,“ povedal otec športovkyne Marek Reich. Športovkyňu vyradili z tímovej zostavy a stratila štatút reprezentantky. Viedlo sa voči nej disciplinárne konanie a mala zákaz reprezentovať SR na všetkých medzinárodných súťažiach. CAS vyhodnotil tento trest v prospech SPF.

CAS vyhovel odvolaniu plavkyne v plnom rozsahu. Rozhodol, že v priebehu disciplinárneho konania došlo k viacerým procesným nezrovnalostiam, pozastavenie štatútu reprezentanta bolo nadmerné a neprimerané, disciplinárne konanie ako celok bolo príliš dlhé a Reichová neporušila štatút SPF. Náklady súvisiace s predmetom sporu sa odhadujú na 30-tisíc až približne 80-tisíc eur a znášať ich bude SPF. Tá musí športovkyňi ešte nad rámec nákladov zaplatiť 3000 švajčiarskych frankov.

„Ísť na CAS znamená obrátiť sa najvyššiu inštanciu v športe, ktorá rozhoduje s definitívnou platnosťou. Po piatich odkladoch došlo koncom augusta k zaslaní oficiálneho rozhodnutia. Konštatovalo niekoľko zásadných vecí. Pokiaľ ide o individuálny šport, prvok výkonnosti predstavuje najvyšší princíp, ktorý nemôže byť spochybnený technickými problémami vo vzťahu 'zväz a športovec'. Športovec, ktorý preukáže najlepšie výsledky, musí byť nominovaný reprezentovať

svoju krajinu, ibaže zväz preukáže, že je vo verejnom záujme, aby takýto športovec, ktorý dosiahol najlepšie výsledky vo svojej disciplíne, krajinu nereprezentoval. Som rád, že sa CAS priklonil k našej argumentácii,“ povedal Reichovej advokát Peter Haňdiak z AK Partner legal, s.r.o.

Martin Dočár z tej istej advokátskej kancelárie dodal: „Dôkazné bremeno po rozhodnutí Arbitrážneho súdu prechádza na príslušné zväzy, čo je veľký prelom v doterajšom chápaní práva reprezentovať Slovenskú republiku.“

PREZIDENT SOŠV VERDIKT KVITUJE

„Rozhodnutie Športového arbitrážneho súdu má obrovskú výpovednú hodnotu pre celé športové hnutie na Slovensku. Potvrďuje, že športovec má právo porovnať svoju výkonnosť s najlepšimi,“ komentoval verdikt prezident SOŠV Anton Siekel a pripomenul, že Slovenský olympijský a športový výbor sa jednoznačne postavil na stranu športovkyne.

„Často sme jedna z posledných inštitúcií, na ktorú sa športovci obracajú, keď vyčerpajú iné možnosti. Citlivo sme vnímali tento príbeh, ktorý od samého začiatku vykazoval viaceré procesné nezrovnalosti zo strany SPF a najmä zástupcov sekcie synchronizovaného plávania. Tak ako sme sa v minulosti postavili na stranu Mateja Tótha, a boli sme významným mediátorom v spore medzi SZB a sestrami Fialkovými, aj v prípade Viktórie Reichovej sa snažil SOŠV urovnať spor na domácej pôde,“ povedal SOŠV Anton Siekel. Na tlačovej konferencii 6. septembra tiež uviedol, že sa uvažuje o zriadení slovenskej športovej súdnej autority.

OSPRAVEDLNIENIE PLAVECKÉHO ŠÉFA

Vedenie SPF sa v stanovisku nedávno zvoleného nového predsedu federácie Ivana Šuleka Reichovej aj jej rodičom ospravedlnilo za psychickú a duševnú ujmu, ako aj za poškodenie dobrého mena, ktoré bolo spôsobené nesprávnym konaním orgánov SPF. Predseda federácie vyvodí z prípadu personálne aj systémové dôsledky.

Z príprav XVI. letného Európskeho olympijského festivalu mládeže (EYOF) 2021 v Banskej Bystrici sa stal doslova šprint. Kým organizátori podobných multišportových podujatí majú na ich zabezpečenie päť a viac rokov, Banskobystričania to musia zvládnuť za dva. Najlepší mladí športovci Európy vo veku od 14 do 18 rokov prídu na Slovensko od 25. do 31. júla 2021.

DELEGÁCIA BANSKEJ BYSTRICE POČAS POZOROVATELSKÉHO PROGRAMU NA LETNOM EYOF 2019 V BAKU SPOLOČNE S PREDSEDOM KOORDINAČNEJ KOMISIE EOVS.

EXPRESNÝ VZNIK UNIKÁTNEHO KONCEPTU

Keď Košice 22. marca odstúpili od organizácie, vedenie SOŠV začalo hľadať nového usporiadateľa. Napokon sa dohodlo s predstaviteľmi Banskej Bystrice a 4. júla podpísalo so zástupcami samospráv Banskej Bystrice, Zvolena, Žiaru nad Hronom a Brezna, vyššieho územného celku a Vojenského športového centra Dukla Memorandum o spolupráci a podpore EYOF 2021. Oficiálne tým odštartovali prípravu podujatia.

LOGO SYMBOLIZUJÚCE VÍŤAZSTVO

SOŠV spoločne s mestom Banská Bystrica utvorili neziskovú organizáciu, na čelo jej správnej rady sa postavil primátor Ján Nosko. „Napriek krát-

kosti času urobíme všetko pre to, aby letný EYOF 2021 bol výnimočným športovým sviatkom nielen pre športovcov, ale aj pre celú športovú verejnosť, ktorá navštívi počas tohto olympijského festivalu naše mesto,“ povedal Nosko. Organizačný výbor začal pracovať pod vedením riaditeľa Petra Korčoka.

Pri podpise memoranda predstavili aj logo letného EYOF 2021. Jeho autorom je mladý banskobystrický grafik a animátor Marián Dieneš. Logo symbolizuje víťazstvo, ktoré autor zachytil prostredníctvom viacerých motívov, napr. bežkyne pretínajúcej cieľovú pásku či olympijského ohňa. Symboliku podčiarkol príchodom olympijských farieb do mesta Banská Bystrica, ktoré sa transformujú do erbu mesta v tvare medaily.

SKÚSENOSTI Z BAKU

Prípravy EYOF 2021 sa rozbehli priam raketovým tempom. Banskú Bystricu navštívili zopár dní po podpise memoranda predseda koordinácie Európskych olympijských výborov (EOV) pre letný EYOF 2021 Joseph Cassar a športový riaditeľ EOVS Peter Brüll. V júli zástupcovia organizačného výboru absolvovali pozorovateľskú misiu v dejisku letného EYOF 2019 v Baku.

„Chceli sme vidieť to, čo sa skrýva za celým chodom takého veľkého podujatia. Pre nás všetkých bolo dôležité hovoriť o konkrétnych veciach, s ktorými organizátori pracujú. Snažili sme sa zistiť čo najviac o všetkých operáciách a praktických veciach, ktoré sa viažu na organizáciu letného EYOF. Na športoviskách sme preto nesledovali samotné súťaže, ale oveľa

XVI. EURÓPSKY OLYMPIJSKÝ FESTIVAL MLÁDEŽE

Termín: 25. – 31. júla 2021

Miesto: Banská Bystrica

Športy: atletika, plávanie, športová gymnastika, cestná cyklistika, bedminton, tenis, triatlon, džudo, plážový volejbal, hádzaná, basketbal.

V MINULOSTI EYOD, DNES EYOF

Autorom myšlienky multišportového podujatia pre mladých ľudí z Európy vo veku 14 – 18 rokov je bývalý prezident Medzinárodného olympijského výboru i Asociácie európskych národných olympijských výborov Jacques Rogge. Najskôr sa konali pod názvom Európske olympijské dni mládeže (EYOD). Prvé usporiadali v roku 1991 v Bruseli, o dva roky neskôr prišla aj premiérová zimná edícia v talianskej Aoste. V roku 1999 sa v Poprade-Tatrách konal IV. zimný EYOD. Od roku 2001 sa podujatia premenovali na Európske olympijské festivaly mládeže (EYOF) a naďalej sa konajú v dvojiročných intervaloch.

viac celé ich zázemie a všetko, čo sa skrýva v ich zákulisí," povedal po návrate z Baku Peter Korčok.

Priamo v Azerbajdžane podpísali slovenskí zástupcovia s EOY, ktoré vlastní práva, aj kontrakt na usporiadanie letného EYOF 2021 v Banskej Bystrici. Primátor Ján Nosko zároveň prevzal na záverečnom ceremoniáli XV. letného EYOF vlajku EOY. Nechýbala ani videoprezentácia budúceho hostiteľského mesta.

Na októbromom valnom zhromaždení EOY vo Varšave dopadla prezentácia pripravenosti Banskej Bystrice na jednotku. Zástupcovia národných európskych výborov aj v zákulisí oceňovali koncept letného EYOF 2021. „Od organizátorov z Baku sme dostali aj ich hodnotiace správy. Máme dostatok poznatkov, z ktorých môžeme čerpať pri prípravách," uviedol Peter Korčok.

NAJVÄČŠÍM PROBLÉMOM INFRAŠTRUKTÚRA

Organizátori hneď od prvých momentov čelili množstvu výziev. Kľúčovou bol predovšetkým stav športovej infraštruktúry a internátov, v ktorých budú účastníci v lete 2021 bývať. Až usporiadanie podobných akcií ukazuje, v akom stave sa nachádza športová infraštruktúra na Slovensku. Za posledných tridsať rokov sa pre jej zveladenie veľa neurobilo. Iba pri organizovaní takýchto podujatí sa verejnosť dozvedá, že haly sú vlastne telocvične, že olympijské bazény vyzerajú inak ako slovenské, štadióny nesplňajú medzinárodné kritériá.

Najjednoduchšie by bolo postaviť celú športovú infraštruktúru pre Banskú Bystricu na zelenej lúke. Vyžadovalo by si to však nemalé finančné prostriedky, ktoré nie sú k dispozícii. Navyše Slovensko chcelo predísť vzniku tzv. „bielych slonov“, športovísk, ktoré by po podujatí neboli využívané.

Mnohé objekty je nutné zrekonštruovať, ďalšie dostavať. Vyriešiť je potrebné logistiku i zázemie pre účastníkov, zabezpečiť tréningové plochy. Čoskoro sa začnú rekonštruovať aj internátne izby.

UNIKÁTNY ŠPORTOVÝ KONCEPT

Banská Bystrica ponúkla efektívne rozmiestnenie športovísk, ktoré budú využité aj v budúcnosti. Aj preto prišlo po dohode s EOY k zmene a namiesto klasického volejbalu sa bude hrať plážový. K pôvodne navrhovaným 10 športom pribudol bedminton. Jeho zaradenie do programu schválili EOY po tom, čo súhlasili s nižším počtom tenistov. Táto zmena umožnila, že tenisti nebudú musieť dochádzať do iného mesta a hrať budú v areáli Štiavničiek. Jedenásť športov bolo na EYOF doteraz len trikrát. EOY súhlasili aj so zmenou volejbalu na plážový volejbal.

Štiavničky budú centrom EYOF. Malý priestor v okolí atletického štadióna a plážového kúpaliska bude dejiskom súťaží v 7 z 11 športov – okrem bedmintonu a tenisu aj v atletike, plávaní, triatlone, džude a v plážovom volejbale. Vznikol unikátny koncept prepojených športovísk, ktorý nemá u nás obdobu. Je zaujímavý aj pre divákov, keďže v malom priestore môžu navštíviť množstvo športov. Aj zvyšné štyri športy by sa mali konať priamo v Banskej Bystrici.

„Teší ma, že sme priamo na pôde valného zhromaždenia EOY mohli odprezentovať projekt letného EYOF 2021 a zároveň sme na rokovaní s prezidentom EOY Janezom Kocijančičom definitívne uzavreli zoznam športov, ktoré budeme v našom meste hostiť. Som rád, že EOY prijali naše argumenty s pochopením a verím, že spoločne pripravíme skvelé športové podujatie," uviedol predseda organizačného výboru EYOF 2021 a primátor Banskej Bystrice Ján Nosko.

Počas roka 2020 sa budú konať viaceré testovacie podujatia. Termín sa blíži a čas sa kráti.

NA ZÁVEREČNOM CEREMONIÁLI LETNÉHO EYOF V BAKU PREVZAL VLAJKU EOY PRIMÁTOR BANSKEJ BYSTRICE JÁN NOSKO.

NÁDEJNÁ OSEMSTOVKÁRKA
GABRIELA GAJANOVÁ TÚŽI
 ZÍSKAŤ MEDAILU NA VRCHOLNOM
 SENIORSKOM ŠAMPIONÁTE

KEĎ ODLOŽÍ TRETRY, RELAXUJE NA SALAŠI

Keď v júli 2018 osemnásťročná Gabika Gajanová v eufórii z výbornej štvrtej priečky v behu na 800 m na juniorských MS v Tampere na stretnutí s médiami vyhlásila, že jej sen o štarte na olympiáde v Tokiu 2020 už nie je taký nereálny ako na začiatku sezóny, mnohí prekvapene dvíhali zrak. Dievčina rúbe poriadne vysoko, pomysleli si. Lenže vtedajší, na prvý pohľad odvážny, sen bežkyne z Bobrovca na Liptove sa už čoskoro môže premeniť v skutočnosť.

Talentovaná zverienka Pavla Slouku si však veľmi dobre uvedomuje, že cesta do Tokia bude ešte dlhá a – najmä poriadne náročná: „Čaká ma veľa odriekania a ťažkých tréningov. Ak by teraz platili rovnaké kvalifikačné kritériá ako na predošlú olympiádu do Ria, už by som mala miestenku vo vrecku. Lenže sprísnením limitov sa všetko skomplikovalo, na osemstovke sa posunul z 2:01,50 až

o dve sekundy na 1:59,50 min. Nikdy v histórii nebol taký tvrdý.“

Gajanovej momentálne chýba k tokijskej istote 1,08 s, no aj keby extrémne prísny limit do nominačnej uzávierky 29. júna 2020 nesplnila, nič nie je stratené. Na olympiádu sa môže dostať aj vďaka postaveniu vo svetovom rebríčku. K limitárom totiž v jednotlivých disciplínach doplnia ďalších bez limitu na základe postavenia vo svetovom rebríčku. A práve toto je veľká šanca aj pre martinskú gymnazistku. V tomto roku dosiahlo čas 1:59,50

min a lepší len 21 bežkýň, pričom na OH 2020 je pre osemstovkárky vyhradených až 48 miesteniek.

„Ak chce človek niečo dosiahnuť, musí ísť za svojím cieľom a veriť si,“ prízvukuje Gabika Gajanová. „Keby som sa na olympiádu do Tokia dostala, bolo by to neskutočne krásne.“

HRALA FUTBAL - KVÔLI CHLAPCOVI

Na cestu k splneniu svojho športového sna vykročila ako piatačka. Do Bobrovca vtedy prišla učiť telocvik Zuzana Brnová. Založila atletický krúžok,

**„AK CHCE ČLOVEK
NIEČO DOSIAHNUŤ,
MUSÍ ÍSŤ ZA SVOJÍM
CIEĽOM A VERIŤ
SI. KEBY SOM SA
NA OLYMPIÁDU DO
TOKIA DOSTALA,
BOLO BY TO
NESKUTOČNE
KRÁSNE.“**

do ktorého zlákala aj troch z piatich súrodencov Gajanovcov – v tom čase 12-ročné dvojčičky Gabiku a Danielu a takisto ich o dva roky mladšieho brata Samuela.

„Hoci je to už osem rokov, pamätám sa na to, ako keby sa to udialo včera. Pripravovali sme sa na cezpoľný beh Ondrašovská horička. Súťažili sme prvý raz v živote, ale všetci traja sme skončili na stupňoch víťazov – Dadka dobehla v kategórii mladších žiačok tretia, ja som zvíťazila a Samo bol medzi najmladšími žiakmi druhý,“ spomína Gabika na svoje atletické začiatky.

Kráľovná športov však nebol úplne prvý šport, ktorému sa venovala. Pred ňou bol ešte – futbal... „Niežeby som k nemu mala nejaký špeciálny vzťah, ale páčil sa mi jeden chlapec. Hral futbal, a preto som sa naň prihlásila i ja. Bola som jediné dievča medzi samými chalanmi... Pravdu povediac, veľmi mi to nešlo. Loptu som poriadne netriaľala, zväčša som za ňou len utekala a nevedomujúc si to, takto som už vtedy rozvíjala svoje bežecké schopnosti.“

Možno aj preto o čosi neskôr ovládla v Liptove všetky školské bežecké súťaže – krosové i na ovále. Šikovné dievčatko z Bobrovca si celkom logicky všimol tréner Roman Králik z AC Kriváň Liptovský Mikuláš. „S ozajstnou atletickou prípravou som začala až pod jeho vedením,“ pripomína Gabika Gajanová. Napredovala míľovými krokmi. Nemala ani štrnásť, keď v júni 2013 na otvorenom šampionáte Moskvy vyhrala osemstovku za 2:15,83 min, no o tri mesiace neskôr tento skvelý čas zlepšila ešte o 15 stotín! O talente z Bobrovca si už šepkali i naši poprední bežeckí tréneri.

TRÉNER JU ODMIETOL

V júni 2014 v krajskom kole žiackych majstrovstiev Slovenska v Martine si Gabiku Gajanovú, ktorá suverénne vyhrala trojstovku a osemstovku, všimol Pavel Slouka, v tom čase kouč skvelej strednotriatky svetového formátu Lucie Klocovej.

„Nepoznala som ho, no ktosi mi pošepol, že je to Klocovej tréner. Usmieval sa, vtipkoval, zapôsobil na mňa veľmi pozitívne. Priznám sa, bola som z neho uveličená. Rozmýšľala som, aké by to bolo, keby ma trénoval. Potom sa objavil v regionálnych novinách článok. V ňom medzi talentmi, ktoré ho zaujali, spomenul i mňa. Pomyslela som si: super, ozvem sa mu a bude ma trénovať. Lenže – on neprejavil záujem. Celá smutná som si vyliala dušu ocinovi, ktorý sa s kontaktom s našou dobrou známou, bývalou skvelou dialkarkou Evou Šuranovou. Spoločne potom Pavla Slouku presvedčili, aby to so mnou aspoň skúsil.“

Gabika to pod vedením najlepšieho slovenského bežeckého kouča sprvoti nemala vôbec jednoduché. Žila v Bobrovci, študovala v Liptovskom Mikuláši a na tréningy do Martina dochádzala trikrát týždenne vyše 70 km, tam i späť. Občas ju autom odviezol otec, no zväčša cestovala vlakom alebo autobusom. Sama. Dve až tri hodiny denne!

„Stále som sa niekam ponáhľala – do školy, na tréning, na vlak či autobus, domov. Bolo to nesmierne únavné a ubíjajúce. Neostával mi nijaký čas na regeneráciu. Nevieť si predstaviť, že by som niečo také absolvovala popri súčasných náročných tréningoch. Vtedy ma však hnala dopredu túžba dokázať trénerovi Sloukovi, že nemusí ľutovať, že ma vzal do svojej skupiny.“

S BRONZOM Z JUNIORSKÝCH ME 2017 V TALIANSKOM GROSSETE.

Dochádzanie na tréningy do Martina beriem ako cennú životnú skúsenosť.“

Gabikino „dobrodružné“ a vyčerpávajúce cestovanie na trase Bobrovec – Martin sa skončilo, keď prestúpila z Evanjelického gymnázia Juraja Trnavského do Liptovskom Mikuláši do bilingválneho v Martine. V tom čase sa už pýšila bronzom na 800 m z premiérových ME 2016 do 18 rokov v Tbilisi, ku ktorému pridala o rok ďalší na juniorských ME v talianskom Grossete. Ani na jednom zo spomenutých šampionátov nepatrila podľa „osobákov“ k adeptkám na medailu, no v oboch prípadoch udrela zo zdanlivo beznádejnej situácie, zozadu – ako na OH 2004 legendárny Rus Borzakovskij.

V Tbilisi bola na méte 600 m posledná, no potom predbiehala jednu súperku za druhou a v záverečných 20 metroch sa pretlačila na bronzovú pozíciu. V Grossete vbíhala do poslednej zákruty predposledná, no v cieľovej rovinke už „letela“ ako raketa a znovu si uchmatla bronz.

SEZÓNA AKO ZO SNA

Gajanovej sa po lanskej štvrtej priečke na juniorských MS v Tampere a účas-

ti na seniorských ME v Berlíne darilo i v tohtoročnej premiérovej seniorskej sezóne. Príprava na ňu jej vyšla skvele. V januári trénovala tri týždne na Kanárskych ostrovoch („Spravili sme tu úžasnú robotu...“), na prelome marca a apríla ďalšie tri týždne v Makarskej v Chorvátsku aj v spoločnosti vicemajstra sveta z Dauhy na 800 m Bosniaka Amela Tuku, absolvovala niekoľko kempov v Břeclavi.

Na rozdiel od minulého roka išlo všetko ako po masle. Nečudo, že už hneď v úvode sezóny, 5. júna na Odložilovom memoriáli v Prahe, kde skončila na 800 m druhá, si o 1,32 s zlepšila osobný rekord na výborných 2:00,58. To zároveň znamenalo miestenku na MS 2019.

V júli zažila v Lausanne úspešnú premiéru v prestížnej Diamantovej lige, kde ju predstihli len Keňanka Jepkosgeiová a neskoršia svetová šampiónka z Dauhy Nakaayiová z Ugandy. Gajanová opäť predviedla finiš á la Borzakovskij: dopredu sa predierala zo šiestej priečky a v závere predstihla v dueli o tretiu pozíciu dvojnásobnú halovú majsterku Európy Selinu Büchelovú zo Švajčiarska.

V septembri si obliekla dres výberu Európy v dueli s USA v Minsku (skončila štvrtá) a prešla si krstom ohňom na svojich prvých seniorských MS. Gabike v tomto roku nevyšiel jedine kontinentálny šampionát do 23 rokov vo švédskom Gävle, kde zažila dramatické chvíle pokropené slzami sklamaní. V cieľi bola štvrtá, po diskvalifikácii Írky Powerovej sa hodinu a pol tešila z bronzu, no po rozhodnutí odvolacej jury, ktorá uznala írsky protest, ostala definitívne bez cenného kovu. Štvrté miesto však vôbec nie je zlý výsledok. Atletické leto 2019 ukončila vďaka „osobáku“ 2:00,58 z Odložilovho memoriálu ako líderka európskych tabuliek v kategórii do 23 rokov.

„Začiatok sezóny bol naozaj nesutočne krásny. Paradoxne, najviac sa mi darilo v čase, keď som mala okrem nabitého atletického programu aj hľbu školských povinností. Keď som sa ich zbavila a mohla sa koncentrovať výlučne na atletiku, už mi to, žiaľ, nešlo celkom podľa predstáv. Aj tak však bola pre mňa uplynulá sezóna ako zo sna, za čo patrí vďaka najmä dvom ľuďom – trénerovi Pavlovi Sloukovi, ktorý odviezol skvelú prácu na tréningoch, a takisto mojej fyzioterapeutke Renke Gajdarovej, ktorá mi výrazne pomohla i v oblasti psychiky a mentálneho nastavenia,“ sumarizuje Gabika atletický rok 2019.

Svoj bežecký talent však rozvíja aj vďaka pochopeniu, ktoré pre jej atletickú kariéru majú v martinskom bilingválnom gymnáziu, kde bude v olympijskom roku 2020 maturovať.

„Vedenie školy i pedagógovia mi vychádzajú v ústrety. Mám individuálny študijný plán. Komisionálne skúšky síce nie sú jednoduché, keďže za krátky čas musím zvládnuť veľa učiva, ale vyhovujú mi viac, ako keby som mala chodiť do školy ako bežný študent.“

CIEĽ: DVOJMINÚTOVÁ HRANICA

V prípade Gabriely Gajanovej sa priam núka paralela medzi ňou a najslávnejšou Sloukovou zverenkou, niekdajšou juniorskou majsterkou Európy, bronzovou z ME 2010 a piatou z londýnskej olympiády Luciou Hrivnák Klocovou. Ani jedna nemala ešte ani sedemnásť, keď si na veľkom podujatí vybojovali prvú medailu – Lucia na juniorských MS 2000 v Santiagu de Čile získala bronz, Gabika rovnaký

RADOŠŤ Z BRONZU NA MEJ 2017 SI VYCHUTNÁVALA SPOLOČNE S KOUČOM PAVLOM SLOUKOM.

NA ODLOŽILOVOM MEMORIÁLI 2019 V PRAHE SI ZABEHĽA VÝBORNÝ OSOBNÝ REKORD 2:00,58 MIN.

GAJANOVEJ...

... NAJVÄČŠIE ÚSPECHY NA 800 METROV

ME 2016 DO 18 ROKOV

(Tbilisi): bronz

MEJ 2017 (Grosseto): bronz

MSJ 2018 (Tampere): 4. miesto

ME 2019 DO 23 ROKOV

(Gävle): 4. miesto

... VÝKONNOSTNÝ VÝVOJ NA 800 M

2012 (13): 2:25,22

2013 (14): 2:15,68

2014 (15): 2:17,51

2015 (16): 2:16,19

2016 (17): 2:09,21

2017 (18): 2:05,51

2018 (19): 2:01,90

2019 (20): 2:00,58

Poznámka: Za rokov uvádzame

v zátvorke Gajanovej vek v danom roku.

... OSOBNÉ REKORDY

200 m: 25,99

400 m: 54,40

800 m: 2:00,58

1000 m: 2:41,58

kov na ME 2016 do 18 rokov v Tbilisi. Obe získali medailu na juniorských ME v Grossete – Lucia v roku 2001 zlato, Gabika o šesťnásť rokov neskôr bronz. Obe mali premiéru na MS, hoci nemali dvadsať – Lucia v Paríži 2003, Gabika v Dauhe 2019.

Gajanová verí, že takisto ako Kloková, aj ona v blízkej budúcnosti pokorí na osemstovke dvojinúťovú hranicu a bude štvrtá Slovenka v histórii, ktorej sa to podarí. Chýba jej ešte 59 stotín. Časom začínajúcim sa jednotkou sa môžu pochváliť zatiaľ len Gabriela Sedláková (1:58,37), Lucia Hrivnák Kloková (1:58,51) a Jozefína Čerchlanová (1:59,0).

„S trénerom Sloukom sme spravili veľký kus roboty. Rok čo rok sa zlepšujem, približujem sa k európskej i svetovej špičke. Na čas pod dve minúty však potrebujem ešte popracovať na rýchlosti, zlepšiť si štvorstovku. Potrebne sú i kvalitné preteky – bez kolízií, bez taktizovania, bez striedania tempa, no s dobrou vodičkou a s rýchlymi súperkami.“

Hoci Gajanová len v októbri oslávila dvadsiatinu, úspechov už má

požehnané. Ktorý výsledok si cení najviac? „Vážim si všetky, lebo za každým je obrovské úsilie a veľa tréningovej driny,“ prízvukuje. „Najkrajšie emócie som však zažila na ME 2016 do 18 rokov v Tbilisi. Tabuľkovo som nemala ani na finále, no získala som nečakane bronz. Tento výsledok ma veľmi dojal. Prijemne ma prekvapilo i tohtoročné 3. miesto v Diamantovej lige v Lausanne. Priznám sa, v takej silnej konkurencii som nič podobné neočakávala.“

Gabika sa netají tým, že má ešte veľa snov – aj športových: „Keby sa mi tak podarilo potešiť slovenských fanúšikov medailou z vrcholného seniorského podujatia, to by bola paráda!“

ATLETIKA MI DALA PRIATEĽOV

Vítazstvá, medaily, robiť radosť sebe i druhým je to najkrajšie, čo Gabiku Gajanovú na atletike fascinuje. „Ale nie je to len o víťazstvách, ale aj o ľuďoch, ktorých som vďaka atletike spoznala,“ pripomína. „Väčšina mojich najlepších priateľov a priateľiek je z atletického prostredia. Rozumejú mi, máme si spolu čo povedať. Vďaka atletike takisto veľa cestujem. Samozrejme, nie je to klasická turistika, ale bežný človek sa na niektoré miesta inak ani nedostane.“

Hoci Gabikini rodičia nikdy vrcholovo nešportovali, dcérinu atletickú kariéru podporujú a sú jej najväčší fanúšikovia. Ak im to povinnosti dovoľia, prídu ju povzbudiť osobne.

„Najmä ocino sa vo mne vidí, je na mňa veľmi hrdý. Som šťastná, že ho môžem urobiť šťastným. Možno sa mu vďaka mne plnia nejaké tajné túžby z mladosti, aj keď on nikdy v živote profesionálne nešportoval. Hral nanajvýš dedinský futbal, prípadne behal za školu. Ani mamina nešportovala vrcholovo. Obaja ma podporujú, ale do ničoho ma netlačia. Žijú si svoj obyčajný nešportový život. Máme farmu, takže majú celkom iné starosti.“

Chvíle, keď talentovaná osemstovkárka zavíta domov do Bobrovca, ktorý je pre ňu oáza pokoja, sú čoraz vzácnejšie. Preto si ich vychutnáva s dvojnásobným pôžitkom: „Debaty s mojimi blízkymi na všelijaké témy na našom salaši, či jazda na koni na farme mojich rodičov, sú pre mňa najlepší relax. Vždy ma to nabije potrebnou energiou.“

SOM NAUČENÁ VERIŤ V SEBA

PAULÍNA FIALKOVÁ

STAVILA NA STARÝ TÍM
OKOLO SEBA A NA NOVÉHO
SERVISMANA ZO SLOVINSKA

Pozornosť slovenskej športovej verejnosti sa v zime znova uprie na Petru Vlhovú a Paulínu Fialkovú. V prípade biatlonu musí káru doterajšej úspešnosti po ukončení športovej kariéry Anastasie Kuzminovej potiahnuť Horehronka Paulína. Ona to vie, ona to aj chce.

S ANASTASIOU KUZMINOVOU (VĽAVO) PO ŠPRINTE VO FINÁLOVOM KOLE SVETOVÉHO POHÁRA V HOLMENKOLLENE NA SKLONKU MINULEJ SEZÓNY. KUZMINOVÁ, KTORÁ UŽ UKONČILA ÚSPEŠNÚ KARIÉRU, VTEDY PRETEKY VYHRALA, PAULÍNA FIALKOVÁ BOLA TRETIA.

Rodáčka z Čierneho Balogu, členka VŠC Dukla Banská Bystrica, stála v kariére už sedemkrát na medailovom pódiume vo Svetovom pohári. Stále však čaká na svoj prvý triumf. Tiež na medailu z MS alebo ZOH. V tejto zime bude mať na zisk medaily z vrcholnej súťaže príležitosť vo februári 2020 na MS v Anterselve. Preto sa aj jedno z jej sústredení sa uskutočnilo v lete 2019 v tomto talianskom stredisku.

S Paulínou Fialkovou sme hovorili o jej príprave, stave jej mysle a duše, nových plánoch a výzvach.

➔ **Musíte sa často motivovať počas tréningov spomienkami na úspechy minulých dvoch sezón?**

„Musím, lebo keď sú tréningy ozaj náročné, potrebujem hľadať motiváciu. Najlepšie je spomenúť si na pocit, keď som stála na stupni pre tri najlepšie. Samozrejme, že si počas tréningov spomínam aj na veci, ktoré ma mrzia a chcela by som ich vylepšiť. Nevieť však, či sa dá povedať, že vylepšiť, lebo príde okamih, o ktorom neviem povedať, ako by som zareagovala za iných okolností. Napríklad, keď som urobila podrep počas vy-

trvalostných pretekoch na majstrovstvách sveta 2019 pred posledným výstrelom. Vtedy som netrafla terčik a medaila bola preč. Snažím sa prísť na to, čo urobiť, keď taká situácia znovu nastane.“

➔ **Debatujete s vašimi trénermi Annou Murínovou a Martinom Bajčičákom aj o tom, čo ešte spraviť, aby ste vystúpili na najvyšší stupienok?**

„Tejto diskusii sa vyhýbame. Moji tréneri sa snažia postupne zlepšovať moju výkonnosť, jeden streleckú a druhý bežeckú. Verím teda, že by malo prísť aj k mojim ďalším útokom na medailové pozície. Lenže to závisí od toľkých vecí!“

VERIŤ SI, NESTRESOVAŤ SA

➔ **Často si kladiete otázku, čo ešte urobiť, aby to vyšlo?**

„Často si kladiem otázku, či som všetko urobila správne a či som v niektorom bode nemala urobiť niečo inak. Zakaždým dospejem k záveru, že neexistuje, aby som sama pochybovala, že som doteraz niečo neurobila správne. Lebo v tom momente, keď som sa rozhodla o daných veciach, som to považovala za správne. Som naučená nevracať sa k tomu, len veriť v seba a uvedomovať si to počas súťaže. Veriť

**„ODO MŇA SA
VELA OČAKÁVA,
JA OD SEBA
VELA OČAKÁVAM
A MÁM EŠTE
VÄČŠIE NÁROKY
NA VŠETKO, ČO
SA TÝKA MOJEJ
PRÍPRAVY.“**

„TERAZ SOM NASTAVENÁ TAK, ŽE AK BY MI TO ZDRAVIE DOVOLILO A VÝKONNOSŤ BOLA TOMU ADEKVÁTNA, SKÚSILA BY SOM ŤAHAŤ CELÚ SEZÓNU.“

si, že mám natrénované, lebo veľakrát som to ukázala. Nestresovať sa.“

➔ **Máte vytvorený pevný tím, trénerský štáb, ktorému dôverujete. Máte stabilného fyzioterapeuta z Dukly. Ale vy sa aj tak najviac spoliehate na seba, však?**

„Akokoľvek sa moje okolie snaží na mňa pôsobiť a môže to byť veľmi milé, v konečnom dôsledku som si potrebovala zodpovedať kľúčové otázky sama v sebe. Keď som si ich zodpovedala, bolo to vyriešené. Dospela som k záveru, že na to nepotrebujem mentálneho kouča, aby som sa vedela zamyslieť nad niektorými vecami. Mám okolo seba ľudí, s ktorými môžem hovoriť o čomkoľvek. Keď mám problém, pýtam sa ich na názor a riešime to spolu, v tíme alebo doma.“

➔ **Prechádzate vzrušujúcou fázou svojho života, pretože ste športovkyňa, ktorá sa dostala do úzkej svetovej špičky. Ako to všetko okolo vás vnímate?**

„Plynie to všetko tak rýchlo... Samozrejme, teší ma, že som sa dostala do pozornosti športového sveta, ale je to oveľa náročnejšie obdobie, ako keď som ešte nemala až také dobré výsledky. Odo mňa sa veľa očakáva, ja od seba veľa očakávam a mám ešte väčšie nároky na všetko, čo sa

týka mojej prípravy. Snažím sa pracovať na detailoch a niekedy sa už ani nedá realizovať moju predstavu. Potom začnem pochybovať, že keď sa to či ono nedalo splniť do detailu, či mi to neuberie z výkonnosti. Ale zase v rámci pohody. Nuž a čo súkromný život? Či ho ja ešte mám!? Ale nie, je v pohode, až na to, že som neustále preč. Jedna obrovská škoda v mojej kariére je, že na Slovensku nemáme adekvátne tréningové centrum, aby sme sa mohli pripravovať doma a nemuseli cestovať do zahraničia. My sme stále preč. Domov prídeme na týždeň. Keď sa vrátim do Banskej Bystrice na týždeň, snažím sa tváriť, že žijem normálne. Lenže mám toho málo. Ale uvedomujem si, že to bude iba určitú chvíľu, nebude to trvať večne a potom si obyčajné veci, ktoré možno otravujú bežných ľudí, budem užívať.“

POKUSY O ZLATÝ PIEDESTÁL

➔ **Akú taktiku zvolíte na nasledujúcu sezónu 2019/2020?**

„Vlani som vynechávala súťaže Svetového pohára v Spojených štátoch vzhľadom na stratégiu prípravy na majstrovstvá sveta vo Švédsku, a tam mi to potom nevyšlo. Teraz som nastavená tak, že ak by mi to zdravie dovolilo a výkonnosť bola tomu adekvátna, skúsila by som ťahať

NA STRELNICI BUDE POTREBOVAŤ SEBAVEDOMIE A PEVNÉ NERVY.

RADOSŤ PO TRETEJ PRIEČKE V PRETEKOKCH S HROMADNÝM ŠTARTOM V NEMECKOM RUHPOLDINGU V JANUÁRI TOHTO ROKA. ZĽAVA BEŽECKÝ TRÉNER MARTIN BAJČIČÁK, SESTRA IVONA, PAULÍNA FIALKOVÁ A TRÉNERKA ANNA MURÍNOVÁ.

celú sezónu. Počas nej nie sú nejaké veľké presuny. Mám v pláne všetky preteky Svetového pohára, aj majstrovstvá sveta v Anterselve.“

➔ **Ťarcha výsledkov slovenského biatlonu bude po rozlúčke trojnásobnej olympijskej šampiónky a majsterky sveta Anastasie Kuzminovej na vás. Ako ste na to pripravená?**

„Nerada na to myslím, veď sú aj iní pretekári a nech je ťarcha aj na nich. Ja som taký človek, ktorý sa stará o seba. Mne je to fuk, či niekto rieši, že mám mať výsledky. Ja chcem mať výsledky a o to sa budem starať. Nedokážem povedať, že naskočím do ‚sveťačú‘ a budem v prvej šestke alebo v prvej desiatke. Čo keď to tak nebude? Budem z toho sklamaná. Všetličo sa môže stať. Koľko už bolo takých prípadov, že niekto niekam vystrelil, bol premotivovaný a chcel to udržať na takej úrovni, až to prepálil. Ja to nechávam plynúť. Prvé preteky Svetového pohára na konci novembra budú dôležité. Porovnam sa s konkurenciou a potom sa uvidí. Podľa toho sa zariadam.“

➔ **Muselo to stáť veľa fyzických, ale aj psychických síl, keď ste boli neustále v minulej sezóne v popredí. Pre vás to bola prvá taká úspešná sezóna. Na konci šesť medailových pódíí, šieste miesto v celkovej klasifikácii Svetového**

pohára. Aké bolo hlavné poučenie zo sezóny?

„Áno, po prvý raz som bola v takej situácii, že som zdola, nie úplne zdola, ale niekde zo stredy, vystrelila do pozornosti. Najnáročnejšie to bolo v tom, aby som sa ja sama so sebou s tým vyrovnala a nevyvíjala na seba tlak, že musím. Lebo od tlaku z okolia sa viem odosobniť. Ale od tlaku, ktorý vyvíjam ja sama na seba, je oveľa ťažšie sa odosobniť. Preto by som chcela ísť do ďalšej sezóny uvoľnenejšia. V tom zmysle, že keď sa mi bude dať, budem to brať s pocitom spokojnosti. Vziať to tak, že keď sa darí, je to super, a nemyslieť na to, aby sa to nepokazilo. To sa dialo v januári 2019.“

➔ **V januári ste boli na stupni víťaziek iba raz, po pretekoch s hromadným štartom v Ruhpoldingu.**

„Áno, pretože v januári som už pocitovala psychickú únavu a tlak na seba som nevedela udržať pod kontrolou. Potom prišli aj zlyhania na strelnici a na trati.“

➔ **Nakoniec ste vydolovali všetky sily v marci na finále Svetového pohára v Holmenkollene. Znovu ste sa vzopáli.**

„To áno, ale predtým mi na majstrovstvách sveta v Östersunde chýbali sily. Niečo tam nevyšlo, v tele, v hlave niečo nefungovalo. Neboli to majstrovstvá sveta, ktoré som sama od seba očaká-

vala. V tom znamení sa niesol aj zvyšok sezóny. Aj emócia zo sezóny bola na jednej strane ‚wau‘, niečo som dosiahla. Na druhej strane mi znovu nevyšlo to, čo bolo mojim cieľom.“

➔ **Čo vaše konkurentky? Sledujete, ako sa pripravujú na sezónu?**

„Strela som s niekoľkými na exhibícii na konci augusta, ktorú usporiadal Francúz Martin Fourcade. Som v kontakte s Fínkou Mäkäräinenovou, sem-tam s Taliankou Vittozziovou a Polkou Hojnizovou. Ak nerátam tohtoročnú Fourcadovu exhibíciu na konci augusta, nemala som sa s kým porovnať. Môžem sa so sestrou Ivkou v tréningu. O to väčšie sú moje očakávania smerom k prvému kolu Svetového pohára. Vlni som si mohla odkontrolovať, že som počas leta na tom dobre, keďže som štartovala na majstrovstvách sveta v letnom biatlone. Aj keď sa tam nezišla celá konkurencia. Teraz to nebolo, takže uvidíme.“

➔ **Pre slovenský tím bude po novom pracovať aj slovinský servisman Miha Plahutnik. Čo k tomu doplníte?**

„Bude pomáhať s prípravou lyží nielen nám, ale aj všetkým reprezentantom. Oslovili sme ho na spoluprácu, lebo sme mali o ňom dobré referencie. Pohyboval sa v bežeckom lyžovaní, takže ho pozná náš kondičný tréner Martin Bajčičák.“

NESTRATIŤ PREDSTAVU O SEBE

➔ **Ste v istom štádiu športovej kariéry. Máte už za sebou vysokoškolské štúdium a máte teda základ do života, čo je vaša výhoda. Dáva vám to pocit istoty do budúcnosti?**

„Vysoká škola, keďže som ju ukončila počas vrcholovej kariéry, zo mňa neurobila dobrú právničku, ale do života mi dala veľmi veľa. Už len to, že som si uvedomila svoje limity. Zvládla som šport a školu a presvedčila som sa o tom, že moje limity sú niekde inde, ako som si doteraz myslela. Viem, že môžem dokázať všetko, čo si zaumienim, len za tým musím cieľa-vedome kráčať.“

➔ **Dá sa užiť si športovú kariéru napriek náročnosti?**

PAULÍNA FIALKOVÁ

Narodená: 25. októbra 1992

Klub: VŠC Dukla
Banská Bystrica

Tréneri: Anna Murínová,
Martin Bajčičák.

Svetový pohár: Sedem pódiových umiestení. Trikrát druhé miesto (preteky s hromadným štartom, v Ťumeni, v sezóne 2017/18, stíhacie preteky v Hochfilzene 2018/19, preteky s hromadným štartom v Novom Meste na Morave 2018/19) a štyrikrát tretie miesto (stíhacie preteky v Pokljuke 2018/19, šprint v Novom Meste na Morave 2018/19, preteky s hromadným štartom v Ruhpoldingu 2018/19, šprint v Holmenkollene 2018/19).

Majstrovstvá sveta: štartovala na šiestich šampionátoch, najlepším výsledkom je 5. miesto vo vytrvalostných pretekoch v Östersunde 2019.

Zimné olympijské hry: štartovala v Soči 2014 a v Pjongčangu 2018, kde bola piata vo vytrvalostných pretekoch, jedenásta v šprinte a členka piatej štafety.

V roku 2018 úspešne ukončila štúdium na Právnickej fakulte Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici. Slovensko reprezentuje v biatlone aj jej staršia sestra Ivona.

„Niektoré to možno dokáže. Uživa si pozvanie na otvorenie nejakého podujatia, nejakú akciu či besedu, ale mne to berie veľmi veľa energie. Nie som človek, ktorý by túžil byť na výslni a prezentovať sa. Budem hrdá, keď sa budem môcť postaviť na stupne a budem pod nimi vidieť mojich trénerov a môj tím, tiež rodičov. Vtedy budem hrdá. Druhoradá je, že ma spoznávajú ľudia.“

➔ **Už nemôžete ísť ani na nákup bez toho, že by vás ľudia nespoznávali?**

„Nie je to až také vyhrotené, aj keď ma spoznávajú. Ale v Banskej Bystrici, v relatívne malom meste, si zvykli, že sa pohybujem v ich okolí. Pre to, že som v televízii, si neodopriem niečo také, ako návštevu do kina, reštaurácie, posedenie na káve. Prekáža mi, keď na mňa ľudia zízajú, ak niekam prídem na aute, alebo pozerajú, čo si objedná v reštaurácii. To je už zásah do súkromia.“

➔ **Keď ste doma, chcete byť aj s kamarátkami. Dostáva sa vám toho?**

„Máličko. Oveľa radšej by som s nimi bola hoci aj každý týždeň. Ak nerátam sestru, trénerku Anku a rodinu, mám dve kamarátky mimo športu. Nech sa hocičo deje, zakaždým stoja pri mne. Veľmi sa mi páči a utiekam sa k tomu, že keď sa stretne, začneme od bodu, v ktorom sme sa pred tromi týždňami, pred sústređením, rozišli. Nie je tam žiaden odstup. Ako keby sme boli spolu každý deň. Ni-

kdy sa ne bavíme o športe a mňa to veľmi uvoľňuje. Môžeme ísť na kávu a bavíme sa o ich problémoch, ich živote a ja iba počúvam. Nie je to ako v mojom súkromnom živote, v ktorom či prídem domov, alebo na Duklu, vždy je téma šport. Tristo dní z roka na sústređení a potom treba súťažiť... Občas to chce porozprávať sa aj o niečom inom. Aby som nestratila predstavu o sebe, že som úplne bežný človek, ktorý chce mať kamarátov, rodinu, zariaďuje byť a tak ďalej.“

➔ **Ste fotogenická, pekná baba. Ako zvládáte fotografovanie?**

„Musím, lebo hoci istú časť prípravy a kolotoča pretekov financuje štát a Dukla, istú časť si musím zabezpečiť prostredníctvom sponzorov. Tí to nebudú robiť len tak, ale chcú za to reklamu. Je škoda, že postaranie sa o športovca nie je u nás na takej vysokej úrovni, aby mu spomínané zdroje zabezpečili všetko tak, že by sa mohol venovať len športovaniu. Takže keď prídem zo sústređení domov a mám si oddýchnuť, musím ísť na sponzorské fotenie, či na akciu. To všetko je pre to, aby som mohla ísť reprezentovať Slovenskú republiku. Prídem potom na sústređenje vyštavená a tréner sa hnevá, že som si neoddychla. Chcem povedať, že bez pomoci sponzorov nedokážeme pokryť celú prípravu. Sponzori si zaslúžia moju účasť na akciách. Snažím sa hľadať rozumný kompromis medzi tým všetkým.“

Spoločnosť 4F už roky oblieka športovcov a pripravuje súťažné aj národné kolekcie pre olympionikov a športové zväzy.

Značka 4F vznikla z nadšenia pre šport, neustále podporujúc profesionálov – vrátane Slovenského olympijského a športového výboru a ambasádorky značky 4F, biatlonistky Paulíny Fialkovej.

4F JE SPONZOR SLOVENSKEHO OLYMPIJSKEHO A ŠPORTOVEHO VYBORU

PAULÍNA FIALKOVÁ - 4F BRAND AMBASSADOR

Počas olympijských hier v Tokiu v roku 2020 bude Slovenský olympijský tím vystupovať po prvý raz v odevoch, ktoré pripravil kolektív návrhárov, konštruktérov a technológov 4F. Je to ďalšia spolupráca značky so slovenským športom – 4F oblieka od roku 2018 reprezentačné tímy biatlonistov a biatlonistiek.

DODANIE OBLEČENIA NA VŠETKY OLYMPIJSKÉ PODUJATIA

Podpísaná zmluva so Slovenským olympijským a športovým výborom zahŕňa dodanie oblečenia pre športovcov, trénerov aj členov Slovenského olympijského tímu na olympijských hrách v Tokiu, zimných olympijských hrách v Pekingu v roku 2022 a aj na ďalších udalostiach, na ktoré vysiela výpravy SOŠV, ako sú olympijské hry mládeže a zimné olympijské hry mládeže, letný aj zimný Európsky olympijský festival mládeže, Svetové plážové hry ANOV a Európske hry.

ÚZKA SPOLUPRÁCA 4F S PAULÍNOU FIALKOVOU

Značka 4F začala v roku 2019 spoluprácu s ambasádorkou Paulínou Fialkovou – špičkovou biatlonistkou, ktorá bola na zimných olympijských hrách v Pjongčangu piata v pretekoch na

15 km aj so štafetou na 4x6 km, viacrát sa prebojovala na stupeň víťaziek v pretekoch Svetového pohára a je aj majsterka sveta v letnom biatlone. V rámci zmluvy je spoločnosť 4F zapojená do podpory trénerov a celého tímu Paulíny. ✖

4F MÁ NA SLOVENSKU SEDEM PREDAJNÍ, VO SVETE VYŠE DVESTO

Ponuka značky 4F je na slovenskom trhu k dispozícii aj širšej verejnosti prostredníctvom zvyšujúceho sa počtu predajní, dostupných športových aj športovo-štylových kolekcií.

Prvé 4F showroomy boli na Slovensku otvorené v Poprade a v Žiline v roku 2016. 4F má v súčasnosti sedem predajní v týchto lokalitách:

Bratislava, Aupark SC
Poprad, Forum Poprad
Banská Bystrica, Europa SC

Košice, Atrium Optima Košice
Žilina, Shopping Center Mirage
Nitra, Centro Nitra
Martin, Tulip Center Martin

Značka 4F je zastúpená v 36 krajinách na štyroch svetadieloch. Má viac ako 200 obchodov v Poľsku, Lotyšsku, Českej republike, na Slovensku, v Rumunsku, na Ukrajine, v Thajsku a Japonsku. Pozývame Vás, aby ste sa so zoznámili sa spoločnosťou 4F i na: www.4Fstore.sk

VLHOVÁ MYSLÍ NA GLÓBUSY

PETRA VLHOVÁ NA TRATI PRVÉHO OBROVSKÉHO SLALOMU V SEZÓNE V RAKÚSKOM SÖLDENE.

Slovenská zjazdárka Petra Vlhová zažila extrémnu prípravu. Pre chorobu netrénovala dva mesiace. Do novej sezóny vstúpila bez kondície, ale spokojná. Lepšie sa jej dýcha.

Každý rok posúva svoju výkonnosť a výsledkovú latku. V minulej sezóne prekročila hranicu, ktorá je medzi výbornými lyžiarkami a tými najlepšimi. Petra Vlhová skončila na druhom mieste v hodnotení slalomu, obrovského slalomu aj v konečnom poradí Svetového pohára. Tak vysoko ešte nikdy nebola.

K tomu získala tri medaily na majstrovstvách sveta – zlatú v obrovskom slalome, striebornú v kombinácii

a bronzovú v slalome. Vlhová je maximalistka. V novom ročníku sa túži posunúť ešte vyššie.

„Človek nikdy nevie, čo bude. Je mi jasné, že očakávania budú vysoké. Po sezóne, akú som mala naposledy, je to normálne. Ciele sú najvyššie,“ priznala 24-ročná Liptáčka.

MYSLÍ NA GLÓBUSY

V minulej sezóne to bol súboj dvoch lyžiarok – Petry Vlhovej a Mikaely Shiffrinovej. Slovenka získala vo Svetovom pohári dovedna 1355 bodov – v slalome 877 a obrovskom slalome

MAJÚ ZVÄČŠA SLOVENSKÝCH SPONZOROV

V minulej sezóne si na premiách zarobila slovenská zjazdárka 377-tisíc eur pred zdanením. Väčšiu sumu si z alpských lyžiarov na konto pripísali len Mikaela Shiffrinová a Marcel Hirscher.

Už druhý rok za sebou má Vlhová vykrytý rozpočet pred začiatkom sezóny. Po pribúdajúcich úspechoch sa aj sponzori zháňajú jednoduchšie. Teraz si z nich dokonca môže aj vyberať. „Máme obmedzenú plochu na lyžiarskej kombinéze. Nemôže byť oblepená ako u jazdcov Formuly 1,“ vysvetľuje Vlhovej otec. Je šéfom tímu a dlhodobým sponzorom svojej dcéry. Na starosti má financie.

„Máme troch nových sponzorov. Som veľmi rád, že až na jednu výnimku nám pomáhajú výlučne slovenské firmy,“ dodal Vlhová.

Jednu z najlepších svetových zjazdárov podporuje aj VŠC Dukla Banská Bystrica a štát prostredníctvom ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu. Od Slovenskej lyžiarskej asociácie, s ktorou majú najlepší slovenskí zjazdári dlhodobo napäté vzťahy, dostala na konci sezóny 7000 eur. To bolo všetko.

478. Vo všetkých troch ukazovateľoch bola lepšia len Shiffrinová. Výnimočná Američanka mala na konte ohromujúcich 2204 bodov.

V minulej sezóne urobila Vlhová najvýraznejší posun v obrovskom slalome. Z posledných piatich pretekov vo Svetovom pohári vyhrala tri. Raz bola tretia a raz štvrtá. V najtechnickejšej disciplíne bola rýchlejšia ako Shiffrinová. Lyžiarski experti predpovedali, že ak zotrvá v nastúpenom trende, môže zabojsť o malý krištáľový glóbus za prvenstvo v disciplíne alebo o veľký glóbus za celkové víťazstvo.

„Myslíme aj na takéto méty. Určite budem chcieť získať glóbus. Najlepšie veľký aj malý – a nielen jeden,“ naznačila Vlhová s úsmevom pred začiatkom sezóny.

DOKTOR PRIKÁZAL - POĎME OPEROVAŤ

Slovenská lyžiarka a jej celý tím už vtedy vedeli, že to bude extrémne náročné. Vlhová totiž v letnej príprave bojovala nielen s tvrdým tréningom, ale najmä s chorobou. „Na lyžiach som bola už v máji. Potom som ochorela a nemohla som poriadne trénovať,“ načrtla.

Pri prechode zo zimného do letného prostredia máva dlhodobou ťažkosťou. Nevyhli sa jej ani tentoraz. Z bežného prechladnutia sa liečila tri týždne. V júni brala aj antibiotiká. Naplánované veci v letnej príprave musel tréner

Livio Magoni často meniť, posúvať alebo úplne zrušiť.

„Keby som to všetko zrátal, takmer dva mesiace prípravy fungovala v obmedzenom režime. Často to bolo v takej nízkej intenzite, že by som to ani nenazval tréningom,“ priznal kondičný tréner Šimon Klimčík.

Na konci augusta sa zdravotné ťažkosti vrátili. Preto sa Vlhovci rozhodli konať. Riešením bola operácia nosných dutín, ktorú absolvovala v polovici septembra. „Doktor prikázal – poďme operovať. Petra bola smutná a nervózna, keďže mohla trénovať len na nízkych tepoch,“ reagoval Vlhovej otec Igor.

JE MAJSTERKA SVETA A BUDÚ JU SLEDOVAŤ

Slovenka mala zrazu výrazné kondičné resty. Jej telo šlo výkonnostne dolu. V septembri vynechala dôležité lyžiarske tréningy, ktoré sú tradične spojené aj s testovaním materiálu. „Stratili sme veľa času,“ upozornil tréner Magoni.

„Toto bola prvá vážnejšia vec, ktorú sme riešili počas posledných rokov. Sú veci, ktoré neovplyvníme. Taký je šport,“ povzdychol si kondičný kouč Klimčík. Pri pohľade na jej posledné výsledky v obrovskom slalome išla Vlhová do Söldenu, kde sa koncom októbra konali prvé preteky Svetového pohára, ako jedna z veľkých favoritiek. „Všetci ju budú pozorne sledovať. Je

S KONDIČNÝM TRÉNEROM ŠIMONOM KLIMČÍKOM.

KEĎŽE NEZNÁŠA RUTINU, TRÉNERI V LETE NAPLÁNOVALI PETRE KAJAKÁRSKE AJ TENISOVÉ TRÉNINGY, KTORÉ JEJ MALI POMÔČŤ ZOSILNIŤ HORNÚ ČASŤ TELA.

to majsterka sveta v tejto disciplíne,“ vravel pred pretekmi Vlhovej brat Boris.

Prílišné očakávania tlmil jej tréner Livio Magoni. Skúsený taliansky stratég si uvedomoval, že jeho zverienka nebola v dostatočnej fyzickej kondícii. „Je pripravená na sedemdesiat percent. Ak by skončila medzi piatym a desiatym miestom, budem spokojný,“ uviedol Magoni.

Vlhová napokon v Söldene obsadila až štrnásť miesto. Bol to jej najhorší výsledok za posledný rok. Vtedy v rovnakom rakúskom stredisku nedokončila druhé kolo.

V SÖLDENE NEMALA KONDÍCIU, ANI HLAVU

Pre pretekárku, ktorá bola v minulej sezóne zvyknutá na víťazstvá, to bolo netradičné. „Chyba je vo mne. Necítim sa momentálne najlepšie,“ reagovala Vlhová v cieli. „Nie som v najlepšej forme. Nevyhovám sa na to. Spravila som chyby, ktoré ma stáli lepší výsledok. Teraz je to ťažké s mojím telom aj s mojou hlavou. Je to kolísavé,“ dodala.

Len niekoľko dní pred pretekmi sa slovenská zjazdárka definitívne rozhodla, že bude na štarte v úvodných pretekoch novej sezóny.

Pred súťažou presne nevedela, nakoľko tréningový výpadok z posledného obdobia ovplyvní jej výkon. Po pretekoch priznala, že bez kondície sa nedá lyžovať naplno. „Aj keď som chcela niečo urobiť, jednoducho ma to nepustilo. Na strmine som cítila, že nevládzem. Keď som na konci potrebovala pritlačiť, nemala som silu,“ vysvetľovala.

Jej brat potvrdil, že za nevydarenými pretekmi môže byť chýbajúca letná príprava: „V tréningoch nejazdila zle. Prvé kolo vládala. Aj spodok trate mala rýchly. Nevie, čo sa stalo v druhej jazde. Bolo to skôr v jej hlave.“

ZVÄČŠILI JEJ NOSNÉ DIERKY

V obrovskom slalome v Söldene, ktorý je považovaný za jeden z najťažších v celom kolotoči Svetového pohára, sa Vlhovej nedarilo ani v minulosti. Zo šiestich účasť bodovala len trikrát. Najlepšie skončila pred tromi rokmi na ôsmom mieste. „Teraz mám aspoň nejaké body a snažím sa to brať ako pozitívum,“ usmievala sa Slovenka.

Z jedných nevydarených pretekov nerobila žiadnu tragédiu. Počas rozhovoru s novinármi bola uvoľnená, čo v minulosti nebývalo zvykom. Podobne to vnímali aj ľudia z jej tímu.

„Minulý rok tu vypadla a napokon bola majsterkou sveta. Môže sa stať hocičo, sezóna je dlhá. Do slalomu v Levi sa musí dostať do svojej formy,“ načrtnol Vlhovej brat.

Hoci operácia nosných dutín slovenskej pretekárke výrazne skomplikovala prípravu, s jej výsledkom je spokojná. Lekári jej zväčšili nosné dierky, teraz sa jej lepšie dýcha. „Dôležité je, že nemusím každý týždeň riešiť, že mám nádchu a nemôžem trénovať. Veľmi mi to pomohlo,“ prezradila rodáčka z Liptovského Mikuláša. „Celý tento rok som sa zdravotne trápila a už som chcela byť zdravá. Aj preto som podstúpila operáciu dutín,“ dodala.

DO PRÍPRAVY PRIDALA KAJAK I TENIS

Do letnej prípravy zaradila aj viaceré novinky. Keďže neznáša rutinu, tréneri jej naplánovali kajakárske i tenisové tréningy, ktoré jej zároveň mali pomôcť zosilniť hornú časť tela. „Som silnejšia ako minulý rok. Ale stále to nie je také, ako by sme si s trénerom predstavovali. Niektoré veci sa nedajú preskočiť. Potrebujem na to čas. Mám určite silnejšie ruky i chrbát,“ myslí si Vlhová.

Obe tréningové novinky však majú slovenskej lyžiarke pomôcť aj pri lyžovaní.

vaní. „Pohyb v kajaku je podobný ako pri odpichu z bránky pri paralelnom slalome. V tenise zapájala ruky a nohy, aby vedela koordinovať pohyb tak ako aj pri lyžovaní,“ vysvetlil Klimčík.

Kondičné tréningy striedala Vlhová s lyžiarskymi. Pripravovala sa na ľadovci v talianskom Stelviu, ale aj v špecializovanej hale v Litve, kde trénuje každý rok. „Je to uzavretá hala rozdelená na dve časti. Na jednej je viac snehu a lyžujú tam turisti. Na druhej je čistý ľad. Kopec má mierny sklon a Peťa ho zvládne za tridsať sekúnd,“ opisuje Klimčík.

Po úspešnej minulej sezóne slovenská lyžiarka tvrdila, že má vybité batérie a je úplne vychudnutá. Vážila 71 kilogramov.

Počas leta naberá svalovú hmotu a silu, z ktorej čerpá celú zimu. Aj preto jej ručička na váhe ukazovala približne o osem kilogramov viac.

„Fungujem takto už niekoľko rokov. Momentálne mám v tele trinásť percent tuku. Po sezóne je to jedenásť. Na ženu je to dobrá hodnota,“ vravela Vlhová.

KONDÍCIU UPREDNOSTNILI PRED LYŽOVANÍM

Už pred pretekmi v Söldene dobiehala kondičnú prípravu. Namiesto tréningu na lyžiach sa pripravovala so silovým trénerom Marcom Portom v Miláne. V rovnakom trende pokračovala aj po pretekoch.

Vo Svetovom pohári bola Slovenka dlho vnímaná ako výborná slalomárka. Zmenilo sa to až vlani, keď postupne začala dosahovať lepšie výsledky v obrovskom slalome.

„V súčasnosti sú v slalome tri, až štyri dievčatá, ktoré sú lepšie. Musíme sa trochu vrátiť späť a začať tvrdo pracovať, aby sme boli opäť rýchlejší,“ tvrdil Magoni po bronzovej medaile na majstrovstvách sveta v Aare.

Aj preto v letnej príprave výrazne zapracovali na najtočivejšej disciplíne. Medzi slalomovými brámkami trénovala aj s talianskym slalomárom Fabianom Bacherom.

Ciel' je jasný. Ešte viac znepríjemniť situáciu Američanke Mikaele Shiffrinovej, ktorá je dlhodobo najlepšou ženskou slalomárkou.

Zlepšenie v slalome si pochvaľoval aj Vlhovej tréner Magoni. „Možno sa to túto sezónu otočí a budem lepšia v slalome. Treba však pokračovať v tvrdej práci. Vieme, kde je moja úroveň,“ vravela Vlhová.

PRIBUDLI ĎALŠIE SILNÉ SÚPERKY

Kým vlani sa niesla sezóna najmä v znamení súboja Vlhovej s Američankou Mikaelou Shiffrinovou, prvé preteky v obrovskom slalome ukázali, že v tejto sezóne sa to môže zmeniť.

Zvítazila sedemnásťročná Novozélandčanka Alice Robinsonová a v prvej desiatke boli aj dve menej známe Nór-

ky – Mina Fuerst Holtmannová a Maria Therese Tvibergová.

„Zozadu budú útočiť mladé lyžiarky a bude to zaujímavé. Pre mňa by to bola motivácia. Nevie, čo má v hlave Petra,“ naznačil Boris Vlh.

Jeho sestra má v porovnaní so súperkami veľkú nevýhodu.

„Dievčatá vo veľkých tímoch súperia medzi sebou. Petra trénuje zväčša sama. Nemáme sa s kým porovnávať, čím sme v určitej neistote,“ vysvetľuje.

V uplynulom ročníku Svetového pohára vyhrala Vlhová vyhrala päťoro pretekov – trojo v obrovskom slalome, jedny v slalome a jedny v paralelnom slalome. Počas jednej zimy dosiahla viac víťazstiev, ako v predchádzajúcich sezónach dovedna (štyri). Okrem toho bola šesťkrát druhá, trikrát tretia, raz štvrtá, piata a siedma a dvakrát ôsma. Preteky nedokončila len jediný raz – v Söldene. „V minulej sezóne nemusela toľko dokazovať. Teraz bude každý očakávať minimálne rovnaké výsledky. Petra obhajuje veľa bodov, nebude to pokojná zima,“ dodáva Vlh.

V tejto sezóne nie sú olympijské hry ani majstrovstvá sveta. To je ďalší dôvod, prečo sa Vlhová chce zamerať aj na rýchlostné disciplíny. „Môže byť na to priestor, keďže nemáme typický vrchol. Chcem vyskúšať viac disciplín, ale budeme sa riadiť podľa mojich pocitov a výsledkov,“ hovorí.

V JÚLI NA VÝLETE V BARCELONE.

VLHOVEJ TÍM SA ROZŠÍRIL

Pred novou sezónou sa rozpočet proti vlaňajšej sezóne zvýšil o 100-tisíc eur. Aj preto, že Vlhovej tím sa rozšíril o ďalšieho člena. Je ním taliansky tréner a servisman Matteo Baldissarutti. Má dve funkcie. Na svahu pomáha hlavnému trénerovi Liviovi Magonimu a v garáži pri príprave lyží zase servismanovi Pierluigimu Parravicinimu. Boris Vlh: „Je to pre nás výrazná pomoc. Do veľkej miery odbremení servismana a pomôže Liviovi. Znížila sa nervozita v tíme a atmosféra je pokojnejšia.“

ŽELÁM SI, ABY ĽUDIA
V HOKEJOVOM HNUTÍ
UŽ POCHOPILI, ŽE
SPORY NIKOMU
NEPROSPIEVAJÚ,
HOVORÍ PREZIDENT
SZLH **MIROSLAV ŠATAN**

VÍZIE? KLUBY RIEŠIA, AKO PREŽIŤ

Ako kapitán, líder a obávaný zakončovateľ priviedol slovenskú hokejovú reprezentáciu k najväčšiemu úspechom na majstrovstvách sveta. Teraz sa pokúsi MIROSLAV ŠATAN zjednotiť slovenský ľadový hokej a pomôcť mu z pozície šéfa zväzu.

➔ **Po zvolení za prezidenta SZLH ste avizovali, že chcete navštíviť všetky hokejové kluby na Slovensku s cieľom vypočuť si ich zástupcov a vytvoriť spoločne dlhodobú stratégiu rozvoja. Aký máte dojem z doterajších ciest po hokejom Slovensku?**

„Som v neustálom pohybe. Začínam poslednú štvrtinu návštev klubov. Zbieram si informácie, ktoré budem následne vyhodnocovať.“

➔ **Prekvapilo vás niečo, pozitívne či negatívne, z toho, čo ste si vypočuli?**

„Každý klub je individuálny. Má svoje problémy. Niektoré veci sa však opakujú – modely financovania, nedostatok ľudí, peňazí. Keď zvažíme podmienky na Slovensku, vzorec je v mnohých kluboch totožný.“

➔ **Čo opísali funkcionári ako najakútnejšiu vec?**

„Nedostatok ľudských zdrojov a financií. Veľký problém je aj nedostatok detí v niektorých vekových kategóriách. Trápi nás aj nedôvera rodičov v systéme. Ak chceme napredovať, musíme nájsť jednotu a spoločné riešenia.“

➔ **Slovenskému hokeju majú pomôcť k rozvoju akadémie. Bude v nich mať však kto hrať? Veľa trénerov mládeže sa v rozhovoroch sťažuje, že generácii,**

„V PRÍPRAVKE A NIŽŠÍCH KATEGÓRIÁCH BY SME SA MALI MENEJ ZAMERIAVAŤ NA RIGORÓZNE CVIČENIA A DOSTAŤ DEŤOM DO KRVI, NECH VNÍMAJÚ HOKEJ AKO FORMU ZÁBAVY.“

V PRÍPRAVKE A NIŽŠÍCH KATEGÓRIÁCH BY MALI DETI NAJSKÔR VNÍMAŤ HOKEJ AKO FORMU ZÁBAVY, AŽ POTOM SA ŠPECIALIZOVAŤ NA HRU, MYSLÍ SI ŠATAN.

ktorá vyrastá s mobilným telefónom v ruke, sa príliš nechce hýbať. Navyše, hokeju konkurujú aj iné športy. Ako chcete prilákať deti na ľad?

Do budúcnosti by sme chceli zmeniť prácu s mládežou a prostredníctvom akadémie hráčom poskytnúť nielen šport, ale aj možnosť vzdelávať sa. V prípravke a nižších kategóriách by sme sa mali menej zameriavať na rigorózne cvičenia a dostať deťom do krvi, nech vnímajú hokej ako formu zábavy. Aby ich bavil a vybudovali si k nemu citový vzťah ešte pred tým, ako sa začnú špecializovať na hru. Toto je jedna z výziev, ktorá stojí pred našimi klubmi.“

➔ **Povedali ste, že mnohí rodičia nedôverujú systému. Neveria, že partia okolo Miroslava Šatana chce pomôcť slovenskému hokeju?**

„Nehovorím, že nedôverujú mne, ale celému systému, prípadne klubu, v ktorom ich dieťa má možnosť hrať. Rodičia chcú diktovať trénerom, ako majú trénovať, utvárajú na nich tlak. Vrcholí to tým, že keď majú mladí hokejisti 15 – 17 rokov, veľa rodičov sa nechá ovplyvniť hráčskymi agentmi a pošlú deti do zahraničia. Vo veľkej väčšine prípadov

sa pritom hokejový rast ich potomkov nezlepší. Existujú výnimky, keď hráč v cudzine rozkvitne, majoritne však vidíme presný opak. Prítom doma by mali chlapci výrazne väčší potenciál rásť. Žiaľ, ambície rodičov sú veľké a dôvera v náš systém nízka.“

➔ **V extraligovom prostredí je pozitívnym prípadom Trenčín. Pod progresívnymi trénermi Jánom Pardavým, Brankom Radivojevičom a Petrom Frühaufom dostávajú šancu mnohí odchovanci. V lige hrajú pravidelne sedemnásťroční Martin Chroviak a Marko Stacha, či ďalší tínedžeri Róbert Džugan a Nicolas Ferenyi. Ako vnímate ich nasadzovanie po boku skúsených hráčov?**

„Veľa robí prítomnosť spomenutých mladých trénerov, ktorí chápu, že slovenský hokej potrebuje zapojenie mladých hráčov do diania. Sú príkladom aj pre ďalších. Aj zo zväzu sa snažíme ovplyvniť ostatné kluby, aby šli podobnou cestou. Niektoré sa možno boja, nevedia, ako to majú urobiť alebo nemajú hráčov, ktorým dôverujú natoľko, že by to zvládli. Trenčín však má takúto základňu, čo nás teší. Podobne si zaslúži pochvalu aj Detva. Verím, že s pribúdajúcim časom sa k nim budú pridávať ďalší.“

➔ **V posledných dvoch rokoch pracoval pre zväz na nastavení systému práce s mládežou a vzdelávaní trénerov fínsky expert Jukka Tikka. Ako hodnotíte jeho pôsobenie na Slovensku?**

„Jeho prínos bol značný. Nie všetci ho pochopili, ale dostatočne veľká skupina jeho prácu oceňuje. Zanechal veľa metodických vecí a nových materiálov, ktoré nám pomôžu. Teraz je na regionálnych manažéroch a inštruktoroch, aby jeho myšlienky dostali bližšie ku klubom a postupne ukázali nové metodické prvky trénerom. Vieme, že to je proces, ktorý bude trvať roky.“

➔ **Spolupracujete s Tikkom aj po jeho odchode späť do Fínska?**

„Neuzavreli sme našu spoluprácu, sme v kontakte. Na zväze vzniká nové športové oddelenie, kde nám bude s riadením, a najmä s metodickou časťou, pomáhať aj Ján Filc. Mal by zaceľiť diery po Jukkovi a prebrať aj časť ďalšej zodpovednosti. Do budúcnosti chceme, aby nové oddelenie zastrešovalo aktivity rozvoja hráčov, trénerov, výučby, pripravovanie seminárov.“

SLOVENSKÍ HOKEJISTI NA MAJSTROVSTVÁCH SVETA V BRATISLAVE A KOŠICIACH NEPOSTÚPILI DO ŠTVŔTFINÁLE, NO HRA, KTORÚ PREDVÁDZALI, SA FANÚŠIKOM PÁČILA.

➔ **V jednom z rozhovorov Tikkaja povedal, že hokej potrebuje podporu celej spoločnosti - ekonomiky, firiem, ktoré majú know-how o biznise, vzdelávacieho systému. A na Slovensku takú podporu spoločnosti necítil. Vidíte to podobne?**

„Toto všetko je napojené na otázku o dôvere. Želám si, aby ľudia v hokejovom hnutí už pochopili, že spory nikomu neprospeievajú. Verím, že kluby budú v budúcnosti spolupracovať. Či na mládežníckej alebo profesionálnej úrovni, a jednota sa následne pretaví do dôvery rodičov, sponzorov, verejnosti. Potom azda príde aj podpora od ľudí, ktorí v štáte rozdeľujú financie, nech sa hokej môže viac rozvíjať a má šancu v budúcnosti opäť dosahovať výsledky ako zo začiatku milénia.“

➔ **Dá sa aj v slovenských podmienkach, kde často iba improvizujeme, vypracovať a uskutočniť kvalitný rozvojový program?**

„Kluby na Slovensku nemajú dlhodobé plány a vízie. Riešia, ako prežiť aktuálnu sezónu, získať financie do rozpočtu, vyplatiť faktúry, uhradiť hráčom mzdy či poplatky za ľadovú plochu. Rozmýšľať nad metodickými vecami či stratégiami do budúcnosti je pri týchto podmienkach veľmi ťažké. Tu musí zasiahnuť zväz, aby tieto veci postavil strategicky dopredu a skúsil s klubmi hľadať nové cesty financovania, lepšieho uplatnenia marketingu.“

➔ **Mnoho problémov súvisí s peniazmi. Ako ich do slovenského hokeja získať čo najviac?**

„Hokej na Slovensku stojí z pohľadu finančnej podpory na trojnožke. Najviac dávajú mestá, ktoré v 90 percentách prípadov podporujú mládež v našich kluboch. Prostredníctvom SZLH zasa klubové rozpočty podporuje štát. Treťou pilierom sú rodičovské a sponzorské príspevky. Všetky tri subjekty sú dôležité. Ak jeden vypadne, nastane závažný problém. Kluby venujú všetku energiu, aby dokázali z týchto zdrojov vykryť rozpočet na ďalšiu a ďalšiu sezónu.“

➔ **Váš predchodca na pozícií prezidenta Martin Kohút mal jeden z cieľov produkovať z našej mládeže hokejistu 21. storočia. Hráča, ktorý oplýva nielen hokejovými, ale aj osobnostnými vlastnosťami na úrovni svetových hviezd. Darí sa ho realizovať?**

KANAĎAN CRAIG RAMSAY Povedie slovenskú reprezentáciu aj na MS 2020 a na turnaji olympijskej kvalifikácie.

VIZITKA MIROSLAVA ŠATANA

► Narodil sa 22. októbra 1974 v Topolčanoch

► Za slovenskú reprezentáciu odohral 183 zápasov, strelil rekordných 86 gólov. Je držiteľ kompletnej medailovej zbierky z MS (zlato 2002, striebro 2000 a 2012, bronz 2003), najlepší strelec olympijského turnaja 1994 v Lillehammeri, najlepší útočník MS 2000, najužitočnejší hráč MS 2002, člen All-Star tímu MS 2000 a 2002, najproduktívnejší hráč MS 2000 a 2002, dlhoročný kapitán slovenskej reprezentácie.

► Odchovanec HC VTJ Topolčany. V československej a slovenskej najvyššej súťaži si obliekol dres Dukly Trenčín a Slovana Bratislava, v KHL hral za Slovan a Dinamo Moskva, v NHL za Edmonton Oilers, Buffalo Sabres, New York Islanders, Pittsburgh Penguins a Boston Bruins. V NHL odohral 1050 zápasov, strelil 363 gólov. S Pittsburghom získal v roku 2008 slávny Stanleyho pohár. V roku 2018 ho uviedli do Siene slávy slovenského hokeja, tohto roku do Siene slávy IIHF.

► V júni 2017 sa stal generálnym manažérom slovenskej hokejovej reprezentácie, o dva roky neskôr ho zvolili za prezidenta Slovenského zväzu ľadového hokeja.

„Učebný materiál na tento projekt zostavoval už spomínaný Fín Jukka Tikkaja. Pomáhali mu aj naši metodici ako Igor Andrejkovič či Ján Filc. Materiál je na svete, kluby ho majú. Teraz je na nich, či sa zhoduje s ich stratégiou a víziou. Nikto ich nenúti, aby sa ním riadili. Jeden si vezme z materiálu 20 percent, iný možno 60. Záleží na tréneroch, ako to budú aplikovať a ako dlho bude zmena v slovenskom hokeji trvať.“

➔ **Od svetového šampionátu na Slovensku uplynulo už pol roka. Ako hodnotíte s odstupom času výkony a výsledok mužstva?**

„Bohužiaľ, odohrali sme presne to, na čo mužstvo malo. Mali sme výborné zápasy, napríklad úvodný so Spojenými štátmi, ktorý sme vyhrali, rovnako tak duel s Kanadou. Veľká škoda, že sme ho v závere stratili. No a potom tu je nevydarený záver zápasu s Nemeckom. Dobrý dojem zo zápasov s favoritmi sa vynuloval súbojom s Nemcami. Skončili sme na deviatom mieste, kúsok od vytúženého cieľa, ktorým bolo štvrtfinále. Celkový výsledok je okej, nie sme spokojní, ale ani úplne nespokojní. S predvedenou hrou však panuje spokojnosť. Musela sa páčiť fanúšikom, trénerom, odborníkom. Zmena systému, na ktorej sme dva roky pracovali, ako implementovanie kanadských prvkov pod vedením Craiga Ramsayho a obmena kádra, sa ukázali ako správna cesta.“

➔ **Kouč Ramsay pokračuje pri slovenskej reprezentácii. Bolo náročné ho presvedčiť, aby sa vrátil?**

„Nebolo to veľmi ťažké. Aj Craig odišiel z majstrovstiev nespokojný, keďže sme nepostúpili do play-off a on chce, aby sme v ňom figurovali. Chce byť pri tom. Verím, že na ďalšom šampionáte vo Švajčiarsku sa nám to podarí. Spoluprácu sme s ním podpísali do septembra budúceho roka, reprezentáciu tak povedie aj v olympijskej kvalifikácii.“

➔ **Mali ste pripravený aj plán B, ak by predsa len kanadský kouč cúvol?**

„Mal som niekoľko telefonátov. Nebol som ten aktívny, skôr som dostal niekoľko ponúk od záujemcov o post reprezentačného trénera. Žiadne posuny v rozhovoroch však nenastali, keďže jasný cieľ bol udržať Craiga Ramsayho.“

Našťastie, žiadny záložný plán sme riešiť nemuseli.“

➔ **Potenciálni záujemcovia boli Slováci alebo zahraniční tréneri?**

„Aj, aj.“

➔ **Šéf IIHF René Fasel po tohtoročných majstrovstvách sveta povedal, že ak chce Slovensko usporiadať šampionát v budúcnosti, potrebuje novú halu. Má však zmysel, aby sme pre jednorazový turnaj stavali veľkú arénu, ktorú potom nevyužijeme?**

„Zatiaľ je o tom predčasné hovoriť. Šampionát sa skončil len pred niekoľkými mesiacmi. Momentálne nie je plán novej haly našou prioritou.“

➔ **V lete budúceho roka odohrá slovenská reprezentácia kvalifikáciu o postup na zimnú olympiádu 2022. Podľa informácií z novembra by dejiskom turnaja mala byť košická Steel Aréna, hoci má menšiu kapacitu hľadiska ako bratislavský štadión Ondreja Nepelu. Prečo ste vybrali Košice?**

„Definitíva ešte nepadla. Rokovania stále pokračujú s oboma mestami. Chceme, aby sa turnaj olympijskej kvalifikácie uskutočnil na veľkom štadióne. Vyhovujúce máme dva. Uvidíme, či budú dejiskom Košice alebo Bratislava.“

➔ **Keďže sa kvalifikačný turnaj uskutoční niekoľko týždňov pred štartom zámorskej sezóny, počítate s tým, že slovenský tím nastúpi v najsilnejšom zložení?**

„Verím, že nebudú žiadne problémy s ich zamestnávateľmi a tiež, že hráči budú chcieť zabojsovať o účasť na zimnej olympiáde a Slovensko nastúpi v najsilnejšom zložení. Mala by to byť pre všetkých vec prestíže, verím, že diváci nás prídu v hojnom počte povzbudiť, nech by sa hralo kdekoľvek.“

➔ **Veríte, že na turnaji by mohol hrať aj Zdeno Chára, ktorý je najstarším hráčom NHL? Zmluvu má síce len na rok, ale jeho dlhovekosť je obdivuhodná...**

„Samozrejme, že by som ho rád videl v tíme. Bude záležať na ňom, ako sa k tomu postaví.“

„MOMENTÁLNE NIE JE PLÁN NOVEJ HALY NAŠOU PRIORITOU.“

PLÁN NOVEJ HOKEJOVEJ HALY MOMENTÁLNE NIE JE PRE ZVÁZ PRIORITOU. NAJVÄČŠOU HOKEJOVOU ARÉNOU NA SLOVENSKU JE ŠTADIÓN ONDREJA NEPELU V BRATISLAVE S DESAŤTISÍCOVÝM HĽADISKOM.

ZABUDNITE NA KONCENTROVANÉ HRY

Už v prípade čínskeho Pekingú ako hostiteľského mesta zimných olympijských hier 2022 sa kritizovali veľké vzdialenosti a fakt, že metropolu delí od horských dejísk súťaží ZOH 200 - 250 km. **To je však nič proti ZOH 2026 v talianskych mestách Miláno a Cortina d'Ampezzo. Tie budú hrmi najväčších vzdialeností v histórii ZOH.**

Lillehammer 1994, Salt Lake City 2002, Soči 2014, Pjongčang 2018 – to je už minulosť. Tieto zimné olympijské hry sa odohrali na relatívne malej ploche a ich koncept bolo možné označiť ako koncentrovaný. Prešlo štvrtstoročie, a všetko je inak.

MILÁNO A CORTINU DELÍ 420 KILOMETROV

Zasadnutie Medzinárodného olympijského výboru (MOV) 24. júna v Lausanne za dejísk XXV. zimných olympijských hier (uskutočnia sa v termíne 6. – 22. februára 2026) vybralo mestá Miláno a Cortina d'Ampezzo. Talianska dvojica vo volebnom súboji zdolala švédske duo Štokholm – Aare 47:34. ZOH sa do Talianska vrátia po 20 rokoch od Turína 2006, samotná Cortina d'Ampezzo hostila ZOH už v roku 1956.

Miláno a Cortina sú od seba vzdialené 420 km, ale olympijské súťaže budú rozdelené aj do ďalších miest v regiónoch severného Talianska. Otvárací ceremoniál ZOH sa uskutoční v Miláne, pravdepodobne na novom futbalovom štadióne, ktorý plánujú spoločne postaviť kluby AC a Inter Miláno. Zo športovísk by sa okrem neho mala stavať len jedna hokejová hala, ktorá po hrách bude slúžiť na iný účel. V Miláne sa uskutočnia aj súťaže v šortreku a v krasokorčuľovaní.

Zjazdárske súťaže sa plánujú v Cortine a v oblasti Bormia (sú od seba vzdialené 225 km...), súťaže snoubordistov a akrobatických lyžiarov v Livignu. V Cortine sa bude súťažiť aj v sánkovaní, boboch, skeletone a v curlingu. Areál v Anterselve využijú pre biatlon, Val di Fiemme a Predazzo

budú centrami klasického lyžovania. Rýchlokorčuľovanie bude v Baselga di Pine. Záverečný ceremoniál má byť v amfiteátri vo Verone.

ŠTOKHOLM S AARE MALI EŠTE ROZTAHANEJŠÍ KONCEPT

Plocha, na ktorej sa ZOH 2026 budú konať, je obrovská. V snahe vyhovieť požiadavkám reformnej Agendy 2020, ktorej prijatím MOV sledoval aj výrazné zníženie nákladov na organizovanie hier, totiž Taliani až na výnimky využijú už existujúce športoviská.

„Celý proces dokázal, že Agenda 2020 funguje. Podarilo sa nám znížiť náklady a predpokladáme, že v roku 2026 sa použije 93 percent už existujúcich športovísk,“ povedal po oznámení výsledkov volieb prezident MOV Thomas Bach. Dodal, že MOV poskytne organizátorom takmer miliardu

eur, čo sú až dve tretiny plánovaného rozpočtu. Miláno s Cortinou vyčíslili organizátorské náklady na 1,5 miliardy eur, čo je iba malý zlomok v porovnaní s predošlými ZOH.

Podobný „rozťahavý“ koncept ZOH ako Miláno s Cortinou mali aj švédske mestá Štokholm a Aare, ktoré delí dokonca až 550-kilometrová vzdialenosť, pričom počítali dokonca aj s využitím toboganu na sánkovanie, boby a skeleton v lotyšskej Sigulde (460 km od Štokholmu cez more).

Proti Švédnom hovorila aj výrazne nižšia verejná podpora olympijskému projektu. Taliani prezentovali 93-percentnú v celej krajine a 87-percentnú v Miláne, Švédii len 55-percentnú. „Pre mnohých to bol jasný signál. Verejná podpora ide ruka s rukou s politickou. Myslím si, že práve toto bol rozdielový fakt,“ komentoval Bach. ✘

PREZIDENT MOV THOMAS BACH OZNAMUJE DEJISKO ZOH V ROKU 2026.

**Hoci je švajčiarske
Lausanne už viac ako
storočie hlavným mestom
olympizmu, multišportové
„pätkruhové“ podujatie**

- III. zimné olympijské hry mládeže – sa tam po prvý raz bude konať v januári 2020.

KATEDRÁLA NOTRE DAME JE DOMINANTOU LAUSANNE.

METROPOLA OLYMPIZMU V ZNAMENÍ MLÁDE

Na ZOHM v Lausanne sa v termíne od 9. do 22. januára zúčastní okolo 1800 športovcov vo veku 15 – 18 rokov zo 70 krajín sveta. Súťažiť budú v 17 odvetviach 8 športov. „Bude me mať zastúpenie v 12 odvetviach – zjazdové lyžovanie, akrobatické lyžovanie, beh na lyžiach, skoky na lyžiach, snoubording, biatlon, šortrek, ľadový hokej, ľadový hokej 3 proti 3, sánkovanie, boby a skialpinizmus. Bez našej účasti budú len skeleton, rýchlokorčuľovanie, severská kombinácia, krasokorčuľovanie a curling,” hovorí Roman Hanzel zo športového oddelenia SOŠV.

DVE KRAJINY, TRI REGIÓNŸ

Švajčiarsko je krajina s bohatou športovou tradíciou a v blízkosti Lausanne je množstvo športovísk na špičkovej úrovni. Nebudovali žiadne nové, organizátori využijú existujúce. „Koncept hier je v porovnaní s predchádzajúcimi trochu iný. Budú dve olympijské dediny – jedna v Lausanne, druhá v St. Moritzi. Väčšina súťaží sa uskutoční v Lausanne a v okolitých zimných strediskách, no niekoľkých športovcov budeme mať aj v St. Moritzi, vzdialenom 400 km od Lausanne. Tam sa uskutočnia súťaže v boboch, skeleton, sánkovaní a rýchlokorčuľovaní,” prezradil Hanzel. V biatlone, severskej kombinácii a skokoch na lyžiach sa bude súťažiť vo francúzskom Les Tuffes.

OLYMPIJSKÁ DEDINA S BUDÚCNOSŤOU

Po prvý raz v histórii ZOH mládeže budú všetci športovci, nachádzajúci sa v Lausanne, ubytovaní pod jednou strechou. Olympijská dedina športovcov bude situovaná v novovybudovanom komplexe Vortex. Ide o 27 metrov vysokú prstencovú konštrukciu tvorenú viac ako 700 ubytovacími jednotkami. Vortex bol koncipovaný ako dlhodobá investícia pre mládež na saturáciu rastúceho dopytu po študentskom bývaní v regióne. V lete 2020 sa stane domovom pre viac než 1000 študentov a zamestnancov univerzity v Lausanne.

ROVNOSŤ POHLAVÍ A PREMIÉROVÉ OLYMPIJSKÉ ŠPORTY

V Lausanne nás čaká hneď niekoľko novinek. „Okrem toho, že to budú prvé rodovo vyvážené hry – počet chlapcov aj dievčat bude rovnaký – budeme aj svedkami súťaží v nových odvetviach,” prezradila slovenská strelkyňa a podpredsedníčka komisie športovcov MOV Danka Barteková, ktorá vedie koordinačnú komisiu MOV pre toto podujatie. Zvedavosť vzbudzuje najmä premiérový skialpinizmus, ktorý aspirokuje aj na „veľké” ZOH, či koncept traja proti trom v ľadovom hokeji. Novinkou bude aj súťaženie rýchlokorčuľiarov na prírodnom zamrznutom jazere v St. Moritzi.

PREMIÉRA NETRADIČNÉHO FORMÁTU HOKEJA

Koncept hokeja 3 proti 3 vznikol preto, lebo ani MOV, ani Medzinárodná federácia ľadového hokeja sa nestotožňovali s formátom „súťaže zručností”, ktorý bol súčasťou hier prvých dvoch edícií ZOHM v rokoch 2012 a 2016. „V súťažiach zručností išlo len o ‚izolované’ herné činnosti z ľadového hokeja a nebola to ‚hra a zábava’. Preto IIHF prišla s návrhom, ako to zmeniť. Hra 3 na 3 sa často využíva v bežnom tréningovom procese mládeže aj dospelých. Je to v podstate hokej na malom ihrisku s jednoduchými pravidlami,” ozrejmil zaradenie netradičného formátu hokeja člen trénerskej komisie IIHF a koordinátor vzdelávania trénerov a rozvoja hráčov na SZLH Igor Andrejkovič. ✕

SLOVENSKÉ VRCHOLY NA ZOHM

INNSBRUCK 2012

PETRA VLHOVÁ, zjazdové lyžovanie (slalom): zlato

LILLEHAMMER 2016

SEBASTIÁN ČEDERLE, ľadový hokej (súťaž individuálnych zručností): striebro

PIZZU A LASAGNE U HURAJTA NENÁJDETE

Pod končiare, vedľa cesty, kolibka sa veru zmestí. Keď idete autom z Tatier dolu kopcom, je prakticky nemožné, aby ste si ju nevšimli.

„Snažíme sa robiť poctivo a čo najlepšie. Spokojní zákazníci sú pre nás základ,“ hovorí bývalý olympionik Pavol Hurajt, šéf reštaurácie, ale zároveň, ak treba, aj pomocná sila.

**„POD KONČIARE, VEDĽA
CESTY, KOLIBKA SA
VERU ZMESTÍ. OSEMSTO
DNÍ JU STAVALI,
PODĽA RASTLINKY
NAZVALI. OLYMPIJSKÝ
MEDAILISTA SO ŽENOU
V NEJ GAZDUJÚ, NA
TVOJ PRÍCHOD VŠETKO
POCTIVO PRIPRAVUJÚ.
TRADIČNÉ JEDLÁ
ŤA V NEJ ČAKAJÚ,
HALUŠKY AJ DIVINA
UŽ ROZVONIAVAJÚ.
TAK NEVÁHAJ A HYBAJ
SI DAŤ VOLAČO DO
BRUCHA, TEŠÍ SA
NA TEBA KOLIBA
ŽERUCHA.“**

INTERNETOVÁ POZVÁNKA
K HURAJTOVCOM NA DOBRÉ JEDLO

Biatlonista Pavol Hurajt už pred zimnými olympijskými hrami 2010 vo Vancouvri nosil v hlave, čo bude robiť po skončení kariéry. Vo Whistler Olympic Parku pred vyše deviatimi rokmi bežal aj strieľal najlepšie, ako vládla a odniesol si odtiaľ siedme, piate a napokon aj tretie miesto.

Od Slovenského olympijského výboru a od štátu získal odmenu 41 000 eur a presne vedel, čo s peniazmi urobí. Vložil ich do reštauračného zariadenia, ktoré začal stavať v lete 2010. Dokončil ho o necelé dva roky neskôr.

Myšlienku, že bez úspešnej olympiády by nebola ani jeho tatranská koliba, však odmieta.

„Každý bývalý športovec má trochu problémy zaradiť sa do bežného života. Tak som sa snažil rozmýšľať o tom dopredu. Mal som vyštudovanú hotelovú školu, praxoval som v tatranských hoteloch a ku gastronómii a hotelierstvu som mal dosť blízko. S manželkou sme preto začali uvažovať o tom, že si otvoríme reštauráciu. Rozmýšľali sme, aký štýl zvolíme. Zvíťazila stará slovenská klasika. Napokon všetko do seba zapasovalo tak, že sme si prakticky na domácej lúke vo Vysokých Tatrách postavili kolibu. A čo sa týka olympiády, s úsmevom zvyknem vraviť,

že pomohla pri betonárskych prácach. Prémie z Vancouvru išli do domiešaváčov,“ hovorí Hurajt.

NEHCELI RÝCHLE OBČERSTVENIE

Jeho Koliba Žerucha stojí v Tatranskej Štrbe na strategicky výhodnom mieste prakticky na križovatke, kde sa stretávajú cesty vedúce zo Štrbského Plesa, Popradu, Štrby a neďalekého Liptova. Keď idete autom z Tatier dolu kopcom, je prakticky nemožné, aby ste si ju nevšimli.

„Pochádzam tri kilometre odtiaľto a manželka je zasa z neďalekej Pribyliny, čo je dvadsať minút po diaľnici. Preto sme zvažovali tieto dve miesta na výstavbu našej ‚kolibky‘. Napokon nám to viac zapadlo do seba v Tatranskej Štrbe. Momentálne máme za sebou už sedem rokov. Zamestnávame desať až pätnásť ľudí a v čase najväčšej sezóny je ich až devätnásť,“ ponúka niekdajší olympionik základné informácie.

Na podpichnutie, či predsa len nezvažovali prevádzkovať niečo bližšie pri diaľnici, rozhodne odpovedá: „Myslím si, že koliba stojí na dobrom mieste. Diaľnica má svoje výhody, ale nechceli sme otvoriť reštauráciu s rýchlym občerstvením. To by mi nesedelo k našej kolibe. Slúžime najmä pre hotelových hostí ubytovaných v Tatrách a turistov, ktorí prídu na turistiku do našich veľhôr.“

SLOVENSKÝ BIATLONISTA OSLAUJE V CIELI ZISK BRONZOVEJ MEDAILY V PRETEKOKCH S HROMADNÝM ŠTARTOM NA ZOH 2010 VO VANCOUVRI.

Okrem reštauračnej časti, ktorá je už po rokoch zabehnutá, sa Hurajtovi chystajú spustiť aj ubytovacie jednotky. „Budeme mať päť apartmánov približne pre pätnásť až osemnásť ľudí. Už ich aj dokončujeme. Ešte musíme dokončiť detaily a niekedy začiatkom budúceho roka otvoríme ubytovaciu časť. Nič nechceme zbytočne urýchliť, nech to vyzerá čo najlepšie,“ vraví bronzový medailista z pretekov s hromadným štartom vo Vancouveri 2010.

NAJVIAC IDÚ HALUŠKY, STRAPAČKY A PIROHY

Hurajtova Žerucha je naozaj koliba v pravom slova zmysle. Je postavená výlučne z masívneho smrekového dreva a na slovenský spôsob. Interiér tvoria drevené lavice a stoly, dekorácie a doplnky sú premyslené do posledného detailu. Nechýbajú mäkké ovčie kožušiny, slamení panáčikovia, či rôzne z dreva vyrezané postavičky. Hladným návštevníkom znie do uší

slovenská ľudová hudba, ale to najdôležitejšie sa, samozrejme, ukrýva v jedálnom lístku.

„Ako by som ho charakterizoval? Jednoducho – zamerali sme sa na slovenské jedlá. V gastronómii som nebol nejaký ten rok, preto sme sa potrebovali najskôr zabehať a postupom času sa aj ponuka jedál ustálila. Pizzu ani lasagne u nás nenájdete. Najviac idú halušky, strapačky a pirohy, taká naša trojkombinácia, z každého rožku trošku. Samozrejme, sme Slováci, takže často padne voľba aj mäsité jedlá – bačov rezeň, údené kolená či rebrá,“ vyratúva Hurajt.

Niekdajší skvelý športovec je šéf podniku, ale zároveň, ak treba, aj pomocná sila. Rozdelenie úloh s manželkou majú jasne stanovené. „Manželka s kuchármi riešia skladbu jedálneho lístka, ja som tu skôr na obsluhovanie hostí. Ona robí objednávky, rieši zamestnancov, inventúry. Ja len zaskakujem, ak treba vypomôcť. Napríklad,

PAVOL HURAJT (41)

Je absolvent Fakulty telesnej výchovy a športu na Univerzite Mateja Bella v Banskej Bystrici a bývalý slovenský reprezentant v biatlone. Je držiteľ bronzovej medaily z pretekov s hromadným štartom na ZOH 2010 vo Vancouveri. Na rovnakých ZOH pridal aj 5. miesto vo vytrvalostných a 7. v rýchlostných pretekoch. O štyri roky neskôr na ZOH v Soči bol súčasťou slovenskej mixštafety, ktorá skončila piata. Po Soči ako 36-ročný uzavrel kariéru. Potom sa dal na podnikanie a zároveň je biatlonový funkcionár. V prezídiu Slovenského zväzu biatlonu háji záujmy športovcov. Rovnako je člen komisie športovcov Slovenského olympijského a športového výboru. S manželkou Janou vychovávajú osemročného syna Mateja a ročnú dcérku Hanku.

ak vypadne niekto z čašníkov. Či ma ľudia spoznávajú? Občas sa u nás zastavia športovci, aj známi a všimnú si ma, keď obsluhujem. Niektorí ma spoznajú hneď, ale sú aj takí, ktorí ma nevedia zaradiť. Nemôžu si spomenúť, kde ma už predtým videli. Bol som už aj umelec či hudobník. Je to občas dosť zábavné. Keď im dám indíciu z mojej športovej kariéry, potom im už svitne. Biatlon je populárny, ale futbalu sa nevyrovná,“ priznáva Hurajt.

STÁLE SA NEZBAVILI ÚVEROV

Tvrdí, že obľúbené jedlo nemá a za tie roky už skúsil z jedálneho lístka všetko. „Najčastejšie si dám asi kapustovú polievku. A čo sa týka nápojov, tiež nezvyknem mať chuť na nič špeciálne. Robíme však dobré domáce sirupy,“ podotýka. Čo nepovedal šéf, doplnil jeden z jeho podriadených. Empatický čašník dovedy vychvaloval sedliacke makové palacinky so slivkovým lekvárom, kým sme si ich nedali. Za seba a manželku môžem vysloviť veľkú spokojnosť a návrat v budúcnosti nielen s cieľom rozhovoru.

„Snažíme sa robiť poctivo a čo najlepšie. Spokojní zákazníci sú pre nás základ. Ak sa pýtate na ziskovosť či obrat, nenosím to v hlave. Pravda je však

taká, že stále sme sa nezbavili úverov,“ pripomína Hurajt.

V čase našej októbrovej návštevy bola Koliba vo štvrtok popoludní zaplnená hádam aj na osemdesiat percent. A to je solídne číslo vzhľadom na pokročilý mesiac v roku, čiže mimo hlavnej sezóny.

„Október, november či apríl sú slabšie mesiace. Vtedy aj my spúšťame nohu trochu dolu z plynu. Najviac ľudí prichádza tradične v letnej sezóne, keď je návštevnosť Tatier najvyššia. Stane sa, že keď je v jeseni zlé počasie, príde len zopár ľudí za celý deň,“ lúči sa šéf Koliby Žerucha. ✕

PAVLOVI HURAJTOVI (V DRUHOM RADE TRETÍ ZĽAVA) NEDÁVNO ODHALILI PAMÄTNÚ TABUĽU NA ZŠ V ŠTRBE. NA SPOLOČNEJ FOTOGRAFII SO ŽIAKMI A PEDAGÓGMÍ SÚ OKOLO NEHO ZĽAVA ĎALŠIE ŠTYRI TATRANSKÉ OLYMPIÓNČKY - ĽUBOMÍRA ILANOVSKÁ-BALÁŽOVÁ (DNES RIADITEĽKA ZŠ), MÁRIA JASENČÁKOVÁ, VIERA KLIMKOVÁ A ANNA PASIAROVÁ.

BIATLON VYMENIL ZA FUTBAL

Pavol Hurajt ukončil biatlonovú kariéru v pretekoch štafiet na zimnej olympiáde v Soči 2014. Na bežky či na strelnicu ho to už neťahá, ale začal opäť hrať futbal. „Chodím hrať so známymi za starých pánov Štrby aj do Pribyliny. Tam však sedím väčšinou na striedačke,“ usmial sa na záver.

V ZÁPASE PROTI
SOVIETSKEMU ZVÄZU
NA MS 1969
V ŠTOKHOLME.

GÓLMÍ SI VYSTRIEĽAL NESMRTEL'NOSŤ. DOMA I V ZÁMORÍ

Príťažlivý hokejový oblúk Václava Nedomanského sa uzavrel najkrajším možným spôsobom.

Končiť by sa mohol nedávnym prijatím obávaného kanoniera so smrtiacou strelou v roku jeho 75. narodenín do Hokejovej siene slávy NHL, prestížnej pocty pre velikánov. A začiatok? Možno príchod urasteného rodáka z Hodonína v osemnástich do bratislavského Slovana. Medzitým prežíval nevšedný hokejový život s pridanou dramatickou zápletkou: spoza železnej opony ušiel pred vojenskou službou za slobodou do zámoria. Dobrodružná cesta do neznáma napokon vyústila do rozprávkového happyendu.

ZO ŠPORTOVEJ VIZITKY

Václav Nedomanský sa narodil 14. marca 1944 v Hodoníne. Za bratislavský Slovan (1962-1974) odohral 419 zápasov, strelil 369 gólov. Reprezentoval 220-krát, dal 163 gólov. Má osem medailí z MS (1-4-3), striebro (1968) a bronz (1972) zo ZOH.

BILANCIA V ZÁMORÍ

WHA: Toronto Toros (1974-76): 159 zápasov, 97 gólov, 82 asistencií, v play off 6 zápasov (3+1); Birmingham Bulls (1976-77): 93 zápasov (38+36).
NHL: Detroit Red Wings (1977-1982): 364 zápasov (108+139), play off 7 (3+5), St. Louis Blues (1982-1983) 22 (2+9), New York Rangers (1982-1983) 35 (12+8).

Je členom štyroch siení slávy: IIHF (1997), slovenskej (2002), českej (2008) a NHL (2019). Trénoval vo Schwenningene a Innsbrucku, od roku 1992 pracovať ako skaut pre Los Angeles, Nashville, Las Vegas. Dôchodok si užíva v kalifornskom Palm Desert.

Praha, Brno alebo Bratislava? – rozhodoval sa, kam pôjde na vysokú školu. Pred Vltavou uprednostnil Dunaj, do Bratislavy mal z Hodonína bližšie.

„Funkcionári ma ani poriadne nepoznali. Do Bratislavy som prišiel študovať a hrať do lepšieho mužstva. V doraste som veľmi nevyčnieval, hrával som druhú ligu. Nevieťm o tom, že by ma Slovan chcel preto, že by vo mne videl budúceho strelca,“ podotýka niekdajší vysoký center.

Ako si spomína na jeho príchod do tímu ďalší vynikajúci reprezentant Jozef Golonka?

„Do Hodonína sme chodievali na sústreďenie, mali tam krytú halu (nesie

Nedomanského meno). Vedeli sme, že tam hrá zaujímavý junior. Keďže silné Brno ho nepotrebovalo, Vilo Čech, uznávaný funkcionár Slovana, presvedčil Václavových rodičov, aby ho pustili do Bratislavy. Kúpa ako hrom. Nestál veľa, Slovanu sa vyplatil možno dvestonásobne. Časom sa stal jednou z ústredných postáv tímu reprezentácie. Ľudia začali chodiť na hokej aj kvôli Vencovi Nedomanskému. Dámy v ňom videli príťažlivého fešáka, fanúšikovia sa tešili na jeho góly. Švihol zápästím - a rozvlnil sieťku. V mužstve sa rýchlo udomácnil, rástol popri nás starších a skúsenejších. Hoci pôsobil uzavretejšie, mal svoju víziu, šiel za svojím cieľom a dosiahol ho. Miesto v Sieni slávy NHL mu za to, čo ukázal v Slovane, národnom tíme i v zámorí, určite patrí,“ zdôrazňuje kapitán Slovana i československej reprezentácie.

S KAPITÁNSKYM ČEČKOM V SLOVANE BRATISLAVA.

**V REALIZAČNOM
TÍME SLOVENSKEJ
REPREZENTÁCIE PÔSOBIL
NIEKOĽKO ROKOV AKO
KONZULTANT.**

Funkcionári si mädlili ruky: získali jedinečnú hokejovú osobnosť, kapitána tímu i parádneho zakončovateľa. Triasli sa pred ním súperove obrany a najmä brankári - doma i v zahraničí. O tom, že koketoval aj s futbalom, svedčí aj jeho jeden štart za Slovan v najvyššej čs. súťaži.

„Pred štartom hokejovej sezóny som s futbalistami dva týždne trénoval. Za bēčko som raz aj skóroval,“ uviedol v jednom z rozhovorov.

Hokej však zvíťazil na všetkých čiarach. Premiérový štart v belasom si zapísal 5. decembra 1962 v Chomutove, ucháň hral v útoku s reprezentantmi Jánom Starším a Júliusom Černickým.

STREĽBU TRÉNOVAL V LETE

„Venco, banán!“ - dunel hromový chorál na bratislavskom zimnom štadióne, keď Slovan potreboval dať gól. A robustný útočník so štrnástkou na chrbte často želanie tribún vypočul. Štyrikrát sa stal kráľom ligových kanonierov (1967, 1971, 1972, 1974), vždy nastrielať viac ako 35 gólov. Za Slovan strelil v dvanástich sezónach 369 gólov, v deviatich bol jeho najlepším strelcom.

Vďačil za to inštinktu na góly? Hokejista sa strelcom narodí alebo sa ním stáva?

„Skôr narodí. Nerozmýšľal som nad tým, či mám inštinkt. To si uvedomí až starší a skúsenejší hráč. Vie analyzovať svoje zakončovateľské schopnosti a podľa toho sa zariadi. Ak ich podporí správnym tréningom, je ešte nebezpečnejší. Zdvihne si sebadôveru, taký hráč si verí, že na gól nepotrebuje veľa šancí a dá ho vtedy, keď to mužstvo potrebuje. Nie každý má takýto dar. Strelec musí byť

pohotový, musí vedieť prekvapiť brankára. Nieкто to vie lepšie, nieкто na gól potrebuje mnoho šancí,“ charakterizoval svoj výnimočný potenciál.

Priznáva, že najmä v začiatkoch streľbu výdatne trénoval.

„Áno, najmä v lete som sa v nej zdokonaľoval. Mal som pätnásť, šestnásť. Vzal som si bránku a strieľal na ňu z rôznych pozícií. Aj dnes hráči trávia veľa času na štadiónoch, ale neviem, či zmysluplne. Podstatné je, aby sami cítili potrebu zlepšovať sa. Sotva sa nieкто stane dobrým strelcom na želanie,“ zdôveril sa médiám.

PO GÓLE TRIASOL KONOVALENKOVOU BRÁNKOU

Zopárkrát sa vyskytla kuriózna situácia: puk po Nedomanského delovke vyletel z bránky, góly mu rozhodcovia neuznali.

„O niekoľko som prišiel, stalo sa mi to aj v NHL. Vtedy sa bránky vyrábali asi zo slabších materiálov (so smiechom). Puk letel nízko nad ľadom – a cez roztrhnutú sieťku v bránke vletel do mantinelu. Dnes je vnútri molitan. Opakované televízne zábery ukázali, že bol gól, no vtedy ešte neexistovali bránkové kamery,“ zasmial sa po čase pri takejto spomienke. Azda najpamätnejší takýto gól strelil Sovietom v roku 1967 v kanadskom Winnipegu.

„K víťazstvu 5:2 som prispel štyrmi gólmi, rozhodcovia mi uznali len tri, lebo pri jednom puk pretrhol pletivo a vyletel von,“ vyťahol nevšednú epizódku, aká by sa dnes nemohla stať. Na ilustráciu: policajné radary namerali po vystrelení puku z Nedomanského čepele rýchlosť 144 km/hod. Dnes to

AKO GEORGE GROSS VYPÁTRAL NEDOMANSKÉHO PRÍCHOD

V premiérovej desiatke osobností, uvedených do Siene slávy slovenského hokeja, nechýbal ani bratislavský rodák George Gross, legenda svetovej športovej žurnalistiky. Riskoval život, keď sa v roku 1949 sa po Dunaji

SLÁVNÝ ČLÁNOK GEORGA GROSSA O NEDOMANSKÉHO PRÍCHODE DO SEVERNEJ AMERIKY V DENNÍKU TORONTO SUN, ZA KTORÝ DOSTAL NATIONAL NEWSPAPER AWARD.

nie je ohromujúci údaj, no pred päťdesiatimi rokmi sa takou strelou mohol pochváliť málokto.

Po okupácii Československa v roku 1968 vojskami piatich krajín práve zápasy proti Sovietskemu zväzu dvíhali adrenalín i motiváciu aj Nedomanskému, ktorý inak na ľade neprejavoval veľké emócie. Priaznivci hokeja nezabudnú na dve pamätné víťazstvá nad Sovietskym zväzom na svetovom šampionáte 1969 v Štokholme (2:0, 4:3). Po góle obrancu Jana Suchého Nedomanský rozhodcovským gestom ukázal, že gól platí - a triasol Konovalenkovou brámkou, až ju vysunul z kolíkov.

„Väčšiu športovú extázu som odvtedy nezažil. Aj vzhľadom na to obdobie po vpáde Rusov do našej krajiny,“ vysvetľoval zriedkavé vzplanutie médiám.

POČKAJ, SI EŠTE MLADÝ...

Big Ned - tak ho nazvala kanadská tlač. Padol jej do oka, keď v zámoří dával góly za Československo. Elegán vysokou postavou i nebojácnym štýlom hry bol akoby predurčený hrať v NHL. Prvú ponuku z nej dostal, keď mal dvadsať. Vážne sa oňho zaujímal chýrny klub New York Rangers. Pozval ho do letného kempu, no vtedy mohol ambicióznym mladík o najlepšej lige sveta len snívať.

Počkaj, si ešte mladý, odbíjali ho zväzoví funkcionári. Neobmákal ich ani vytúžený titul majstrov sveta z pražského šampionátu 1972, keď Nedo patril ku kľúčovým hráčom vynikajúcej zlatej reprezentácie... Od roku 1965 pravidelne reprezentoval na všetkých vrcholných podujatiach. Posledný raz nastúpil za národný tím 20. apríla 1974 proti Fínsku.

V tridsiatke mal za sebou skvelú sezónu: v lige strelil 46 gólov, na majstrovstvách sveta ho opäť nominovali do All stars, stal sa najlepším útočníkom a s Kapustinom (ZSSR) aj najlepším strelcom (10 gólov). Akoby na rozlúčku...

Ďalšie sezóny odohral už v zámoří, v lete 1974 emigroval aj so spoluhráčom z reprezentácie Richardom Fardom. Mal vyše tridsať, keď začal svoju druhú kariéru. Ktovie, ako by pokračovala jeho domáca, ak by ho bratislavský tím uvoľ-

nil do Brna, odkiaľ mal manželku a kam chcel presúpiť...

„Slovan však nesúhlasil a ja som už mal toho plné zuby. Popri hokeji som vyštudoval telocvik a biológiu, po skončení aktívnej činnosti som chcel učiť. Ukončil som vysokú školu, dostal som povolávací rozkaz do jihlavskej Dukly. Požiadal som o odklad predsedu vlády Lubomíra Štrougala - a v lete 1974 som odišiel s manželkou a trojročným synom Václavom do Švajčiarska. Zaujímali sa

S GEORGOM GROSSOM POČAS UVEDENIA DO SIENE SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA.

dostal na rakúsky breh. V Kanade našiel druhý domov, v denníku Toronto Sun sa vypracoval na špičkového športového reportéra.

„Česká hokejová hviezda utiekla do Kanady,“ svietil titulok pod hlavičkou Exkluzívne na prvej strane vydania 18. júla 1974. Autor v pútavej štvorstranovej reportáži s unikátnymi zábermi opísal Nedomanského príbeh i prílet do Montrealu.

„Pre mňa to bol najväčší novinársky úlovok i zážitok. Prví sme informovali o úteku a príchode veľkej hviezdy. Šlo o svetovú exkluzivitu, za článok som dostal National Newspaper Award - najvyššie kanadské novinárske ocenenie,“ priblížil Gross. Tvrdil, že

mu pomohla náhoda. „Cliff Fletcher, generálny manažér Atlanty Flames, mi tajomne naznačil, že privedie z Európy veľkého hráča z mojej vlasti. Nedomanského? - opáčil som. Vtedy som to ešte nemohol napísať, lebo by som ho prezradil. Zapísal som si termín a začal som pátrať. Fletcher mi neskôr oznámil, že Nedomanského nepresvedčil, namiesto Atlanty ho získal rival - klub Toronto Toros. Zistil som lietadlo, akým odletel z Zürichu - a v Montreale sme ho čakali aj s fotoreportérom. Manažér Toronta nám vynadal, že som mu prekazil tlačovú konferenciu, plánoval ju o dva dni. To si už v našom denníku mohol prečítať story o Nedomanskom. Jeho malý syn mal vtedy tri roky a spal na ramene

jeho ženy,“ podotkol. „Tešil sa na pôsobenie medzi profesionálmi v kolíske ľadového hokeja. Chcel dokázať, že na to má,“ vravel Gross na slávnosti pri otvorení slovenskej dvorany hokejovej slávy. Obaja krajanovia s podobným osudom sa tam opäť srdečne zvitáli.

Spoločné majú nielen to, že sa v ich druhej vlasti uchýlili, ale aj miesto v Sieni slávy NHL. Georgea Grossa (zomrel 85-ročný v roku 2008) do nej uviedli v roku 1985.

Václav Nedomanský si podrobne o dramatickom úteku do Kanady necháva zamknuté vo svojej 13. komnate. Odomkne ju dokumentárny film Big Ned, pripravuje ho jeho syn Vash, filmový editor.

o mňa dva kluby zo Severnej Ameriky, no kompetentní mi vycestovať nedovolili, ba začali ma sledovať. Útek sprevádzali aj dramatické okolnosti, nechcem však hovoriť o detailoch, bola to moja osobná vec. Nepotrebujem sa k nej vracaf a oživovať záležitosti spred mnohých rokov. Ťažkým chvíľam sa pri takom životnom rozhodnutí nevyhnete, ale nikdy som ho neľutoval. Ani minútu," opísal po politickom odmäku svoje rozhodnutie.

JEHO REKORD UŽ NEPREKONAJÚ

Atlanta Flames alebo Toronto Toros?

V roku 1972 vznikla v zámoří konkurencia k NHL - World Hockey Association (WHA). Súboj o Nedomanského vyhrali napokon torontskí býci. Podpísali s ním 5-ročnú zmluvu na 750-tisíc dolárov. Kráľ Václav prišiel s vizitkou historicky najlepšieho strelca čs. reprezentácie (163 gólov). Veril, že sa v náročnom neznámom prostredí uplatní?

„Jednoznačne. Keby som neveril, tak by som sa na to neodhodlal. Mojou výhodou bolo, že som mal dosť skúseností, aby som si so všetkým poradil. Absolvoval som deväť svetových šampionátov, v Kanade i v USA som hrával počas zájazdov s reprezentáciou, vedel som, čo ma čaká. Zároveň som sa musel denno-denne zlepšovať, naučiť sa aj lepšie brániť a dokazovať, že si svoje miesto zaslúžim.“

Prispôbil sa. V prvej sezóne sa stal tretím najproduktívnejším hráčom mužstva a štvrtým najproduktívnejším nováčikom súťaže. V nasledujúcej bol už s 98 bodmi (56 gólov, 42 asistencií) najproduktívnejším býkom, jeho rekord do zániku WHA nik neprekonal.

V ďalšom pôsobisku - v Detroit - sa v Kristových rokoch dočkal premiéry v NHL. Takisto sa zapísal do histórie klubu: stal sa prvým Európanom, ktorý strelil hetrik i prvým hráčom s dvoma hetrikmi v dvoch zápasoch za sebou. Dlhú a úspešnú kariéru zavŕšil 39-ročný v New Yorku Rangers, jeho najobľúbenejšom klube.

V PRVEJ DESIATKE LAUREÁTOV

Bolo symbolické, že na sklonku zlatého roku 2002, v ktorom sa hokejisti Slovenska stali po prvý raz majstrami sveta, hokejový zväz otvoril slovenskú

sieň slávy. Medzi prvými desiatimi laureátmi bol aj Václav Nedomanský, dostal sa aj na poštovú známku. Na slávnosť sa ponáhlal priamo z letiska. V srdečnom príhovore a v príjemnej atmosfére symbolicky vystrel ruku na zmierenie. Čo pod ním myslel?

„Šlo o slávnostnú chvíľu. Myslel som to tak, že po rokoch nepocitujem voči nikomu nič zlé za príkoria voči mojej osobe. Sľúbil som, že rád pomôžem slovenskému hokeju, ak bude o to niekto stáť. To stále platí,“ pripomenul.

Stalo sa. V niekoľkých sezónach bol členom realizačného tímu slovenskej reprezentácie. Sledoval hráčov v NHL, vo farmách a juniorských súťažiach. Pred Svetovým pohárom 2016 v Toronte bol jedným zo skautov Tímu Európy, ktorého generálnym manažérom bol Miroslav Šatan. Pred pár dňami mu v Toronte, kde začal svoju zámorskú misiu, aplaudovali opäť. Václav Nedomanský sa po Dominikovi Hašekovi stal druhým Čechom v Sieni slávy NHL.

NOVÝ ČLEN SIENE SLÁVY NHL VÁCLAV NEDOMANSKÝ.

GRATULOVAL MU AJ CHÁRA

Nedomanský v pätnásťminútovom príhovore priblížil prítomným na najexkluzívnejšom hokejovom galavečere svoju strhujúcu cestu z Hodonína cez bratislavský Slovan a čs. reprezentáciu až do NHL. Jej silný príbeh zaujal hodnotiacu komisiu Siene slávy NHL. „Som vďačný a veľmi si vážim, že si na mňa spomenuli. Hokej som hral nie preto, aby som sa stal členom siene slávy, ale preto, že ho milujem. Vždy som sa snažil byť skromný a postupne zvyšovať svoje ciele,“ uviedol Václav Nedomanský pri preberaní prsteňa pre členov Siene slávy NHL. Pred zápasom Toronto - Boston gratuloval obávanému kanonierovi aj kapitán Bruins Zdeno Chára.

Na slávnostnej inaugurácii odovzdal pamätnú plaketu 75-ročnému rodákovi z Hodonína jeho bývalý spoluhráč Frank Mahovlich. „Máme v tíme Big M, náramne by sa nám hodil aj Big N,“ presviedčal majiteľa klubu Toronto Toros Gilles Leger, asistent trénera. A presvedčil ho. Obe veľké hviezdy si na pódiu padli do náručia. „Začiatky v Toronte by neboli ľahké, keby mi nepomohol a nepostaral sa o mňa môj dlhoročný priateľ Frank a jeho manželka Maria. Ani neviem, ako to zvládol, nevedel som ešte po anglicky a napriek tomu sme si rozumeli,“ vyzdvihol Nedomanský Mahovlichovu nezištnosť. Poďakoval tiež priateľom a spoluhráčom z Československa a z národného tímu. „S viacerými som prežil veľa rokov, boli to skvelí hokejisti,“ zdôraznil médiám. Srdečne pozdravil aj manželku Marcelu, syna Václava (z prvého manželstva) a dcéry Victoriu a Juliu.

DO CIEĽA IRONMANA

Dominik Hyben je triatlonista. Na trati tohtoročného krátkeho Oravamana skončil v prvej desiatke a jeho snom je zvládnuť raz celého ironmana do 10 hodín. Odvážne plány pre mladíka, ktorý pred desiatimi rokmi ušiel hrobárovi z lopaty.

Dominik je totiž diabetik odkázaný na inzulín. Lekári jeho chorobu odhalili práve pred desiatimi rokmi, keď už s 12-ročným chlapcom bolo zle-nedobre. „Prišli na to naozaj v poslednej chvíli,“ hovorí Dominik. Odvtedy sa s cukrovkou naučil žiť a vrátil sa aj k športu, ktorý mal rád odmalička.

Hrával tenis, neskôr sa venoval atletike. „Lenže som sa zranil a nasledujúce dva roky som ledva chodil. Potom som zistil, že na bicykli sa to dá zniesť. A pridali som aj plávanie na uvoľnenie svalstva. A keď som v televízii videl záznam z ironmana, povedal som si, že tieto športy skúsím spojiť a vrátil som sa aj k behaniu,“ vysvetľuje, ako sa dostal v roku 2017 k triatlonu.

Začiatky neboli jednoduché, ale húževnatý mladý muž sa nevzdal. Neodradili ho ani časté

hypoglykémie i hyperglykémie, keďže nevedel presne odhadnúť, čo urobí tento šport s jeho cukrom v krvi. „Veľmi mi pomohlo, keď mi moja zdravotná poisťovňa prispela na kúpu senzora na nepretržité meranie glykémie (pozn. cukru v krvi). Teraz sa už len pozriem, čo mi ukazuje a keď treba, cez pumpu si aplikujem inzulín alebo niečo zjem,“ dodáva Dominik.

Hoci jeho najbližší majú stále oňho strach, zároveň sa tešia z jeho aktívneho života a záujmu o zdravie.

Dominik nie je jediný športovec, ktorý získal finančnú pomoc vďaka

programu Bojovníci za zdravie. Zdravotná poisťovňa Dôvera cezeň prispela napríklad aj na rehabilitáciu po zranení kolena mladej atlétke či na nový vozík paralympijskému lukostrelcovi.

„Snažíme sa takto pomôcť ľuďom, ktorí sa nevzdávajú, ale bojujú s určitým zdravotným problémom a zákon nám nedovoľuje uhradiť im potrebnú liečbu alebo zdravotnú pomôcku z verejného zdravotného poistenia. Tak im pomáhame z prostriedkov inak určených na našu prevádzku,“ spresňuje generálny riaditeľ Dôvery Martin Kultán.

TEXT: PAVOL KOMÁR, FOTO: JÁN SÚKUP

RUSNÁKOVA FINTA MRAZILA BRANKÁROV

DÁRIUS RUSNÁK V PRAHE 1985 PRIVIEDOL TÍM ČSSR AKO KAPITÁN K TITULU MAJSTRA SVETA.

Keď čerstvý šesťdesiatnik **Dárius Rusnák - kapitán tímu ČSSR na svetovom šampionáte 1985 v Prahe**, dvíhal nad hlavu sošku štylizovaného hokejistu, pociťoval obrovskú úľavu, hrejivé zadostučinenie i nesmiernu hrdosť.

Na to, že sa staneme majstrami sveta, by po základnej časti šampionátu staval málokto. Podľahli sme ZSSR aj USA. Nehrali sme dobre, do súbojov o medaily sme preliezli v poslednej chvíli. V kľúčovom zápase o miestenku do finálovej spoločnosti sme zdolali Švédov. Dôležité víťazstvo režíroval náš útok s Vincom Lukáčom a Igorom Libom. Zrazu z nás padla nervozita. Chytili sme víťaznú vlnu, povzbudení a zdravo motivovaní trénerom Ludkom Bukačom sme Sovietom i Američanom vrátili prehru. V záverečnom zápase sme zdolali v elektrizujúcej atmosfére aj Kanadu, spomínal na najkrajšiu a najpamätnejšiu chvíľu po Jozefovi Golonkovi druhý slovenský kapitán československej reprezentácie.

Obom v žilách vrela slovanistická krv, obaja patrili k najlepším stredným útočníkom vo svojich érach. Čo osud nedoprial Golonkovi, dožičil Rusnákovi: triumf na MS i prvenstvo vo federálnej lige. Slovan sa v sezóne 1978/79 zbavil nevďačnej nálepky korunného princa súťaže a prvý raz v histórii sa stal federálnym kráľom!

Ružomberský rodák začal s hokejom v Banskej Bystrici, odtiaľ prešiel do bratislavskej BEZ-ky. Z nej po ňom siahli funkcionári belasých. Korunováciu si užíval ako mladík nastupujúcej gene-

rácie. Mal vtedy devätnásť, na krídlach ambiciózných rovesníkov Jána Jaška a Mariána Bezáka.

Na prvý gól v najvyššej súťaži si pamätá veľmi dobre: „Strelil som ho Vladovi Dzurillovi vo víťaznom zápase v Brne,“ pripomenie. Po úteku Petra a Antona Štastných do Kanady spadol Slovan po sezóne 1980/81 do I. Slovenskej národnej hokejovej ligy. V nej v zápase proti Popradu utrpel Rusnák po zákroku Alexandra Szücsa zranenie ľavého oka. „Čepeľ hokejky ma nešťastne zasiahla a poškodila mi zrak. Aby som na lepšie videl, musel som nosiť kontaktnú šošovku,“ vysvetľoval médiám.

Našťastie, nepríjemné zranenie mu kariéru vážnejšie neohrozilo, len odvtedy nosil na prilbe prexisklo. Manévrovanie s pukom za bránkou súperov neraz umne zakončil zasunutím puku do siete. Rusnák svojou fintou zarmútil viacerých brankárov. Spolahlivými výkonmi si vypýtal miesto v národnom tíme. Útok Lukáč, Rusnák, Liba sa stal jedným z jeho ťahúňov. Trio dal dohromady tréner Luděk Bukač na MS 1982, keď emigroval Peter Ihnačák.

„Všetci boli hráči svetového formátu, pritom každý iný. Na prvý pohľad nenápadný Daro vynikal tvorivosťou a umne stmelil krídla. Slováci utvorili báječnú formáciu aj preto, že boli nekonfliktní a z hokejového hľadiska prispôsobiví. Vinco dával góly aj vďaka Darovej účelnosti a Igorovmu perfektnému čítaniu

ČO DOSIAHOL DÁRIUS RUSNÁK

Narodil sa 2. decembra 1959. Vo federálnej lige odohral 436 zápasov, dal 186 gólov. Pôsobil v bratislavskom Slovane (1976 – 1989), v sezóne 1987/88 bol v Dukle Jihlava, 1989 – 1993 v Kuopii. V čs. reprezentácii odohral 156 zápasov, zaznamenal 68 gólov. Päť ráz štartoval na MS (medaily 1-2-1), má striebro zo ZOH 1984. V roku 1987 ho draftovala Philadelphia Flyers. Je člen Siene slávy slovenského hokeja (2009).

hry,“ podotkol nedávno zosnulý uznávaný expert Bukač a zdôraznil: „Dara som určil za kapitána na svoju zodpovednosť, v reprezentácii som nikdy nepripustil národnostné narážky. Hráči si vážili jeden druhého, čo sa prejavilo aj na ľade.“

Rusnák v závere kariéry pôsobil vo fínskom Kuopii. Zúčastnil sa i na pamätnom sústrezení slovenskej reprezentácie v lete 1993 v Bojniciach pred olympijskou kvalifikáciou v Sheffielde (Šuplerovi zverenci ju vyhrali a postúpili na ZOH 1994 do Lillehammeru), no do nominácie sa nedostal. Svoju osemnásťku symbolicky odovzdal Miroslavovi Šatanovi, zlatému kapitánovi slovenskej reprezentácie. ❌

4F

YOUR WAY

Paulína Fialková
4F Brand Ambassador

 4Fstore.sk

 4FSlovakia

 4F_official

SPOMIENKY NA BIELE OPOJENIE

Onedlho si pripomenieme 50. výročie konania nezabudnuteľných majstrovstiev sveta v lyžovaní v severských disciplínach vo Vysokých Tatrách. Uskutočnili sa od 14. do 22. februára 1970.

Dňa 20. mája 1967 na pravé poludnie pridelil XXVI. kongres Medzinárodnej lyžiarskej federácie (FIS) v Bejrúte väčšinou hlasov v prvom kole majstrovstvá sveta v klasickom lyžovaní v roku 1970 Československu – Vysokým Tatrám. Ich súpermi boli západonemecký Garmisch-Partenkirchen a švédsky Falun.

POMÁHALA AJ ARMÁDA

Organizačný výbor (OV MS 1970) začal pracovať v septembri 1967. Za jeho predsedu bol schválený predseda Slovenského výboru Československého zväzu telesnej výchovy Ján Šedivý. Samotný výbor mal štyri úseky – propagačno-spoločenský, organizačný, športovo-technický a úsek výstavby a materiálno-technický, a v ich rámci viacero komisií. Ich predsedovia boli renomovaní a skúsení lyžiarski pra-

MOMENTKA Z OTVÁRACIEHO CEREMONIÁLU MS 1970.

140-TISÍC DIVÁKOV NA SKOKOCH Z VEĽKÉHO MOSTÍKA!

Na lyžiarske skoky z veľkého mostíka, v ktorých si už druhé tatranské zlato vybojoval Gari Napalkov zo ZSSR, prišla historicky najvyššia návšteva na športovom podujatí na našom území. Lákadlom bol predovšetkým domáci úradujúci olympijský šampión Jiří Raška. V hľadisku a na dojazdovej ploche stredného mostíka, ktorú uvoľnili pre divákov, pretekali sledovali okolo stotisíc návštevníkov! Ďalších štyridsaťtisíc obsadilo všetky voľné priestory, odkiaľ bolo možné pretek sledovať. Divácky záujem o všetky súťaže bol celkovo obrovský. MS 1970 v severských disciplínach vo Vysokých Tatrách vošli do dejín lyžovania ako šampionát s dovtedy najvyššou návštevnosťou. Súťaže na Štrbskom plese videlo celkovo neuveriteľných 320 000 divákov, čo prekonal aj návštevnosť na lyžiarskych súťažiach zimných olympijských hier.

covníci z Vysokých Tatier i z ostatných častí republiky.

Turbulentné roky 1968 – 1969 a takmer denné ťažko riešiteľné problémy prispeli k tomu, že práce sa rozbiehali dosť ťažkopádne. Úseky a ich komisie v danom zložení neboli schopné operatívne zvládnuť všetky úlohy. Po abdikácii Jána Šedivého sa predsedom OV MS 1970 stal predseda Miestneho národného výboru Vysoké Tatry Jozef Lukáč. Namiesto sekretariátu bolo vytvorené vedenie OV MS a posilnil sa vplyv úsekov aj komisií.

Prípravné práce sa plne koncentrovali do Vysokých Tatier, kde vedenie zložené z miestnych pracovníkov operatívne zabezpečovalo všetky dôležité úlohy. Zo štábu vojenskej pomoci vznikol IV. úsek s názvom „Pomoc Čs. ľudovej armády OV MS 1970“, ktorý sa významným spôsobom zaslúžil o úspech podujatia.

POHĽAD NA MASU DIVÁKOV POČAS SKOKANSKÝCH SÚŤAŽÍ DODNES VYRÁŽA DYCH.

ROZSIAHLA VÝSTAVBA

Príprava majstrovstiev podnietila a urýchlila už predtým plánovanú rozsiahlu výstavbu Vysokých Tatier. Investičná výstavba v hodnote okolo 800 miliónov československých korún zahŕňala prioritné dokončenie 31 vybraných stavieb. Medzi ne patrili na Štrbskom Plese lyžiarsky športový areál, hotely Panoráma a FIS, v Tatranskej Štrbe vybudovanie bytového sídliska, v Dolnom Smokovci a v Tatranskej Lomnici zase bytových jednotiek, ďalej rekonštrukcie Tatranskej elektrickej železnice, lanovky Starý Smokovec – Hrebienok aj ozubnicovej železnice Tatranská Štrba - Štrbské pleso, rekonštrukcia letiska v Poprade i autoparkoviska na Štrbskom plese, výstavba provizórnych autoparkovísk na prístupových cestách do Vysokých Tatier, výstavba budovy spojov na Štrbskom plese, ako aj rádioreleového bodu na Chopku v Nízkych Tatrách. Vznikol mikroareál na Podbanskom, aj verejné služby a zariadenia na Štrbskom plese.

Projekt moderného športového areálu v Mlynickej doline na Štrbskom plese, známeho pod názvom Areál snov, vytvorili architekti Eugen Kramár a Ján Šprlák zo Združenia projektových ateliérov v Bratislave s pracoviskom v Košiciach. S nostalgiou treba pripomenúť, že športový areál aj s hotelom FIS bol majetkom Československého zväzu telesnej výchovy a športu.

ČRIEPKY ZO ZÁKULISIA

Medzinárodná komisia na propagáciu podujatia v zahraničí využila aj zimné olympijské hry 1968 v Grenobli. Snažila sa aj o hľadanie vhodných hostesiek, čo bol problém, pretože v ČSSR bola celkovo slabá znalosť svetových jazykov aj všeobecných poznatkov o lyžovaní, aj nízka úroveň spoločenského vystupovania. Vo viacokolovom konkurrencovej súťaži vybrali 80 a ďalších 30 ako rezervu.

Hostesky pred MS absolvovali niekoľko intenzívnych kurzov zameraných na zvládnutie viacjazyčnej lyžiarskej terminológie, históriu svetového a čs. lyžovania, ako aj na základy bontónu. Práca väčšiny hostesiek bola hodnotená veľmi pozitívne a po skončení MS 1970 mnohé dostali príležitosť pôsobiť počas spoločenských alebo výstavných prezentácií ČSSR v zahraničí, alebo pri medzinárodných podujatiach u nás.

Kultúrno-spoločenská komisia pre pracovníkov zariadení obchodnej siete pripravila cykly prednášok. Všade sa zdôrazňovalo, aby si občania uvedomili zásadu, že k návštevníkom z domova i z cudziny musia byť zdvorilí a taktní.

PREDAJ ŽREBOV AJ ŤAŽKOSTI S PROPAGÁCIOU

S počudovaním sa číta informácia zo správy komisie obchodnej propagácie, že Interhotely Vysoké Tatry nepovažovali za vhodné propagovať svoje služby

v materiáloch názornej a obchodnej propagácie OV MS 1970. Pre nepochopenie zo strany výrobných podnikov komisia musela suveníry s emblémom FIS zadávať do výroby vo vlastnej réžii a uskutočňovať aj obchodnú činnosť. Jedným z najpredávanejších suvenírov sa stali odznaky s emblémom FIS, veľký záujem bol aj o maskota „Važfana“, ktorý bol vzhľadom na oneskorenú dodávku z výroby nedostatkovým tovarom. Významnou mierou k finančnému zisku podujatia prispeli aj vecná lotéria s vydaním 500 000 ks žrebov a v tom čase u nás málo využívaná inzercia podnikov v komerčnom bulletin.

TISÍCKA ZÁSTAV, PO SKONČENÍ MS ICH KRADLI

O veľkolepý dojem pre návštevníkov sa vyvesením takmer tisíc zástav, aj utvorením snehových útvarov v športovom areáli aj na iných verejných priestranstvách, postarala komisia výzdoby. Nepriaznivé poveternostné podmienky – fujavice sprevádzané neustálym silným snežením, aj tenký ľad na plese – sužovali organizátorov dva týždne pred otvorením MS. Nedovolili uskutočniť pripravené sprievodné podujatia, ako napríklad snehové inštalácie významných bratislavských výtvarníkov.

K negatívnym okamihom počas samotných pretekov patrilo správanie niektorých návštevníkov, ktorí odcudzovali jednotlivé časti výzdoby. Situácia vyvrcholila po záverečnom

ceremoniáli, keď návštevníci priamo pred očami príslušníkov Verejnej bezpečnosti hromadne odcudzovali zástavy a výzdobu MS 1970.

AJ PISKOT NA SOVIETSKYCH PRETEKÁROV

V záverečnej správe sa zároveň spomínajú aj niektoré prejavy nedisciplinovaných návštevníkov, ktorí pri štarte a počas súťaženia sovietskych pretekárov svoje názory prejavovali písaním. „Aj keď tieto prejavy boli v hľadisku ojedinelé, predsa sa však podarilo

strhnúť ďalších návštevníkov k podobným prejavom. Hoci príslušníci VB a poriadkovej služby zasiahli v niekoľkých desiatkach prípadoch, predsa však nebolo možné prejavy úplne vylúčiť,“ píše sa v správe. Treba si uvedomiť, že v čase konania MS prešlo len poldruha roka od vojenskej okupácie Československa, ktorá sa odohrala v réžii Sovietskeho zväzu...

PRVÉ FAREBNÉ PRENOSY V ČSSR

S majstrovstvami sveta 1970 vo Vysokých Tatrách sa spájajú aj vôbec prvé

AREÁL SNOV NA ŠTRBSKOM PLESE NAPLNIL SNY

Majstrovstvá sveta v klasických lyžiarskych disciplínach sa v roku 1970 do Vysokých Tatier vrátili po 35 rokoch. Ich srdcom bol Areál snov na Štrbskom Plese, ktorý doslova naplnil sny.

V sobotu 14. februára 1970 tam príroda vykreslila predlohu pre gýčový obraz. Blankytnú oblohu a zasnežené vrcholy zaliate slnkom. Po zvučke MS 1970 od hudobného skladateľa Tibora Andrašovana

do čestnej lóže spolu s najvyššími štátnymi a straníckymi predstaviteľmi ČSSR a predstaviteľmi FIS zasadol prezident ČSSR Ludvík Svoboda. Pred zrakmi vyše 80-tisíc divákov na ploche dojazdovej dráhy veľkého skokanského mostíka stáli nastúpení reprezentanti z 25 krajín spolu s rozhodcami, zástupcami organizátorov, hostesiek, technikov a s krojovanými skupinami. Po príhovoroch prezidenta

Svobodu, predsedu FIS Marca Hodlera, štátnej hymne a vztýčením zástav ČSSR aj FIS zložil sľub pretekárov olympijský víťaz z Grenoble 1968, skokan na lyžiach Jiří Raška. Zážitok umocnila a ukončila hymnická pieseň „Hoj, vlast moja“ v podaní SĽUK-u. „V prvý deň si zastala na stupeň víťazov nádhera tatranskej krajiny s jej vzácnym klenotom - lyžiarskym športovým areálom,“ písala dobová tlač.

SUVERÉNNY SOVIETSKY ZVÄZ

Omedaily na MS bojovalo 498 pretekárov a pretekárov. Suverénne najúspešnejšia bola výprava Sovietskeho zväzu (medailová bilancia 7-3-4) pred Fínskom (1-1-1) a ČSSR (1-1-0). Z usporiadateľskej krajiny si zlatú medailu vybojoval Ladislav Rygl v severskej kombinácii a striebornú Jiří Raška v skokoch z veľkého mostíka.

ODKRYTÁ KRÁSA

„Pre cudzinca znamenal príchod do Vysokých Tatier rovnaké prekvapenie, ako keby v ustrici našiel perlu. Ľudia prešúchaní bielymi stopami skoro celého sveta odrazu zistili, že tu uprostred Európy, pre mnohých vlastne „za rohom“, stoja akési veľhory, čosi tak čarovného, na čo (podľa prospektov vo svete bežných) majú nárok len Alpy. Postavení tvárou v tvár tatranským štítom, ožiareným jasným slnkom, nemohli inak, ako hľadať superlatívy. „Veľkolepé, fantastické“ bol zvyčajný komentár, či už Japonca, Američana, Švéda alebo Fína,“ napísal v záverečnej správe generálny tajomník organizačného výboru majstrovstiev sveta 1970 v severských disciplínach Ján Mráz, ktorý bol v rokoch 1993 – 1996 generálnym tajomníkom Slovenského olympijského výboru.

(vtedy experimentálne) farebné prenosy Československej televízie v histórii. Vysielali sa z Bratislavy. Vďaka nim si mohli krásu našich veľhôr vo farbe vychutnať najmä diváci v zahraničí. Práva na vysielanie prenosov z Vysokých Tatier získala Čs. televízia podpisom dohody s FIS len dva týždne pred otvorením MS, 31. januára 1970. Priame prenosy odvysielala ČST pre približne 240 miliónov divákov v 18 krajinách sveta.

AKREDITOVALO SA 473 NOVINÁROV

Zásluhou barda športovej žurnalistiky, predsedu tlačovej komisie Štefana Mašlonku a jeho zástupcov Jozefa Kšíňana a Igora Mráza, sa o práci tlačového strediska hovorilo len v superlatívoch. Dovedna sa na MS akreditovalo 473 novinárov – 263 pišucich, 96 fotoreportérov, 75 televíznych komentátorov a 39 rozhlasových reportérov z 21 štátov.

PRVÉ VYUŽITIE POČÍTAČOV

Náročnú prácu počas MS zvládla informačná služba, ktorej súčasnú podobu si nevieme predstaviť bez moderných technológií. V roku 1970 hlavnou náplňou pracovníkov informačného štábu bolo záujemcom ústne aj telefonicky podávať správy a informácie o priebehu MS, o miestnych komunikáciách,

službách, programoch a všetkých udalostiach, ktoré súviseli s majstrovstvami.

Distribúciu neoficiálnych a oficiálnych výsledkov zabezpečovalo 20 študentov s dvoma služobnými vozidlami. Desiat študentov nosilo predbežné výsledky a medzičasy priamo z výpočtového strediska k novinárom. Ďalšia skupina pripravovala v tlačiarňi neoficiálne výsledky, ktoré sa hneď roznášali podľa vopred stanoveného rozdeľovníka. Po schválení výsledkov začali sa tlačiť a zároveň distribuovať oficiálne výsledky. Pri práci sa používali aj prvé počítače.

OLYMPIJSKÝ SEN SA V TATRÁCH NENAPLNIL

Majstrovstvá sveta 1970 vo Vysokých Tatrách sa skončili všestranným úspechom a podnietili snahu o neskoršiu olympijskú kandidatúru. Mnohí členovia OV MS 1970 sa podieľali na príprave kandidatúry Vysokých Tatier na ZOH 1984. Žiaľ, k podaniu prihlášky na zásah z najvyšších miest v Prahe nedošlo. To bolo prvé z radu chybných a fatálnych rozhodnutí k nenaplneniu tatranského olympijského sna. V tom čase mohlo byť pridelenie zimných olympijských hier do Tatier naozaj reálne. ✘

AJ USPORIADATEĽSKÁ KRAJINA SA TEŠILA ZO ZLATEJ MEDAILY. ZÍSKAL JU ZDRUŽENÁR LADISLAV RYGL. NA SNÍMKE ZA NÍM ŠÉF TLAČOVÉHO STREDISKA ŠTEFAN MAŠLONKA, CELKOM VZADU VTEDAJŠÍ ŠÉF SO ČSZTV A NESKŔR PREDSEDA SOV VLADIMÍR ČERNUŠÁK.

SKVELÁ PREMIÉROVÁ KONFERENCIA

SPORT (R)EVOLUTION

Na historicky prvú konferenciu SPORT (R)EVOLUTION, ktorú SOŠV usporiadal 18. septembra v bratislavskej Refinery Gallery, prišlo okolo šesťsto ľudí, prevažne z radov športovej verejnosti.

Účastníci konferencie si od rána až do večera si mohli vybrať sledovanie zaujímavých prednášok a moderovaných diskusií o rôznych športových a ďalších so športom súvisiacich témach, ktoré sa odohrávali na dvoch pódiumoch (hlavnom a lifestylovom). Okrem toho mohli navštíviť aj rôzne stánky, v ktorých prezentovali svoju ponuku rôzne firmy a organizácie.

INŠPIRÁCIA Z BUENOS AIRES

„Počas vlaňajších olympijských hier mládeže v Buenos Aires som mal možnosť navštíviť podobný typ konferencie a chcel som, aby aj slovenskí fanúšikovia a ľudia, ktorí u nás pôsobia v športe, mali možnosť stretnúť sa na jednom

mieste so zaujímavými spíkrami a aby sa hovorilo o témach, ktoré súvisia so športom. Chceli sme ho ukázať v širšom rozmere. Snažili sme sa zaujať každého, kto má vzťah k športu, aby si tu všetci niečo našli,“ uviedol na margo konferencie SPORT (R)EVOLUTION prezident SOŠV Anton Siekel. „Témy konferencie sme vyberali veľmi pozorne, ale nebol to ľahký výber, pretože dlhodobých aj aktuálnych tém sa ponúkalo množstvo. Verím, že tie vybrané ľudí zaujali,“ dodal.

PESTRÁ PALETA TÉM

Programová ponuka konferencie SPORT (R)EVOLUTION bola skutočne bohatá. Na hlavnom pódium sa odohrávali diskusie, resp. odzneli prednášky na témy: Dá sa neprerobiť na športe?; V sieti športovej legislatívy; Šport ako spoločenská zodpo-

vednosť; Neporaziteľná myseľ; Športový marketing v 21. storočí; Majstri sveta; Vzťah športovca a médií, vzájomná príťažlivosť; Organizácia úspešného podujatia.

Na lifestylovom pódium bola zase reč o týchto témach: Šport a ženy; Vplyv generáčnych zmien na budúcnosť športu; Ako nastaviť hlavu športovca v 21. storočí; Už som iba divák; Digitálne platformy: pridaná hodnota pre športové organizácie; Zaplať si a sleduj; Rezztek by Specter Hockey; Ako zo seba urobiť brand; Nové trendy vo fitнесе. V dôsledku veľkej pestrosti tém bol aj zoznam prednášateľov, resp. diskutujúcich naozaj pestrý.

O tom, čo odznelo v rámci diskusií či prednášok v niektorých paneloch, sa môžete dočítať na ďalších jedenástich stranách.

V paneli **Šport a spoločenská zodpovednosť** diskutovali minister dopravy **Arpád Érsek**, bratislavský župan **Juraj Droba**, predseda predstavenstva a generálny riaditeľ Slovenskej sporiteľne **Peter Krútil**, splnomocnenec vlády pre rozvoj občianskej spoločnosti **Martin Giertl** a viceprezident SOŠV, šéf Slovenského atletického zväzu a predseda komisie SOŠV pre rozvoj športu **Peter Korčok**.

NA MOMENTKE Z DISKUSIE
ZĽAVA PETER KRÚTIL, JURAJ
DROBA, PETER KORČOK,
LUKÁŠ GIERTL, ARPÁD ÉRSEK
A MODERÁTORKA LUBICA
MELCEROVÁ.

ÉRSEK: KTO INVESTUJE DO ŠPORTU, INVESTUJE DO ZMYSLUPLNEJ ČINNOSTI

Vyberáme niektoré z myšlienok, ktoré zazneli v diskusii, moderovanej Lubicou Melcerovou.

Lukáš Giertl: „Na Slovensku neexistuje väčší spoločenský segment, ako je šport. V športových spolkoch sa združuje okolo 600-tisíc ľudí. Keď budete komunikovať so všetkými stranami, pripravíte sa aj na politické zmeny. Nemyslím si, že všetci politici rozmýšľajú len v kontexte svojho funkčného obdobia. Športová obec musí mať pripravených kvalitných ľudí ako svojich reprezentantov. Už bolo uznané, že športové spolky sú mimovládne organizácie.“

Juraj Droba: „Mne nešlo do hlavy, že športová lobby sa za 30 rokov nevedela zmobilizovať v zmysle – podme niečo spraviť.“

Peter Krútil: „Lobby sa nevie zjednotiť, každý hrá sám za seba. V športe mi chýba systém – keby tu bol, aj sponzorom by sa ľahšie orientovalo. Absencia systému prináša to, že toky financií do športu sú postavené na osobných vzťahoch alebo na schopnostiach manažérov. My v SLSP sa snažíme robiť veci inak. Tvoríme systém a finančnú metodiku. Naši akcionári veľmi zodpovedne vnímajú vracanie zarobených peňazí krajine. Nie je to častý jav. Sústreďujeme sa na finančné vzdelávanie a na zdravotníctvo, v rámci toho aj na šport. Preto podporujeme aj SOŠV. V rámci podpory športu naša banka aj postavila 30 multifunkčných ihrísk, kto-

ré slúžia predovšetkým na „menší“ futbal a basketbal. My sme ich nielen postavili, ale sa o ne aj staráme. Napríklad teraz renovujeme naše celkom prvé ihrisko. Zodpovednosť za základnú údržbu ihrísk preberajú na seba starostovia. Ročne dávame na spoločenskú zodpovednosť dva milióny eur. Celkom by ma bavilo, keby sme aj časť daní a odvodov mohli dať na systémové investovanie.“

Peter Korčok: „Keď SOŠV nedávno vypísal výzvu na podporu infraštruktúrnych projektov v športe v celkovej výške tri milióny eur, dostal 397 žiadostí v objeme 45 miliónov eur. Z toho vidno obrovský dopyt, aj odraz toho, ako v športovej infraštruktúre výrazne zaostávame za okolitými krajinami. Môžem to ilustrovať aj na atletike. Na Slovensku máme len 11 atletických dráh s umelým povrchom – v Česku ich majú viac než štyristo... Podobné je to s telocvičňami. Keby na Slovensku vzniklo ministerstvo športu, dalo by to športu väčší význam.“

Arpád Érsek: „Kto investuje do športu, investuje do zmysluplnej činnosti. Keď sa mladý človek naučí nejakému režimu, má to na celý život. Treba stanoviť základné smerovanie športu a to, čo je výhodné pre každú vládu. A zákon o športe má byť taký, aby ho mohla používať každá vláda. Úlohou štátu je zabezpečiť telocvičňe a zaviesť tri hodiny telesnej výchovy. A telocvikár by mal odhaliť, čo sa skrýva v dieťati.“

Lukáš Giertl: „Hovorme nielen o peniazoch a o veľkých riešeniach, ale aj o zodpovednosti štátu. Tá zahŕňa aj starostlivosť o telocvičňe a o povinnú telesnú výchovu. Nie je možné, aby na hodinách telocviku väčšina detí necvičila, pretože má ospravedlnenky – a ešte sa tým cvičiacim smejú. Nerozumím, prečo nemáme povinnú telesnú výchovu. Vráťme sa k normálnemu ponímaniu športu.“

Juraj Droba: „Bratislavský samosprávny kraj má regionálnu dotačnú schému. V jej rámci sme vybrali 128 športových projektov, ktoré podporujeme. BSK je po rôznych peripetiách z minulosti stále majiteľ pozemku na konci Petržalky pri kruhovom objazde. Môj zámer ako župana je 9,5 hektára využiť na verejnoprospešné a konkrétne športovo-rekreačné účely. Toto je výzva pre všetkých, ktorí majú chuť investovať v oblasti športovej infraštruktúry. Som zásadne proti, aby sa pozemok využil na čokoľvek iné ako na rekreáciu a šport. Najradšej by som zrealizoval športovú halu s kapacitou do 3000 divákov, ktorá by slúžila predovšetkým basketbalu, hádzanej a volejbalu. Priestor je dosť veľký, aby sa tam zместili aj ďalšie športoviská. Hala však nebude, kým za mnou nepríde zväz alebo súkromný investor a nepovie, že má peniaze. Vtedy vie župa poskytnúť pozemok za 1 euro a ja budem len rád, keď sa tam urobí športovisko.“

NA FOTOGRAFII Z DISKUSIE ZĽAVA JOZEF GÖNCI, MILAN HNILIČKA, ALICA FISTEROVÁ, PATRIK HRBEK, MAREK ŠTEVČEK A MODERÁTORKA LUBICA MELCEROVÁ.

GÖNCI: ZÁKON MÁ PRINÁŠAŤ RIEŠENIA A NIE UTVÁRAŤ PROBLÉMY

V paneli **V sieti športovej legislatívy** na konferencii SPORT (R)EVOLUTION diskutovali štátny tajomník MŠVVŠ SR pre šport **Jozef Gönci**, hlavná kontrolórka športu v SR **Alica Fisterová**, Šéf Národnej športovej agentúry v Česku **Milan Hnilička**, rektor Univerzity Komenského v Bratislave **Marek Števček** a právnik SOŠV **Patrik Hrbek**.

NAJVIAC SA HOVORIL O ZÁKONE O ŠPORTE A O VZTAHU ŠTÁTU K ŠPORTU.

Jozef Gönci: „Zákon by mal prinášať riešenia a nie utvárať problémy. Zákon o športe, ktorý bol schválený v roku 2015, priniesol viacero zmien, či už pozitívnych alebo negatívnych. Úlohy, ktoré zákon zveril športovému hnutiu, môžeme označiť za nerealizovateľné. Našou snahou je teraz riešiť otázky, ktoré neboli finančne kryté. Rezort školstva nemá peniaze na naplnenie tohto zákona. Hľadáme ich na úrade podpredsedu vlády pre investície a informatizáciu. Ide o 1,5 – 2 milióny na dobudovanie Informačného systému športu. Ak by bol funkčný, bolo by možné prepojiť celú športovú obec. Navrhujeme aj zdravotné poistenie pre hráčov v kolektívnych športoch. Jednou možnosťou bol super odpočet, ktorý však schválený nebol a tak sa hľadajú nové formy príjmov, či už z Fondu na podporu športu alebo z komerčného sektora. V zákone zostal aj neúspešný vzorec na financovanie športu. Ten by sme mali odiaľ vytiahnuť a diskutovať o ňom. Kým je v zákone vzorec, nemôžeme so zväzmi aktívne komunikovať.“

Marek Števček: „Reforma bez finančného krytia zo strany štátu nie je možná. Reforma vždy niečo stojí

a ak politici nezmenia v tomto smere svoje myslenie, neposunieme sa nikam. Je potrebné programovo podporovať financovanie do športu už od predškolskej výchovy, no všetko je o určovaní priorit. Náš politik je zvyknutý rozmýšľať len v horizonte svojho pôsobenia. Preto nám chýba koncepcia a celospoločenská zhoda, ktorá by nepodliehala zmenám v čase a celospoločenskej klíme.“

Alica Fisterová: „Zákon zmenil financovanie športu. Z nenáročnej dotácie sa stal náročnejší príspevok uznanému športu. Od roku 2015 narástol objem financií smerujúcich do športu a je len na nás, ako sa s tým vyrovnáme a akým spôsobom s nimi budeme nakladať. Zákonné podmienky sa jednoduchšie plnia väčším zväzom. Je čas na to, aby sme si sadli a zosumarizovali, aký efekt priniesol zákon o športe a či splnil to, čo mal. Treba si uvedomiť aj to, v akej dobe sa tvoril a v akej situácii bola v tom období športová obec.“

Patrik Hrbek: „Regulácia v zákone nezohľadňuje viaceré dôležité prvky. Napríklad že šport je segment, ktorý tvoria prevažne dobrovoľníci, a má určité špecifiká. Nerešpektuje subsidiárny princíp mimovládnych organizácií, ale prináša športovým klubom ďalšie úlohy a povinnosti. Zákon mal priniesť

REKTOR UK MAREK ŠTEVČEK O ŠPORTOVOM PRÁVE

Za Českou republikou zaostávame v oblasti športového práva takmer vo všetkom. Keď u nás čokoľvek z oblasti športového práva skončí na stole sudcu všeobecného súdu, je veľmi pravdepodobné, že tento človek nebol nikdy na ihrisku alebo nedržal nejaké športové náčinie. Z hľadiska judikatúry na rozdiel od Česka neevidujem, že by sa Najvyšší súd zaoberal športovo-právnym prípadom. V Občianskom zákonníku nám chýba inštitút civilného deliktu športového úrazu. Chýba nám teda hlbšia doktrína, pretože každý sa oblasti športového práva venuje len popri iných oblastiach. Keď som pôsobil vo futbalovom zväze, tak sme riešili na rozhodcovskom súde rôzne športové spory. Menšie zväzy si pravdepodobne vystačia s disciplinárnymi konaniami, avšak je dôležité, či je to preskúmateľné súdom, pretože športový delikt je stále súčasťou deliktneho práva.“

poriadok, no zaoberá sa len jednou časťou financovania športu. Nedotýka sa iných zdrojov z ministerstiev alebo štátnych podnikov. Štát schválil zákon s takou úrovňou informatizácie, na ktorú nie je pripravené nielen športové hnutie, ale ani samotný štát. Prítom obsahuje viacero úloh pre zväzy a kluby, ktoré sa viažu na informačný systém.“

Marek Števek: „Predseda alebo prezident národného športového zväzu musí byť krízový manažér. Pretože má viacero úloh – zohnať peniaze, orientovať sa v právnych normách, musí jednoducho držať všetko pokope. Je však ťažké porovnávať menšie a väčšie zväzy, pretože keď som bol prezidentom boxerskej federácie, tak sme nemali ani len na dresy na majstrovstvá sveta.“

Milan Hnilička: „Ja si myslím, že to, čo spája obe krajiny, je význam športu. Sedem rokov som bol súčasťou zväzu a okúsil som, čo znamená, keď je ministrom každý rok niekto iný – vždy boli nové podmienky a pravidlá. V Česku bolo problémom netransparentné prostredie. Do verejných rozpočtov smeruje zo športu ročne okolo 60 – 70 mld. korún, ale naspäť do športu putuje len 7 miliárd, čo je naozaj nedostačujúce. Preto bolo našim cieľom nastaviť transparentnosť tak, aby financii smerovalo do športu

viac. Až v posledných dvoch rokoch formujeme register športu. To je kľúčová vec, pretože umožňuje všetko sprehľadniť. S tým súvisí aj kontrola. Výzvy ministerstva školstva sa vďaka tomu veľmi spresnili. Športová činnosť nie je projekt, s tým mali zväzy pri dotačných žiadostiach veľký problém. Špecifika športového prostredia je v tom, že sú v ňom veľké odlišnosti. Bojovali sme o samostatnú rozpočtovú kapitolu, čo sa nám v tomto roku podarilo dosiahnuť. To je obrovský úspech. Už nie sme len fondom, ale organizáčnou zložkou štátu. Chceme do celého športu zaviesť digitalizáciu, ktorá už funguje vo futbale, kde je všetko online. Veľkým problémom je chýbajúca infraštruktúra, pretože od roku 1989 sa takmer nič nepostavilo. Snažíme sa podporiť aj v tomto zmysle malé mestá.“

Patrik Hrbek: „Vítam, že na pozíciu najvyšších štátnych úradníkov pre šport na Slovensku aj v Česku sú bývalí športovci, olympionici, odborníci. Verím, že aj do budúcnosti bude táto pozícia vnímaná ako určitá miera participácie športového hnutia na veciach verejných, a nie ako verejná funkcia.“

Milan Hnilička: „V Česku sa ustanovilo, že predseda musí mať za sebou minimálne päť rokov praxe v športe, pretože ide o veľmi špecifické prostredie.“

Jozef Gönci: „Nemôžeme sa sústrediť výlučne na zákon a na financovanie, ale potrebujeme zabezpečiť rozvoj športu vo všeobecnosti. Investíciami do športu a do zdravého štýlu môžeme predchádzať investíciám do zdravotníctva. Už 20 rokov rezonujú slová Kamila Haťapku, že šport potrebuje inštitucionálnu podporu, samostatný ústredný orgán štátnej správy, aby sa o šport zvnútra starali ľudia zo športového prostredia. Taktiež potrebujeme rýchlejšiu dynamiku procesov na ministerstve, potrebujeme sledovať svetové trendy vo vede a výskume.“

Milan Hnilička: „Pre mňa je oblasť športu rovnako významná ako oblasť kultúry, ale kultúra je v Česku podporovaná vo výške 14 miliárd korún a má vlastné ministerstvo – naproti tomu šport mal doteraz jeden odbor s 30 zamestnancami. Možno najdôležitejším faktorom sú však rodičia, ktorí by mali deti viesť k športu a neospravedlňovať ich z telesnej výchovy.“

NA DRUHEJ FOTOGRAFII UŽ JOZEF GÖNCI CHÝBA, PRETOŽE MUSEL ODÍŠŤ DO PARLAMENTU NA SCHVAĽOVANIE ZRIADENIA FONDU NA PODPORU ŠPORTU...

VŠETKO JE V HLAVE

Kým globálny stratég, kouč a mentor **Jan Mühlfeit** hovoril na konferencii SPORT (R)EVOLUTION o neporaziteľnej mysli, športový psychológ a tréner **Adam Truhlář** vysvetľoval, ako nastaviť hlavu športovca v 21. storočí.

JAN MÜHLFEIT.

MÜHLFEIT O MENTALITE RONALDA AJ O TALENTE

„Ronaldo vyhráva zápas ešte predtým, ako príde na ihrisko. Už v dávnej minulosti sa hovorilo, že bojovník musí súboj vyhrať najskôr v hlave a až potom ísť bojovať,” povedal bývalý viceprezident Microsoftu pre Európu Jan Mühlfeit, ktorý robil mentora aj futbalistovi Patrikovi Schickovi. „Povedal som mu, že má dve možnosti. Buď sa toho zľakne a nikdy nebude ako Ronaldo, alebo si povie, že má na to, aby bol ako on,”

prezradil Jan Mühlfeit. Svoje poznatky odovzdáva mnohým známym športovcom, napríklad aj Rafaelovi Nadalovi.

Jeho myšlienky dodávajú profesionálnym športovcom odvalu a vieru v to, že niečo dokážu. „Ak chceš vyhrať olympijské hry, musíš bežať na Mesiac. Ak náhodou netrafiš, stále skončíš medzi hviezdami,” vyslovil svoju myšlienku český rečník, ktorý sa na konferencii venoval aj problematike talentu.

Niektorí odborníci zastávajú názor, že talent je preceňovaný, iní si zas myslia,

že je najdôležitejšou zložkou športového úspechu. „Ak chcete vykonávať akúkoľvek činnosť, musíte mať talent. Na druhej strane je však potrebná aj tvrdá práca, ktorá vás dostane mimo komfortnej zóny,” myslí si Mühlfeit, podľa ktorého talent nestačí. Znamená len potenciál. „Talent je potrebné precvičovať a dôležité je, aby človek bol v tzv. plynutí (z anglického flow), pri ktorom vníma všetkými zmyslami a učí sa rýchlejšie.”

Uznávaný odborník na konferencii rozvinul aj teóriu maďarského psycho-

ZÁKLADOM JE AUTENTICITA

Na konferencii sa medzi rečníkmi mihli aj tri mená zo sveta „šoubiznisu“, ktoré na prvý pohľad nemajú so športom takmer nič spoločné. Opak bol však pravdou. Hovorili na tému **Ako zo seba urobiť brand.**

Influenceri Daniel Sebastián Štrauch alias GoGo, Bekim Aziri a moderátor Milan „Junior“ Zimnýkval sa predstavili

na lifestylevom pódii. Športovcom radili, ako pracovať so sociálnymi sieťami.

GOGO RADÍ MAŤ OSOBNEJŠÍ VZŤAH S FANÚŠIKMI

„O téme sociálnych sietí som sa rozprával s viacerými športovcami. Mnohí majú voči nim averziu, nechce sa im toľko fotiť. Na druhej strane si však uvedomujú, že by svoje instagramové profily mali naplňať obsahom, pretože vďaka tomu môžu získať mediálny priestor pre firmy a rôzne spolupráce,” hovorí GoGo, ktorý zo slovenských športovcov sleduje najmä hokejistov, Dominiku Cibulkovú a Petra Sagana.

Ako sa športovci majú prezentovať na sociálnych sieťach? „Prostredníctvom Instagramu môže športovec priblížiť svoj tréningový proces. Ľudí to naozaj zaujíma. Na Instagrame má na to skvelý priestor. Je to jeho vlastný obsah, nikto

mu nediktuje, čo a ako má robiť. Podľa mňa je to spôsob, ako mať osobnejší a bližší vzťah so svojimi fanúšikmi,” myslí si 22-ročný GoGo.

BEKIM: ĽUDIA CHCÚ VIDIEŤ, ČO JE ZA ÚSPECHOM

Súhlasí s ním aj slovenský zabávač, hudobník a veľký motivátor Bekim. Na invalidný vozík ho v roku 2005 pripútali bikrosové preteky. Nepoložilo ho to, práve naopak. Nevzdal sa, tvrdo trénoval a dnes sa vie opäť postaviť na nohy. Síce prejde len niekoľko krokov denne, no je veľkým vzorom pre mnohých ľudí s podobným osudom. V Pezinku dokonca vybudoval bezbariérové fitnesscentrum.

„Ľudí zaujíma bežný deň, príprava športovca na súťaž. Lákavé je práve to zákulisie. Ja na svoj YouTube profil uverejňujem videá, ako cvičím a čo všetko je za tými tromi krokmi, ktoré dokážem spraviť. Nikoho nezaujíma

lóga žijúceho v USA. Profesor Mihaly Csikszentmihalyi „flow“ opisuje ako stav, ktorý sa dostaví pri plne koncentrovanej a sústredenej činnosti. Dôležité je potlačiť rušivé vplyvy okolitého sveta. V centre ľudskej pozornosti sa v danom okamihu nachádza len samotná činnosť. „V prípade, že človek nie je vo ‚flow‘, cíti strach. Čo je strach? Minulosť alebo budúcnosť. Strach neexistuje jedine vo vašej prítomnosti, pretože nevnímate čas.“

TRUHLÁŘ OSOBITNE O RODIČOCH A TRÉNEROCH

Adam Truhlář momentálne na Slovenskom zväze ľadového hokeja vedie projekt modernizácie športového systému v oblasti športovo-psychologického vzdelávania rodičov a trénerov. Na konferencii sa výrazne dotkol aj tejto problematiky: „Pri výchove začínajúcich športovcov nie je dôležité, či začnú s basketbalom, hokejom, alebo tenisom. Podstatné je nájsť niekoho, kto je schopný dieťa viesť a vybudovať u neho vzťah k športu. Práve vzťah a zanievanie pre šport sú kľúčové.“

Mentálny kouč mnohých známych športovcov v prednáške vyzdvihol potrebu správnej motivácie a ako príklad použil počítačové hry. „Malé deti ovládajú technológie a hry intuitívne. Sú prepracované a motivačne odmeňujú každé úsilie či pokrok. Na Slovensku je v športe veľké množstvo

kritiky a sústredenia sa na chyby. Preto dieťa radšej siahne po hre, v ktorej je odmeňované a rastie. Je prirodzené, že mozog sa chce rozvíjať tam, kde má spätnú väzbu od prostredia. Sebavedomie sa buduje tak, že interaguje s prostredím a keď zistí, že to funguje, tak sa rozvíja. Nastavme teda aj tréning tak, že bude dynamický a hravý.“

Pre rodičov mladých talentov zostavil Truhlář príručku „Psychológia športu pre rodičov budúcich hokejistov“. Na túto tému povedal: „Pri výchove mladého športovca zohrávajú kľúčovú úlohu rodičia. Oni rozhodujú, akému športu sa dieťa bude venovať a aký čas denne strávi pohybom. Reagujú na jeho chyby aj úspechy. Ich vplyv pri výchove budúceho športovca je výrazný. Na druhej strane je však potrebné uvedomiť si, že rodič nemá byť trénerom.“

Publikum zaujal aj svojím postojom k motivácii ako dôležitej zložky úspechu. Už na začiatku je potrebné vybudovať silnú motiváciu a pevnú väzbu. Nielen rodičia, ale aj tréneri si musia uvedomiť svoju moc. „V momente, keď reagujete na chybu alebo výkon, meníte vedomie dieťaťa. Určujete, do akej miery si bude veriť. V prípade, že ho daná činnosť baví, je uvoľnené, sústredené a má dobrý tréningový proces, výsledok je len vedľajší produkt. Vedľajší produkt dobre nastaveného systému, v ktorom sa nachádza.“

ADAM TRUHLÁŘ.

JUNIOR, GOGO A BEKIM HOVORILI NA TÉMU AKO ZO SEBA UROBIŤ BRAND.

„len výsledok. Ľudia chcú vidieť, čo všetko stojí za úspechom,“ hovorí Bekim, ktorý sa aj vďaka sociálnym sieťam stal zaujímavým pre rôzne značky a ich kampane.

Obaja influenceri sa však zhodli, že prvoradá musí byť autentický obsah, ktorý by mal reklamnú spoluprácu prekrývať. „Ak budú prevládať reklamné príspevky, svojich fanúšikov začnete nudiť,“ varovali.

JUNIOR: TREBA BYŤ AUTENTICKÝ

Rady slovenských influencerov v závere diskusie najvýstižnejšie zhrnul moderátor Junior: „Musíš byť autentický, obetovať sociálnym sieťam nejaký čas a pracovať s nimi pravidelne. K tomuto všetkému má športovec veľmi blízko. Má návyky, je autentický a jedinečný, svojmu športu sa venuje pravidelne a obetuje mu množstvo času. Ak tieto veci preniesie do sociálnych médií, môže to zafungovať.“

Už som iba divák

KONIEC KARIÉRY.

ČO TERAZ?

ZĽAVA MODERÁTOR
ROMAN JURAŠKO,
ZUZANA TOMČÍKOVÁ,
TOMÁŠ „KID“ KOVÁCS
A RADOSLAV RANČÍK.

Hokejová brankárka a olympionička **Zuzana Tomčíková**, boxer **Tomi „Kid“ Kovács** a basketbalista **Radoslav Rančík** majú za sebou bohaté športové kariéry. Ako zvládli ich koniec a prechod do novej etapy života?

ĽUDIA HLADAJÚ
NOVÉ VÝZVY

V rámci diskusie na tému „Nové trendy vo fitнесе“ sa na konferencii SPORT (R)EVOLUTION stretlo až päť odborníkov.

„Trendy sa určite veľmi zmenili. Kedysi sa napríklad vôbec nebralo do úvahy svalové retazenie. Strečing a tzv. roľkovanie podľa mňa nikto nerobil. Dnes je to veľmi populárne,“ začal diskusiu profesionálny tréner **Maroš Molnár**, ktorý

spolupracuje s mnohými slovenskými športovcami. Zároveň dodal, že pre každého môže trend znamenať niečo iné.

Odborníci sa v diskusii zhodli, že hľad po informáciách sa nevyhýba ani oblasti fitnessu. Ľudia chcú o sebe vedieť čo najviac informácií a mať svoje telo pod kontrolou. Chcú vedieť, koľko krokov spravili a koľko kalórií spálili. „V porovnaní s minulosťou sa človek púšťa do tréningu uvedomelejšie. Samotný tréning je komplexnejší,“ myslí si kondičný tréner a pohybový terapeut **Dominik Hopjak**, ktorý v roku 2011 založil najznámejší CrossFit gym na Slovensku.

Vítazoslav Chrappa, moderátor relácie o športe „Stvoreni pre šport“ má pocit, že

ľudí môžeme rozdeliť do dvoch základných skupín. „Jedni akoby do toho šli s estetickým zámerom. Chcú vyzerat fantasticky, kult dokonalého tela je dnes veľmi silný. Potom sú tu ľudia, ktorí pohyb vidia z funkčného hľadiska. Chcú byť silní a zdraví. Cvičia preto, aby spevnili pohybový aparát.“

Za nový trend vo fitнесе môžeme považovať aj pestrosť tréningu. „Pozorujeme vzostup cvičení, ako napríklad tabata či kruhový tréning. Pred desiatimi rokmi sme ani len netušili, že niečo také existuje,“ myslí si produktový manažér spoločnosti Nutrend **Michal Tuček**. Odborník na výživu zaznamenal nový trend aj v oblasti stravy. Súvisí s využívaním nových médií, ktoré čoraz viac prenikajú do našich

ZUZANA TOMČÍKOVÁ

Svoju kariéru ukončila pred piatimi rokmi. „Hokej som začala hrať v detstve a vždy som chcela ísť za svojím snom – hrať proti najlepším a byť jednou z najlepších. Počítala som s tým, že v ženskom hokeji profesionálkou nikdy nebudem a musím myslieť aj na budúcnosť,” priblížila svoj život olympionička z Vancouveru 2010.

Zuzana ešte počas svojej aktívnej športovej kariéry vyštudovala masmediálnu komunikáciu na univerzite v USA a po nej pokračovala v hokeji v profesionálnej lige v Rusku. „O konci kariéry som začala rozmýšľať po 13 rokoch v reprezentácii. Napokon sa rozhodlo za mňa. V čase môjho pôsobenia v Rusku vypukla krymská kríza a tamojšia liga nemala financie, aby sa udržala. Tak som sa rozhodla, že pôjdem do práce.”

Prvé dni po ukončení kariéry neboli pre Zuzanu vôbec jednoduché. „Sedela som doma a bola som zúfalá z toho, čo budem robiť, keď nemusím ísť na tréning. Nevedela som pochopiť, že táto časť môjho života sa skončila,” priznala sa. Svoje pôsobenie napokon našla v tom, čo aj vyštudovala – v športovom marketingu. „Šport ma toho veľa naučil. Disciplína či plánovanie času nie sú pre mňa cudzie pojmy. Keďže som sa venovala tímovému športu, naučila som sa byť zodpovedná za svoju prácu a spraviť ju poriadne. Viem, že od mojej práce závisí práca iných ľudí. Naučila som sa

fungovať aj v kolektíve, je to v podstate rovnaké ako v kabíne.”

TOMI „KID” KOVÁCS

Do profesionálneho ringu prešiel v roku 2008 po tom, čo odboxoval viac ako 220 amatérskych zápasov. O konci jeho profesionálnej kariéry pred tromi rokmi rozhodol jeden nezvládnutý duel. „Bojoval som o titul šampióna WBF a bol som presvedčený o tom, že vyhrám. Potom však prišiel jeden úder a moja kariéra sa veľmi rýchlo skončila.” V treťom kole zápasu zinkasoval zopár úderov a zvyšok vie už len z rozprávania. „Vôbec nič som si nepamätal. Povedal som si, že toto je už naozaj nebezpečné.”

V tom čase už aj trénoval mladších. „Venoval som sa viac príprave svojich zverencov než seba. Práve boli na majstrovstvách Európy a neustále som s nimi komunikoval – radil som im, akú taktiku použiť na súperov, prežíval som s nimi celý šampionát.” Keď svoju kariéru náhle ukončil, začal sa naplno venovať trénerstvu. Nedávno otvoril svoju boxerskú akadémiu, ktorú pripravoval tri roky. „Uvidel som jednu starú sýpku a povedal som si, že tu vybudujem akadémiu. Niečo si vysnívam a idem si za tým. Neplakal som, že to nepôjde,” dodal Kovács, ktorý je dnes aj šéfom Slovenskej boxerskej federácie.

RADOSLAV RANČÍK

S basketbalom skončil ako 38-ročný pred dvoma rokmi. Chcel hrať ešte jed-

nu sezónu. Vedenie Interu Bratislava však chcelo omladiť tím a neponúklo mu novú zmluvu.

Počas svojej športovej kariéry mal v Galatasarayi Istanbul či v Benettonu Treviso možnosť stretnúť sa s mnohými hráčmi, ktorí si vďaka výkonom zarobili veľmi slušné peniaze. Koniec ich kariéry však vo viacerých prípadoch až tak pozitívne nevyzeral – boli radi, ak mali z čoho platiť účty. Vôbec nemysleli na svoju budúcnosť. On bol iný. „Vedel som, že nejaký balík peňazí musím mať odložený aj na časy po kariére a nejaké peniaze musím investovať. Radil som sa aj finančnými odborníkmi, no v prvom rade som si sám robil prieskum, ako a kde by moje peniaze mali byť uložené. Dôležité bolo, že som mal možnosť vidieť príklady hráčov, ktorí to zvládli, ale aj nezvládli.”

Po konci kariéry sa rozhodne nenuďí. „Myslel som si, že to so mnou bude horšie. Paradoxne, vyšlo to fantasticky. Vďaka tomu, že nemám problém postaviť sa pred mikrofón, ponuky sa len tak hrnuli. Začal som pracovať ako reportér, písať články, pripravoval som basketbalový internetový reláciu Pod košom,” predstavil začiatky svojho života „po”. Neskôr sa vrhol aj na väčšie projekty. Začal podnikáť a prednášať o tom, čo znamená byť profesionál. „Viem, že mnohí športovci tápajú a nevedia, ako sa zaradiť do spoločnosti. Človek sa musí pripravovať koniec kariéry dlhodobo,” dodal na záver. ✖

ZĽAVA MAROŠ MOLNÁR, DOMINIK HOPJAK, RICHARD VARGA, VÍTAZOSLAV CHRAPPA A MICHAL TUČEK.

životov. „Na internete nájdeme rôzne jedálničky, ktoré na svojich kanáloch prezentujú youtuberi. Otázka však je, či je tento trend správny, alebo ide o určitú radikalizáciu,” zamyslel sa.

Päťicu diskutujúcich dopĺňal profesionálny športovec **Richard Varga**. Dlhoročná slovenská triatlonová jednotka považuje za jeden z nových trendov práve svoj šport. „Myslím si, že ľudia neustále hľadajú nové výzvy. Chcú posúvať svoje hranice, či už z fyzického, alebo mentálneho hľadiska. Človek začne behať. Najskôr zabehne päť kilometrov, neskôr desať, pokračuje polmaratónom a maratónom. Potom buď vyskúša ultra tréning, alebo triatlon.”

V paneli **Šport a ženy** na konferencii SPORT (R)EVOLUTION spovedala moderátorka **Lubica Melcerová** tri olympioničky – mamičky. Biatlonistku **Anastasiu Kuzminovú**, strelkyňu **Zuzanu Reháč Štefečekovú** a rýchlostnú kanoistku **Martinu Gogolovú-Kohlovú**.

KEĎ MAMY HOVORIA O DEŤOCH, MAJÚ NA TVÁRI ÚSMEV...

KUZMINOVÁ: TEHOTENSTVO NIE JE CHOROBA

Trojnásobná zlatá i strieborná medailistka zo ZOH a tohtoročná majsterka sveta Anastasia Kuzminová sa až po narodení prvého dieťaťa prebojovala do absolútnej svetovej špičky. A po narodení druhého sa posunula ešte vyššie. V októbri tohto roku oznámila ukončenie veľkolepej športovej kariéry.

Dvojnásobná strieborná medailistka z OH a trojnásobná majsterka sveta Zuzana Reháč Štefečeková pre prvé tehotenstvo síce nestihla predošlú olympiádu, ale už krátko po pôrode sa stala majsterkou Európy a vlni aj dvakrát majsterkou sveta. Teraz v októbri priviedla na svet druhé dieťa, ale na budúcoročných OH v Tokiu chce štartovať.

Majsterka Európy Martina Gogolová-Kohlová sa po narodení prvého dieťaťa vrátila do pretekárskej lode, ale už nie s vrcholnými ambíciami, lež aby pomohla mladším. Po narodení druhého súťažnú kariéru ukončila.

Tri vrcholové športovkyne – mamičky, ale príbeh každej je do určitej miery odlišný.

AKO PREŽÍVALI TEHOTENSTVO

Anastasia Kuzminová: „Ani jedno dieťa sme nemali naplánované. Prvý raz som otehotnela v 22 rokoch. Tehotenstvo nie je choroba, je to prirodzený proces. Cítila som sa vtedy ideálne, až do siedmeho mesiaca som mohla trénovať. V treťom mesiaci som bola tretia na majstrovstvách Ruska. Mala som úplne iné vnímanie tela aj nastavenie psychiky ako predtým. V Rusku však nebolo zvykom, aby vrcholová športovkyňa otehotnela. Nechceli mi dovoliť pripravovať sa tak, aby som mala pri sebe synčeka. Keďže som vtedy ešte nepatrila úplne do špičky, ľahko ma pustili a dovolili mi reprezentovať Slovensko. Druhé tehotenstvo bolo pre mňa oveľa ťažšie. Už prvý mesiac sa mi behalo veľmi ťažko, nevládala som. Dieťa v brušku mame povie, aký tréning sa mu páči...“

Zuzana Reháč Štefečeková: „Biologické hodiny mi tikali už od dvadsaťpäťky. Prvé dieťa som priviedla na svet ako 32-ročná, čiže som už mala najvyšší čas. Nathan dostal prednosť pred olympiádou. S druhým synčekom sme to naplánovali tak, aby som stihla aj OH. Zatiaľ nie som nastavená tak, že by som chcela so strelbou končiť. Gynekológ ma od za-

čiatku chcel poslať na materskú, ale ja som ešte v piatom mesiaci súťažila na Európskych hrách v Minsku. Dnes to však hodnotím tak, že som tam nemala ísť. Necítila som sa komfortne. Rozhodla som sa potom už nesúťažiť, ale pravidelne cvičiť.“

ZUZANA REHÁČ ŠTEFEČEKOVÁ.

Martina Gogolová-Kohlová: „Chcela som sa v Riu de Janeiro zúčastniť na mojej tretej olympiáde a potom mať bábätko. Vedeli to tréner aj všetci ostatní. Našťastie, otehotnela som krátko po OH. Celých deväť mesiacov som to zvládala pohodovo. Mohla som jest, čo som chcela a šport som si v tom období užívala. Výrobca mi poskytol širšiu loď a nemusela som v nej ísť naplno, len turisticky. Môj gynekológ ma v tom veľmi podporil. Pri športovaní som sa cítila oveľa lepšie. Dvakrát som bola na sústredení na bežkách a ešte päť dní pred pôrodom som si bola zapádlovať. Bábätko povie, čo chce. Mala som asi dvojitú dávku hormónov, pádlovala som s úsmevom. Aj pôrod som vďaka fyzickej aktivite počas tehotenstva zvládla ľahšie.“

AKÝ BOL NÁVRAT PO PÔRODE

Martina Gogolová-Kohlová: „Ja som sa už nechcela vrátiť k súťaženiu, ale oslovila ma ponuka pomôcť mladým babám dostať sa na Európske hry 2019. Môj manžel je vodnopólový tréner, takže vie, čo šport obnáša. Plne ma podporil a vedel si to zariadiť, aby aj na výjazdy mohol často ísť s nami. Trénovala som, keď malá Lili spala. Brávala som ju so sebou všade, aj do Portugalska. Som

MARTINA GOGOLOVÁ-KOHOLOVÁ.

presvedčená, že dieťaťu je najlepšie tam, kde je s mamičkou. Stále som ju dojíčila a už dvojročná sedela aj ona v lodi. V našom športe je teraz trend, že mamičky sa po pôrode vracajú k súťaženiu. Nedávno na majstrovstvách sveta v každej z medailových lodí v K2 sedela mamička. Jedna mi povedala, že po pôrode akoby nemala prah bolesti. A pri debatách viaceré konštatovali, že po pôrode sú silnejšie a na vode rýchlejšie. Ale keď som ja otehotnela druhý raz, už som skončila definitívne.“

Anastasia Kuzminová: „Iné sa naháňali za výsledkami, ale ja som si chcela obdobie po prvom pôrode užiť. Najhlavnejšia je podpora v rodine, tá najviac pomáha. Ja som mala šťastie, že manžel je aj môj tréner. Prvé dva roky, keď sme na Slovensku ešte boli sami, Jeliseja sme brávali so sebou na sústredenia. Bolo to ťažké, ale nejako sme sa zabehli. Stala som sa v biatlone jednou z prvých mamičiek, ktorá sa úspešne vrátila. Deti nás učia byť vytrvalejšie a trpezlivejšie. Potom prišli na Slovensko svokrovci, takže už to bolo ľahšie. Keď som o osem rokov neskôr priviedla na svet Oliviu, pýtala som sa rodiny, ako sa postaví k môjmu prípadnému biatlonovému návratu. Dostala som od

ANASTASIA KUZMINOVÁ.

nej zelenú a vrátila som sa. Nie všetci v mojom okolí verili, že sa mi to podarí úspešne, ale klobúk dolu pred tými, ktorí ma podporili.“

Zuzana Reháč Štefečeková: „Ja som mala veľkú oporu v manželovi. Dokonca chcel ísť na materskú... Keď bol Nathan maličký, strašne veľa sme spolu cestovali v trojici. Aj na súťaže, pokiaľ neboli príliš ďaleko od domova. Vtedy pomáhali starí rodičia, inak by som nemohla odísť. Už mesiac po pôrode som bola znovu na strelnici. Strieľala som, keď malý zaspal. Vždy som niekoho poprosila, aby ho kočikoval. Dva a pol mesiaca po pôrode som išla na majstrovstvá Európy. Cítila som sa tam ako Alenka v ríši divov. Mala som úplne iné psychické nastavenie, než predtým. Hovorila som si – máš dieťa, manžela a robíš to, čo ťa baví. Môj život dostal inú dimenziu a cítila som sa silnejšia. Hovorila som, že keď rodina zostáva doma, musí bojovať – a ja bojujem o to viac. Hneď prvú súťaž po pôrode som vyhrala...“

AKO ZVLÁDALI ODLÚČENIE OD DETÍ

Anastasia Kuzminová: „V športe aj v materstve som sa snažila byť stopercentná. Keď Jelisej chodil do škôlky a nechápal, prečo musím odísť niekam do zahraničia, vysvetľovala som mu, že ja pracujem – a jeho práca že je škôlka. Vždy mi deň-dva po rozlúčke trhlo srdce a ťažko som niesla, že po návrate z dlhšej cesty sme si na seba týždeň zvykali. Dieťa má cítiť, že mama preň urobí všetko. Vedela som, že keď som v zahraničí niekde na súťaži, doma sa o moje deti postarajú svokrovci, ale mama je mama – dieťa potrebuje cítiť jej dotyk, objatie. Odlúčenia už od dvoch detí boli ešte ťažšie, ale zase boli hrdé, keď sa mi darilo. Keď som však počula, že Olivia bozkávala obrazovku, na ktorej ma videla, mala som hrču v krku. Pre mňa sú najväčším víťazstvom moje deti. Športové víťazstvá sú len ozdobou.“

Zuzana Reháč Štefečeková: „Po našich telefonátoch malý vždy plakal. Ale keď som prišla domov z Cypru, privítal ma, ako keby som bola preč len desať minút...“

Martina Gogolová-Kohlová: „Ja som ako mamička jazdila len jednu sezónu. Teraz máme aj malú Viki a ja si hovorím, že všetko prišlo v pravú chvíľu a je to tak, ako má byť.“

Ako sa v Česku darí speňažiť hodnotu piatich kruhov? Prečo je šport najväčšia reklama pre štát?

A čo so starnúcim olympijským televíznym publikom?

Predseda Českého olympijského výboru a šéf marketingovej komisie Medzinárodného olympijského výboru **Jiří Kejval** prednášal na konferencii SPORT (R)EVOLUTION na tému Športový marketing v 21. storočí.

PREDÁTE LOGO? NA TO VÁM UŽ NIKTO NESKOČÍ

➔ V čom je pre vás marketing dôležitý?

Marketing je pre nás veľmi dôležitý najmä pre to, že sme vďaka nemu do určitej miery nezávislí na štáte a môžeme sa venovať veciam, ktoré podľa nás dávajú zmysel. Využitie verejných prostriedkov je totiž pevne definované a nie vždy je to v súlade s tým, kam by podľa nás mali ísť. Dávame tiež veľký dôraz na komunikáciu, ktorá niečo stojí. Pre nás sú kľúčové dve témy, ktoré komunikujeme navonok – deti a ich vzťah k športu a vrcholový šport. Chceme sa starať o české deti, aby sa hýbali a chceme prinášať čo najviac medailí. Čiže naše motto znie viac pohybu, viac medailí, viac vplyvu.

➔ Kde vidíte ešte rezervy?

Netvrdím, že niet čo zlepšovať, ale za posledné roky sme spravili veľa práce, prichádzame s novými projektmi a nie sme v pozícii, že by sme sa iba doprosovali o peniaze, ale ponúkame potenciálnym partnerom adekvátnu hodnotu.

➔ Je to náročnejšie ako kedysi? Vyžadujú potenciálni reklamní partneri viac?

Ak pridáte s tým, že máte logo a predáte ho za 100-tisíc korún, na to vám už nikto neskočí. Marketing už funguje na inej platforme. Je to celý komplex vecí, ale zjednoduším to. Ak chcete druhú stranu zaujať, musíte jej ponúknuť príbeh. Medzi našimi záujmami a záujmami komerčných organizácií je veľa priesečníkov, s tým pracujeme. Výbornú spoluprácu máme so spoločnosťou Sazka, s ktorou robíme projekt Olympijský viacboj. Podobná akcia sa uskutočnila v 90. rokoch. Aj vtedy absolvovali deti desať základných disciplín. Keď sme porovnali ich dosiahnuté výsledky so terajšími, zistili sme výrazné zhoršenie. Fyzická zdatnosť súčasnej generácie je tragická. Ale máme aj ďalšie zaujímavú štatistiku. Deti, ktoré sa zúčastnili už na treťom alebo štvrtom ročníku Olympijského viacboja, sa zlepšili aj o 25 percent

v porovnaní s deťmi z prvého ročníka. To je pre nás obrovské povzbudenie.

➔ České aj slovenské deti sa hýbu menej ako kedysi. Ako chcete u nich vzbudiť záujem o šport?

Ale ony majú záujem. Videl som to, keď sme robili v Česku olympijské parky. Prišlo ich dovedna 400-tisíc a nemohli sme ich odtiaľ dostať preč. Na mobilný telefón si ani nespomenuli. Nie je pravda, že by sa deťom nechcelo športovať, ale keď prídu do školy, čosi sa zlomí. Asi je to aj výsledok absencie telocviku. Dokonca na pedagogických školách prestali vyučovať telocvik ako špecializáciu. Nečudo, že u detí nefunguje prirodzený pohybový rozvoj. A vezmite si aj prístup nás, rodičov. Keď máme dieťa doma pod zámkom a hrá sa s počítačom, je to pre nás oveľa pohodlnejšie, ako keby sme sa strachovali, čo práve robí niekde vonku.

➔ Považujete olympijské parky za váš najúspešnejší projekt?

Obrovský záujem nás šokoval. Vedeli sme, že „momentum“ olympiády je obrovské, že spojí národ. Keď hokejisti vyhrali olympijský turnaj v Nagane, na námestiach to pripomínalo Nežnú revolúciu. Ale niečo podobné sa nestane vždy. Nemôžete iba čakať, že niekto vyhrá, musíte ľudí do toho vziať. Olympijské parky nám ukázali, že ľudia chcú špor-

tovať. Obzvlášť deti. S týmto projektom ešte nekončíme, stále premýšľame, ako z neho čo najviac vyťažiť. Nemyslím finančne. Nerobíme na tom biznis, ale chceme, aby z toho profitovali športové organizácie, aby viac detí športovalo, aby šport získal väčší vplyv a aby nás politici brali vážne. Podľa analýzy, ktorú sme si dali spraviť, 70 percent všetkých pozitívnych zmienok o Česku v zahraničných médiách generuje šport. Presne tak, najväčšia reklama pre štát je šport!

➔ **Pred zimnou olympiádou v Pjongčangu ste zaujali nápadom s retro čiapkou, v akej skákal legendárny skokan na lyžiach a olympijský víťaz Jiří Raška. Čiapka Raškovka mala obrovský úspech, predalo sa jej 65-tisíc kusov. Prekvapilo vás to?**

Potešilo. Vychádzal som z toho, že to bude dobré, ale dôležitá je komunikácia, ako to zabalíte, aký príbeh ponúknete ľuďom, ako využijete sociálne siete, lebo dnes už nestačí vymyslieť čiapku, nikto by si ju nekúpil. Bola to tímová práca. Mám pocit, že dnes je na Českom olympijskom výbore tím ľudí, ktorí tieto veci chápu. Jeden dostane nápad, druhý k nemu pridá ďalší, tretí ten svoj a podobne.

➔ **Návrh novej českej hymny z dielne Českého olympijského výboru však vyvolal veľkú vlnu kritiky.**

Tak to bol tiež môj nápad a príklad toho, že nie všetko sa vždy podarí a že mylíť sa je ľudské. Stále si však za tým stojím. Závidím vám slovenskú hymnu, myslím si, že je skvelá. K českej hymne sa veľmi hodila. Ešte aj teraz ľudia z mojej generácie stále čakajú, že po českej hymne nasleduje slovenská, ale ona nepríde. Slovinci si hymnu prerobili, pridali si ešte jednu slohu a je krásna. Tú našu nikdy ani len znovu nenahrali, len sme ju z tej spoločnej odstrihli a tvárimo sa, že je to v poriadku. Preto sme pri príležitosti stého výročia vzniku Československej republiky rozprúdili diskusiu o hymne. Spravili sme chybu, že sme si zohnali skladateľa a on hneď pripravil verziu hymny. Počuli sme ju na skúške, bola pekná, ale nehodila sa na štadióny. Videl som, že to nie je úplne optimálne, a my už sme na to minuli asi pol milióna korún. Poriadne som si to zlízol. Takéto veci vás vráti na zem, ale nebolo to nič príjemné.

➔ **Olympijské hry sú marketingový športový produkt, ktorému sa nič nevyrovná, azda**

s výnimkou majstrovstiev sveta vo futbale. Olympijské televízne publikum však starne. Čo sa s tým dá robiť?

Som rád, že sa na to pýtate. Nedávno som absolvoval stretnutie s vedením americkej televíznej spoločnosti NBC. Teraz si pomôžem jednou historkou. Mój syn si zariadil byt a keď som sa po ňom rozhliadal, vravím mu, veď ty tu nemáš televízor. A on vraví, vidíš, to mi ani nenapadlo... My sme si mysleli, že nám tu rastie generácia, ktorá bude mať úplne iné návyky, ako ich rodičia a starí rodičia. Ale v Amerike si dali spraviť štúdiu, z ktorej vyplýva, že mladí ľudia sa po založení rodiny vracajú do pôvodného životného štýlu svojich rodičov. Dovtedy skutočne žijú najmä sociálnymi sieťami, ktoré im ponúkajú množstvo podnetov. Sú zamestnaní vlastnou komunikáciou, ale hneď ako si založia rodinu, tak si večer si sadnú pred televízor a chcú sa zabávať. Pred desiatimi rokmi sa hovorilo, že klasická lineárna televízia prestane existovať. Ale vidíte, že stále tu je a dokonca rastie. Sociálne médiá budú mať naďalej svoje publikum, ale televízia nezanikne. ❌

O GUMÁKOCH NA OH V LONDÝNE

Jiří Kejval hovoril v Bratislave aj o nápade s gumákmi, v ktorých česká výprava nastúpila na otvorenie OH 2012 v Londýne: „Jedna vec je produkt dobre odprezentovať, a druhá ho ľuďom umne posunúť. V tomto nám pomohla sila sociálnych sietí. Základ je nápad. Spomeniem Londýn. Každý tam neustále rozoberá počasie. Gumáky sú pre Anglicko signifikantné, vymysleli ich, sú na ne pyšní. A tak sme si povedali, čo keby sme našich športovcov obliekli do gumákov? Pri nástupe na štadión na otváracom ceremoniáli olympiády zabrala kamera najskôr výpravu, potom urobila detail na gumáky. A povedal som si – wau. Pochopili to. Na druhý deň mi volali z BBC a úspech bol na svete.“

VICEPREZIDENT SOŠV
MARTIN KOHÚT

ATLETICKÁ HALA ELÁN V BRATISLAVE, V KTOREJ SA KONAJÚ PRAVIDELNE VRCHOLNÉ DOMÁCE PODUJATIA, ALE OBČAS SLÚŽI AJ PRE INÉ ŠPORTY, UŽ POTREBUJE REKONŠTRUKCIU.

TRI MILIÓNY DO ŠPORTOVEJ INFRAŠTRUKTÚRY

Slovenský olympijský a športový výbor (SOŠV) v októbri schválil pridelenie 3 miliónov eur na modernizáciu či výstavbu športovej infraštruktúry.

Ide o prostriedky, ktoré na účel podpory športovej infraštruktúry vyčlenila v tomto roku vláda SR.

Požiadavky jednotlivých subjektov na podporu v rámci výzvy boli takmer pätnásťnásobné. Celková investičná suma len posudzovaných projektov vysoko prekročila hranicu 100 miliónov eur. Aj to svedčí o tom, že súčasná športová infraštruktúra na Slovensku je zanedbaná a je potrebné pracovať na jej modernizácii.

INVESTIČNÉ POŽIADAVKY BOLI AŽ NA 45 MILIÓNOV

Komisia SOŠV vedená Martinom Kohútom dostala na posúdenie takmer štyristo žiadostí. Predkladatelia žiadali

zo zdrojov SOŠV sumu približne 45 miliónov eur. Každý projekt bol kvalitný a bolo by vhodné ho podporiť už dnes. Členovia komisie sa zhodli, že maximálna výška podpory pre jedného žiadateľa bude 200-tisíc eur, aj keď žiadané sumy boli väčšie. Dôležité bolo viacdrojové financovanie, aby sa na rekonštrukcii či výstavbe podieľali aj iné subjekty a dotácia zo SOŠV nepokrývala celú sumu. Minimálna výška podpory bola 10-tisíc eur. Návrh komisie definitívne schválil výkonný výbor SOŠV.

„Je dobré, že táto výzva vznikla. V minulosti podobná podpora výstavby infraštruktúry nefungovala, SOŠV nemal

**„JE DOBRÉ, ŽE TÁTO
VÝZVA VZNIKLA.
V MINULOSTI PODOBNÁ
PODPORA VÝSTAVBY
INFRAŠTRUKTÚRY
NEFUNGOVALA,
SOŠV NEMAL NA
JEJ REALIZÁCIU ANI
FINANČNÉ PROSTRIEDKY.
TERAZ SA PO PRVÝ RAZ
MOHLI PREROZDELIŤ.,,**

na jej realizáciu ani finančné prostriedky. Teraz sa po prvý raz mohli prerozdeliť. Snažili sme sa vyberať projekty, ktoré treba podporiť už v súčasnosti a výrazne pomôžu športovej infraštruktúre v konkrétnom regióne. Nepozerali sme sa, či ide o projekt veľkého zväzu či malého subjektu. Financie sme vďaka určeniu maximálneho limitu rozdeľovali medzi čo najväčší počet žiadateľov,“ vysvetľuje Martin Kohút.

FINANCIE NA 45 PROJEKTOV Z 33 ŠPORTOV A OBLASTÍ

Financie získalo 45 projektov z 33 športových odvetví a oblastí. Najviac peňazí pôjde na rekonštrukciu bratislavskej atletickej haly Elán, z výzvy na projekt vyčlenili 190-tisíc eur. O päťtisíc eur menej dostali Michalovce na výstavbu florbalovej haly. Sumy vo výške 150-tisíc eur dostanú Slovenská basketbalová asociácia, Slovenský zväz judo a Pästiarsky klub Zvolen.

SOŠV z verejných zdrojov podporil aj projekty, v ktorých sú zainteresovaní úspešní olympionici. Biatlonistka Anastasia Kuzminová sa chce podieľať na rozvoji areálu v Selciach, rýchlostní kanoisti na čele s Erikom Vlčekom chcú zasa skrásliť a vylepšiť lodenicu Kajak & Kanoe klubu Komárno. Päťdesiat tisíc eur dostalo občianske združenie NO – 21 Trnávka na vytvorenie potrebného zázemia v hokejovej Akadémii Zdena Cígera. Snoubordistka

Klaudia Medlová chce v rámci občianskeho združenia Freeski academy vybudovať kvalitný areál pre jej šport.

PODPORA NAJMA PRE „MENŠIE“ ŠPORTY

„V minulosti sa pri podobných výzvach podporovali najmä futbal, hokej či iné veľké športové zväzy. Tie mali zastúpenie aj v terajšej komisii a objavovali sa hlasy, že si budú chcieť prerozdeliť financie opäť medzi seba. Nestalo sa to, podporu sme smerovali medzi čo najväčší počet subjektov a vyberali sme predovšetkým tie menšie. Je dôležité, aby SOŠV ako strešná organizácia slovenského športu dával impulzy, že stojí za všetkými športmi, nielen za veľkými. Každý z nás by však bol najradšej, ak by sme podporili všetky športy a mali kvalitnú infraštruktúru,“ hovorí Martin Kohút.

Je nezvyčajné, keď predstaviteľ hokeja – keďže bývalý prezident Slovenského zväzu ľadového hokeja je aj členom výkonného výboru tejto federácie – hovoril o podpore iných športov. V minulosti športoví funkcionári obhajovali predovšetkým svoje záujmy. „Predchádzajúce tri roky som sa v hokeji snažil presadiť myšlienku rozvoja a zvyšovania slovenskej konkurencieschopnosti vo svetovom meradle. Na základe dôvery členov SOŠV by som ich chcel teraz preniesť do celého športu na Slovensku a dávať impulzy, aby sa rozvíjal,“ tvrdí Kohút.

Príprava žiadostí subjektov, ktoré neboli v rámci tohtoročnej výzvy vyhodnotené kladne, nebola pre zväzy a športové organizácie zbytočná. Nepoputujú do koša. SOŠV ich spracuje, zaeviduje a bude sa nimi znovu zaoberať, ak v budúcnosti dostane ďalšie finančné prostriedky na modernizáciu, rekonštrukciu a budovanie športovej infraštruktúry.

TREBA REKONŠTRUOVAŤ AJ STAVAŤ

Výzva SOŠV ukazuje, že na Slovensku chýbajú moderné športoviská. Len málokto spĺňa požiadavky na organizovanie významných medzinárodných súťaží. Aj areály a haly pre rekreačný šport sú v žalostnom stave. „Uvedomujeme si, že reálna požiadavka je oveľa väčšia, ako bola žiadaná suma v predložených projektoch. Doteraz sa majoritne rekonštruovali futbalové štadióny. Štát by mal smerovať financie aj pre iné športy, aby sme obnovili športovanie mladých ľudí,“ uvádza muž, ktorý je členom olympijskej exekutívy od apríla 2019. „Každý

by bol najradšej, ak by vyrastali iba nové športoviská. Stav súčasnej infraštruktúry je žalostný. Musíme ísť preto oboma smermi, rekonštruovať i stavať.“

Mnohí žiadatelia pripravili projekty na rekonštrukcie školských telocviční. Na základných a stredných školách sú v zanedbanom stave – chýbajú šatne, hygienické zariadenia či základné športové vybavenie. Kedysi realizovaný projekt obnovy telocviční by bolo potrebné opäť obnoviť. „SOŠV vypracoval viaceré podnety pre ministerstvo školstva, v ktorého gescii je šport i školstvo. Rekonštrukcie školských telocviční by nemali byť na pleciach SOŠV či športových spolkov, mal by ich prioritne realizovať štát,“ vyzýva kompetentné orgány viceprezident SOŠV.

INVESTOVAŤ DO INFRAŠTRUKTÚRY SA OPLATÍ

Deti aj pre zlé vybavenie telocviční strácajú záujem o pravidelné športovanie. Podľa Informačného systému športu je v každom ročníku detí vo veku od 6 do 10 rokov registrovaných v športových zväzoch len 10 percent. V minulosti každá generácia športovala. Chápala, že vďaka športu môže získať vlastnosti ako tímovosť či snahu o dosiahnutie cieľa, ktorá sa v škole nevyučuje a pri počítači nezíska. Šport by mal byť nástrojom na výchovu mládeže a nie nástrojom propagandy a chválením sa úspechmi zo strany politického spektra.

„Štát si musí definovať, na čo je šport potrebný. Mal by to byť predovšetkým nástroj na výchovu mladej generácie,“ myslí si Martin Kohút a dodáva: „Dnes sa už objavuje aj prvý problém, často nemáme infraštruktúru ani pre koho stavať, mladí prestávajú športovať. Zmeniť kultúru športovania a nastavenie systému výchovy je úloha aj pre SOŠV i nás, ktorí pracujeme v športovom hnutí. Vláda i samosprávy by mali pochopiť, že investovať do infraštruktúry sa oplatí. Doteraz sa často veľa rozprávalo a málo konalo. V hokeji sa nám podarilo naštartovať veci, ktoré dlhé roky stáli. Športoviská nie sú majetkom klubov a zväzov. Väčšinou ich vlastní samospráva či súkromné osoby. Len málo subjektov ich dokáže opraviť či postaviť samostatne. Dôležité je viacdrojové financovanie. Spojením vlády, samospráv a súkromných partnerov sa dajú robiť veľké veci.“

V budúcnosti by sa mohol zaoberať rozdeľovaním financií na základe pripravených žiadostí Fond na podporu športu, ktorý vznikne 1. januára 2020. ✘

V NÁRODNEJ RADE SR V SEPTEMBRI POSLANCI SCHVÁLILI ZRIADENIE FONDU NA PODPORU ŠPORTU VEĽKOU VÄČŠINOU HLASOV, PROTI NEHLASOVAL NIKTO.

ŠPORT SA DOČKAL VEREJNOPRÁVNEJ INŠTITÚCIE

Národná rada SR 18. septembra schválila **zákon č. 310/2019 Z. z. o Fonde na podporu športu** a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Zákon našiel v parlamente širokú podporu. Prezidentka SR Zuzana Čaputová ho podpísala 4. októbra a 15. októbra vyšiel tento predpis v Zbierke zákonov SR.

Úlohou Fondu na podporu športu ako novej verejnoprávnej inštitúcie je zabezpečiť efektívnu podporu a rozvoj športu mládeže, vrcholového športu, športovej reprezentácie SR, športu pre všetkých a športu zdravotne znevýhodnených. Fond by mal športovému hnutiu priniesť navýšenie finančných prostriedkov, ako aj rýchlejší a pružnejší systém (výzvy niekoľkokrát ročne), pre žiadateľa jednoduchšiu administratívu, aj vybavenie žiadosti v krátkom časovom horizonte.

Fond bude v prvom roku fungovania hospodáriť s rozpočtom najmenej vo výške 20 miliónov eur, ktoré mu Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (MŠVVŠ SR) bude podľa zákona poskytovať každoročne formou príspevku najneskôr do 31. januára. Ešte v tomto roku však ministerstvo poskytlo mimoriadny príspevok určený na zabezpečenie prevádzky fondu vo výške 200-tisíc eur.

PRVÉ OHLASY NA SCHVÁLENIE FONDU

Štátny tajomník MŠVVŠ SR pre šport Jozef Gönci tesne po schválení zákona povedal: „Teší ma, že sme získali 97 hlasov, nikto nebol proti a len 45 poslancov sa zdržalo. Beriem to aj ako podporu zo strany opozície, keďže nik nehlasoval proti. Je to víťazstvo. Šport nikomu neubližuje, práve naopak. Chceme prostredníctvom neho pracovať na prevencii ľudí, dostať deti do pohybu a znížiť spotrebu liekov na Slovensku. Verím, že tak ako je úspešný Fond na podporu umenia, tak sa nám podarí vdýchnuť život aj Fondu na podporu športu.“

Prezident SOŠV Anton Siekel bol v komisii, ktorá od začiatku pripravovala

vznik Fondu na podporu športu, ideovo aj legislatívne. Konštatoval, že jeho prijatie znamená len prvý krok. „Myslím si, že čas ukáže, aký je podstatný.“ SOŠV participoval na príprave návrhu fondu a predstavil i úspešne implementoval viaceré nové možnosti transparentných mechanizmov financovania športu.

O FINANCIÁCH NEZÁVISLE OD ÚSTREDNÝCH ORGÁNOV

Výnimočnosťou Fondu na podporu športu je, že o efektívnom rozdeľovaní finančných prostriedkov športovému hnutiu budú nezávisle od ústredných orgánov štátnej správy rozhodovať priamo samotní zástupcovia športovej obce spolu so zástupcami štátu. Práve garancia nezávislosti, odbornosti a znalosti danej oblasti a s ňou súvisiacich problematik môže byť dôležitým faktorom, pre ktorý sa táto verejnoprávna inštitúcia môže stretnúť v športovom hnutí, ale i v širšej verejnosti s pozitívnou odozvou a podporou. Ide o významný krok vo vnímaní participácie tretieho sektora na veciach verejných. Za ďalší prínos fondu treba taktiež považovať podstatné navýšenie objemu peňazí na šport.

Najvyšším, výkonným a štatutárnym orgánom fondu je správna rada, ktorá riadi činnosť fondu, koná v jeho mene a rozhoduje o všetkých záležitostiach fondu, ak nie sú zverené do pôsobnosti dozornej rady. Všetkých 11 členov správnej rady fondu vymenúva aj odvoláva vláda SR, ich funkčné obdobie je 5-ročné. V prípade dozornej rady fondu má právomoc menovať aj odvolávať jej členov rezortný minister. Ich funkčné obdobie trvá 6 rokov.

JEDENÁSTČLENNÁ SPRÁVNA A PÄTČLENNÁ DOZORNÁ RADA

Právo navrhnúť podpredsedu a dvoch členov správnej rady (z ktorých aspoň jeden zastupuje športovcov) má Slo-

venský olympijský a športový výbor (SOŠV). Predsedu a dvoch členov navrhuje minister školstva, ďalej po jednom členovi navrhujú predseda vlády, združenie miest a obcí, Slovenský paralympijský výbor (SPV), Slovenský futbalový zväz (SFZ) a Slovenský zväz ľadového hokeja (SZLH).

Správna rada bude okrem iného schvaľovať zásady, spôsob a kritériá hodnotenia žiadostí o poskytnutie príspevku na projekt, prijímať zásady poskytovania príspevku na projekt a priority podpory športu, schvaľovať výzvy na predkladanie žiadostí o príspevok na projekt, štatút aj organizačný poriadok fondu a ďalšie vnútorné predpisy fondu.

Dozorná rada fondu plní kontrolnú funkciu. Jej päťicu členov vymenúva a odvoláva minister školstva, ktorý zároveň navrhuje predsedu dozornej rady a jej dvoch členov. Po jednom členovi navrhujú SOŠV aj SPV.

Súčasťami Fondu na podporu športu budú aj jeho kancelária a odborné komisie. Tie bude správna rada zriaďovať podľa zamerania účelu podpory a rozvoja športu. Odborné komisie budú posudzovať žiadosti a dávať odporúčania na financovanie jednotlivých projektov. Okrem toho budú správnej rade predkladať priority podpory športu v oblasti svojho pôsobenia na príslušný kalendárny rok a spolupracovať pri príprave výziev. Komisie budú minimálne trojčlenné, na čele každej bude člen správnej rady. Funkčné obdobie členov komisií je 5 rokov.

POSKYTOVANIE PRÍSPEVKU NA PROJEKTY

Fond poskytuje finančné prostriedky prostredníctvom príspevku na projekt. Správna rada fondu určí zásady poskytnutia príspevku na projekt a priority podpory športu na daný rozpočtový rok. Následne schváli účel projektu a konkrétne podmienky poskytnutia príspevku.

Fond na podporu športu bude pravidelne vyhlasovať výzvy na predkladanie projektov, pričom ich bude v dostatočnom časovom predstihu zverejňovať na webovom sídle fondu a v Informačnom systéme športu (ISS). Fond môže ako podmienku poskytnutia príspevku na projekt určiť povinnosť žiadateľa písomne preukázať, že na financovanie športovej činnosti, na ktorú požaduje finančné prostriedky, má zabezpečené spolufinancovanie.

FOND BOL V PROGRAMOVOM VYHLÁSENÍ VLÁDY

Záujem zriadiť verejnoprávny Fond na podporu športu ako komplexný nástroj na centralizáciu zdrojov a kontrolu financovania športu na centrálnej úrovni deklarovala vláda SR vo svojom programovom vyhlásení na roky 2016 – 2020. Vzorom pre takýto fond bol už tri roky úspešne fungujúci Fond na podporu umenia, nezávislá verejnoprávna inštitúcia zabezpečujúca podporu umeleckých aktivít, kultúry a kreatívneho priemyslu, ktorá vznikla na základe zákona č. 284/2014 Z. z. Tento špecializovaný fond nahradil podstatnú časť dotačného systému ministerstva kultúry a svoju činnosť vykonáva nezávisle od ústredných orgánov štátnej správy.

O poskytnutí príspevku na projekt rozhodne správna rada do 60 dní odo dňa doručenia úplnej žiadosti na základe odporúčania odbornej komisie a po posúdení súladu s pravidlami poskytovania štátnej pomoci. Rozhodnutie fond zverejní na svojom webovom sídle a v ISŠ. Rozhodnutie o neposkytnutí príspevku na projekt bude obsahovať aj jeho odôvodnenie. Ak správna rada rozhodne inak, ako jej odporučila odborná komisia, svoje rozhodnutie tiež odôvodní. Na príspevok na projekt nebude právny nárok.

Kontrolu použitia príspevku, dodržiavania účelu a podmienok uvedených v zmluve o príspevku je oprávnený vykonávať hlavný kontrolór športu.

KTO MÔŽE ŽIADAŤ O POSKYTNUTIE PRÍSPEVKU NA PROJEKT?

Žiadateľom o poskytnutie príspevku na projekt môže byť športovec, športový odborník, športová organizácia a obec. Príspevok na projekt však možno poskytnúť len žiadateľovi, ktorý: je zapísaný v Informačnom systéme športu; má spôsobilosť prijímateľa verejných prostriedkov; je bezúhonný (ak je žiadateľom právnická osoba, vyžaduje sa bezúhonnosť štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu); predložil vyúčtovanie príspevku na projekt za predchádzajúce obdobie v ISŠ; vrátil fondu príspevok na projekt alebo jeho časť v určenej lehote, ak ho použil v rozpore s dohodnutým účelom, alebo ak stratil spôsobilosť prijímateľa verejných prostriedkov či porušil povinnosť uvedenú v zmluve; uhradil administratívny poplatok za spracovanie žiadosti. Ďalej tiež zákon osobitne definuje, kto nemôže byť žiadateľom.

Za spracovanie žiadosti je žiadateľ povinný zaplatiť na účet fondu administratívny poplatok. Je nevratný a pláť sa vo výške 0,1 % z požadovaných finančných prostriedkov, najmenej však 20 eur a najviac 1 000 eur. Tým sa má dosiahnuť určitá refundácia nákladov a operácií v rámci fondu a zabrániť úmyselnému podávaniu veľkého počtu nepripravených a nekompletných žiadostí. Po splnení všetkých týchto vyššie spomenutých náležitostí sa príspevok na projekt poskytne na základe písomnej zmluvy uzatvorenej medzi fondom a žiadateľom.

ŠPORTOVÉ POUKAZY

Okrem iného tiež tento zákon umožňuje využiť nástroj na podporu športova-

FOND NA PODPORU ŠPORTU BUDE PRAVIDELNE VYHLASOVAŤ VÝZVY NA PREDKLADANIE PROJEKTOV

nia detí a mládeže – športový poukaz. Ten už bol síce v minulosti upravený v Zákone o športe, avšak nebol uvedený do praxe. Vďaka Fondu na podporu športu by sa to malo zmeniť. Rozdiel v porovnaní s príspevkom na športovú činnosť dieťaťa spočíva v tom, že financie na športové poukazy poskytne Fond na podporu športu zo svojich zdrojov. Správna rada fondu však môže rozhodnúť, že pomernú časť hodnoty športového poukazu uhradza zákonný zástupca alebo plnoletá fyzická osoba, ktorá športový poukaz využíva.

Účelom športových poukazov je podpora vybraných športových aktivít detí a mládeže do 23 rokov veku. Tieto aktivity musia byť poskytované preverenými a schválenými subjektmi, ktorých zoznam bude zverejnený na webovom sídle Fondu na podporu športu a v ISŠ.

Vzhľadom na to, že kreovanie orgánov novej inštitúcie ešte len prebieha, hodnota športového poukazu na rok 2020 v tejto chvíli ešte nie je špecifikovaná.

ZDROJE PRÍJMOV A HOSPODÁRENIE FONDU NA PODPORU ŠPORTU

Fond sústreďuje svoje príjmy a realizuje výdavky súvisiace s jeho činnosťou na samostatnom účte v Štátnej pokladnici. Príjmy fondu tvoria najmä: príspevok z rozpočtovej kapitoly ministerstva; sankcie za porušenie zmluvných podmienok; príjmy z úrokov; vratky nepoužitých finančných prostriedkov alebo neoprávnené použité finančných prostriedkov poskytnutých fondom; administratívne poplatky; dary a príspevky od iných osôb; príjmy z vykonávania vzdelávacích aktivít a metodicko-poradenskej činnosti v oblasti športu; príjmy z podnikateľskej činnosti; iné príjmy.

Fond je povinný pri používaní prostriedkov zachovávať hospodárnosť a efektívnosť ich použitia. Rozpočet príjmov a výdavkov zostavuje najmenej na tri rozpočtové roky. Ak v príslušnom roku fond nepoužije všetky finančné prostriedky, môže nevyčerpaný zostatok finančných prostriedkov

použiť v nasledujúcich rozpočtových rokoch. Účtovnú závierku, výročnú správu a správu audítora ukladá fond do verejnej časti registra účtovných závierok. Všetky tieto nástroje majú slúžiť na to, aby činnosť fondu bola v súlade s princípmi hospodárnosti, efektívnosti, účelnosti a účinnosti.

Tento nový inštitút financovania športu by tak mal v blízkej dobe pravidelne vyhlasovať správne ciele a vhodne nastavené výzvy na predkladanie projektov pre športové hnutie. Členovia správnej i dozornej rady, aj odborných komisií, sú povinní pri výkone svojej funkcie konať nestranne a zdržať sa uprednostnenia osobného záujmu pred verejným záujmom. Členstvo je nezastupiteľné. Všetci členovia orgánov a komisií budú v pracovno-právnom vzťahu k fondu a budú za svoju činnosť finančne honorovaní. Fond je však oprávnený na vlastnú prevádzku použiť najviac 5 % sumy z príspevku z rozpočtovej kapitoly ministerstva. Najmenej 95 % sumy z tohto príspevku musí ísť na podporu športu. ❌

DÔLEŽITÉ DÁTUMY

- ▶ Vláda SR najneskôr do 30. novembra 2019 vymenuje členov správnej rady fondu a ministerka školstva, vedy, výskumu a športu členov dozornej rady fondu. (poznámka: po našej uzávierke)
- ▶ Predseda správnej rady fondu zvolá prvé zasadnutie správnej rady fondu najneskôr do 15. decembra 2019.
- ▶ Správna rada fondu schváli štatút fondu najneskôr do 15. januára 2020.
- ▶ Predseda správnej rady fondu vymenuje členov odborných komisií najneskôr do 31. januára 2020.
- ▶ Ministerstvo školstva poskytne fondu každoročne príspevok najmenej vo výške 20 miliónov eur najneskôr do 31. januára.

OCENENIE PRE VÝNIMOČNÝCH

Slovenskí olympijskí medailisti, a to aj z éry Československa, ale aj ďalší naši úspešní športovci nad 35 rokov, majú po 1. januári 2020 nárok na príspevok za zásluhy. SOŠV im poskytuje súčinnosť pri jeho vybavovaní.

Zákon o príspevku za zásluhy v športovej oblasti vstúpi do platnosti v prvý deň nového roka. Podobné zákony existujú vo viacerých európskych krajinách. Úspešní športovci, nielen z olympijských, ale aj z paralympijských a deaflympijských hier a zo šachovej olympiády, môžu už dnes žiadať o príspevok. Nárok na jednorazový príspevok vo výške 10-tisíc eur majú aj medailisti z Hier priateľstva – Družba z roku 1984.

Slovenský olympijský a športový výbor je pripravený vydávať potrebné osvedčenia o medailovom úspechu športovca na olympijských hrách. Zároveň poskytne súčinnosť pri vybavovaní žiadosti. „Zavedenie doživotnej renty pre úspešných olympionikov bol dlhodobo jeden z cieľov SOŠV. Napokon našiel podporu v širokej škále politického spektra. Je to jeden z krokov, ktorými oceníme výnimočných športovcov. Vo svete významne propagujú Slovensko, robia mu skvelé meno. Počas kariéry sa nemohli pripravovať na budúce povolanie, svoje úsilie venovali športovým tréningom a dosahovaniu kvalitných výsledkov,“ uviedol prezident SOŠV Anton Siekel.

OCENENIE ZA MIMORIADNE VÝSLEDKY

„Slovensko vychovalo veľa významných športových osobností. Po skončení kariér však väčšinou zo športu odchádzajú. Tento stav bol dlhodobo

neúnosný, bolo potrebné niečo robiť. Šport je vážnou oblasťou verejného záujmu, veď každý obyvateľ aspoň občas vyhladáva pohybové aktivity. Športovci sa vďaka svojim úspechom počas kariéry i po nej starajú aj o potrebnú osvetu v oblasti športových aktivít. Dnes im často od detských čias nevieme utvoriť podmienky, ktoré majú najlepšie v iných krajinách. Aspoň takto ich oceníme za ich mimoriadne výsledky,“ hovorí o dôvodoch vzniku myšlienky na prijatie zákona o príspevku za zásluhy štátny tajomník Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR Jozef Gönci, dvojnásobný bronzový olympijský medailista v streľbe z Atlanty 1996 a Atén 2004.

PO 35. ROKU VEKU

Podľa zákona, ktorý predkladali na rokovanie parlamentu po konzultáciách s viacerými športovými subjektmi a aj s predstaviteľmi SOŠV zástupcovia Mosta-Híd, majú nárok na financie športovci po dosiahnutí 35. roku veku. Táto hranica je zvolená zámerne. „Kariéra športovcov sa väčšinou končí vo veku 30 až 40 rokov. Financie im zabezpečia istotu, aby po kariére neprišli o príjem a mohli platiť účty či zabezpečovať rodinu. Chceme, aby mali po kariére akúsi ‚barličku‘, o ktorú sa môžu pri rozbehu oprieť a zároveň zostanú vďaka nej pri športe,“ vysvetľuje Gönci.

Ministerstvo už v októbri na svojej internetovej stránke zverejnilo infor-

NAJSTARŠIM SLOVENSKÝM OLYMPIJSKÝM VÍŤAZOM JE JÁN ZACHARA, BOXERSKÝ ŠAMPIÓN Z HELSÍNK 1952.

mácie pre žiadateľov o príspevok so zoznamom potrebných dokumentov. Medailisti v dôchodkovom veku, zároveň držiteľia cenných kovov z MS či ME, sa môžu rozhodnúť, či požiadajú o príspevok, alebo budú naďalej dostávať rentu podľa zákona o príspevkoch športovému reprezentantovi. ✕

V AKEJ VÝŠKE?

Výška príspevku za zásluhy sa určuje z priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok. Zlatým medailistom prináleží jednonásobok tejto sumy, strieborným 0,75-násobok a bronzovým 0,6-násobok. Podľa aktuálnych údajov by olympijskí víťazi mali po 1. januári 2020 dostávať po splnení všetkých podmienok mesačne vyše 1000 eur, držiteľia strieborných kovov okolo 750 eur a bronzových 600 eur. Pôjde o nezdaniteľné prostriedky. Viacnásobní medailisti dostanú príspevok len za najvyššie dosiahnutý cenný kov.

KAJAKÁRI (ZĽAVA) JURAJ BAČA, JURAJ TARR, ERIK VLČEK, MICHAL A RICHARD RISZDORFEROVCI S DEŤMI, KTORÉ ODHAĽOVALI ICH PAMÄTNÉ TABULE NA ZŠ POHRANIČNÁ V KOMÁRNE.

POCTA HRDINOM A MOTIVOVANIE MLÁDEŽE

Od leta sa v spolupráci SOŠV a Združenia olympijských klubov SR realizuje projekt odhaľovania pamätných tabúl všetkých našich olympijských medailistov. Tabule sa priebežne osadzujú predovšetkým na základných školách, ktoré títo športoví hrdinovia v detstve navštevovali – na ich pamiatku a ako motivácia pre mládež.

Tento nový projekt sa zrodil v rodine regionálnych olympijských klubov. Jeho „hnacím motorom“ bol predseda ich združenia Ivan Čierny. Tabule našich medailistov dal SOŠV vyrobiť v Mincovni Kremnica, š. p. Ide dovedna o 86 osobností (z toho 59 žijúcich), olympijských medailistov vo farbách toho štátneho útvaru, ktorého súčasťou bol v príslušnej dobe Slovensko.

PRVÉ BOLI TABULE GOLIANA A PRIBILINCA

Prvé dve tabule boli odhalené 19. júla. Pamiatku legendárneho volejbalistu Bohumila Goliana si v ten deň pripomenuli v jeho rodnej Moštenici. Slávny atlét Jozef Pribilinec sa zase zúčastnil na slávnostnom akte odhalenia „svojej“ tabule v Kopernici, kde vyrastal. Na oboch miestach sa slávnosť konala pred budovami obecných úradov za prítomnosti starostov.

Prvé persóny miest či obcí sa v spoločnosti významných športových, olympijských a ďalších osobností zvyčajne zúčastňovali aj na odhalení ďalších tabúl v rôznych kútoch Slovenska. Vo väčšine prípadov sú na týchto slávnostných udalostiach prítomní aj samotní oslavovaní medailisti. Na školách tento akt sledujú samozrejme aj žiaci, ktorým sa športové hviezdy pri tejto príležitosti prihovárajú.

„Čo viac si môže želať každý, kto pracuje v športe, ako keď vidí športové legendy, športové osobnosti a mladú generáciu športovcov spolu?! Je to výborná príležitosť, aby sme sa jednak poďakovali za výkony, ktoré naši športovci dosiahli, a jednak aj ukázali mladej generácii takú cestu v športe, ktorá ich môže sprevádzať potom celým životom,“ hovorí na margo nového projektu SOŠV jeho prezident Anton Siekel.

Pri odhaľovaní pamätnej tabule hokejistu Roberta Švehlu na ZŠ Jozef Kronera v Martine primátor Martina Ján Danko

BAČA: NAJZAUJÍMAVEJŠÍ JE NA TABULIACH OLYMPIJSKÝ SYMBOL

Bronzový olympionik v rýchlostnej kanoistike Juraj Bača vníma odhaľovanie pamätných tabúl ako veľký akt úcty voči úspešným olympionikom zo strany SOŠV. „Vážim si to a zároveň to vnímam ako príležitosť svojim vlastným deťom odprezentovať niečo, čo som kedysi dosiahol a zároveň im ukázať, že to stálo za to. Dúfam, že tieto tabule budú minimálne oslovovať, ale možno aj motivovať množstvo detí, ktoré budú chodiť okolo. Najzaujímavejší je na nich olympijský symbol. Veď olympijské kruhy predstavujú životný postoj, filozofiu a nejaké hodnoty.“

povedal: „Toto je jeden zo spôsobov, ako deti dostať od počítačov k športovaniu.“

NA JEDNEJ ZŠ PIATI, NA ĎALŠÍCH PO TRAJA MEDAILISTI!

Pamätné tabule olympijských medailistov najčastejšie zdobia základné školy. Pamätná tabuľa našej historickej najúspešnejšej olympioničky biatlonistky Anastasie Kuzminovej, ktorá pochádza z Ruska, bude osadená na jej niekdajšej základnej škole v tamojšom Ľtumeni. V prípade, že niekdajšia škola už neexistuje, tabule sa najčastejšie osadzujú na budovu mestského, miestneho či obecného úradu.

Zo stoviek základných škôl na Slovensku sa aspoň jedným bývalým žiakom s cenným kovom z OH/ZOH môže pochváliť len malý zlomok. Ale nájdú sa aj také, z ktorých vzišli dvaja medailisti. Z dvoch – ZŠ Spišská Stará Ves a ZŠ Kvačalova v Bratislave – zhodne až traja. A úplným unikátom je ZŠ na Pohraničnej ulici v Komárne, ktorú absolvovali až piati – kajakári na hladkej vode Erik Vlček, Juraj Tarr, Michal a Richard Riszdorferovci a Juraj Bača!

ODOVZDANIE SYMBOLICKÉHO POSOLSTVA DEŤOM

Vlčekovi aj Riszdorferovcom dnes chodia na rovnakú školu ich deti – a ich tabule, takisto ako tabuľu Baču, ktorý dnes žije mimo svojho rodiska, odhaľovali práve ony. Bola to krásna symbolika odovzdania posolstva potomkom... „Každý z nás vie, že šport vzniká v rodinách a na školách. Je to taký morálny odkaz. A dúfam, že aj motivácia pre mladú generáciu,“ poznamenal Michal Riszdorfer.

Jediný bezdetný z päťice skvelých kajakárov Juraj Tarr priznal: „Pri odhaľovaní tabúl som mal zimomriavky hádam ešte väčšie, než keď som si preberal olympijské medaily. Toto je asi najväčšie ocenenie za celoživotnú prácu. A cenné je aj to, že smeruje k deťom.“ Erik Vlček dodal: „Chcel by som škole zaželať, aby mala naďalej veľa úspešných študentov, ktorí jej budú robiť dobré meno a SOŠV zase veľa takých športovcov, ktorí budú motivovať mladých – tak ako kedysi iní motivovali mňa.“

„Som veľmi rád, že z tejto myšlienky máme krásnu akciu. Videli sme tu piatich olympijských medailistov, ale aj ich deti, ktoré navštevujú tú istú školu.“

Myslím si, že nielen v rámci Slovenska, ale aj v okolitých krajinách sa málokterá škola môže pochváliť takýmto unikátnym javom,“ poznamenal na margo slávnostného aktu v Komárne prezident SOŠV Anton Siekel.

NA ZŠ V SPIŠSKEJ STAREJ VSI ODHALILI PAMÄTNÉ TABULE VODNÝCH SLALOMÁROV PETRA A LADISLAVA ŠKANTÁROVCOV I JURAJA MINČÍKA.

SPOLU 86 NAŠICH MEDAILISTOV

Pamätné tabule sa osadzujú na počesť olympijských medailistov pochádzajúcich zo Slovenska, ktorí získali olympijské medaily v minulosti vo výpravách Uhorska (OH 1896 – 1912) či Československa (OH a ZOH 1924 – 1992) a od roku 1993 Slovenska. Takýchto osobností je dovedna 86 – 6 z éry Uhorska, 54 z éry Československa a 26 z éry samostatného Slovenska. Sú medzi nimi aj dve súrodenecké dvojice – dvojčičky Pavol a Peter Hochschornerovci a bratia Michal a Richard Riszdorferovci.

Z tejto veľkej masy vyzdvihneme aspoň olympijských víťazov a viacnásobných medailistov z OH/ZOH († označuje zosnulých) – **v ére Uhorska:** plavec † Zoltán Halmaj (2-4-1), strelec † Alexander Prokopp (1-0-0), **v ére Československa:** tenista Miloslav Mečíř (1-0-1), boxeri † Július Torma a Ján Zachara (zhodne 1-0-0), veslár † Pavol Schmidt (1-0-0), krasokorčuľiar † Ondrej Nepela (1-0-0), dráhový cyklista Anton Tkáč (1-0-0), futbalisti Stanislav Seman a František Kunzo (zhodne 1-0-0), atlét Jozef Pribilinec

(1-0-0), športová gymnastka Marianna Némethová-Krajčírová (0-2-0), hokejisti † Vladimír Dzurilla (0-1-2), Jozef Golonka a Igor Liba (zhodne 0-1-1), volejbalista † Bohumil Golian (0-1-1), **v ére SR:** biatlonistka Anastasia Kuzminová (3-3-0), vodní slalomári Peter Hochschorner a Pavol Hochschorner (zhodne 3-0-1), Michal Martikán (2-2-1), Elena Kaliská (2-0-0), Ladislav Škantár a Peter Škantár (zhodne 1-0-0), atlét Matej Tóth (1-0-0), rýchlostní kanoisti Erik Vlček (0-2-1), Juraj Tarr (0-2-0), Michal Riszdorfer, Richard Riszdorfer (zhodne 0-1-1), plavkyňa Martina Moravcová (0-2-0), strelci Zuzana Rehák Štefečeková (0-2-0) a Jozef Gönci (0-0-2).

SPOLOČNÁ FOTOGRAFIA ÚČASTNÍKOV I. NÁRODNÉHO ZRAZU OLYMPIONIKOV.

OLYMPIONICI SA SPOJILI V ŠAMORÍNE

Slovenská asociácia olympionikov (SAO) po dlhšom období, počas ktorého bola pasívna, obnovila naplno svoju činnosť.

Na úvod novej etapy pôsobenia zorganizovala s podporou Slovenského olympijského a športového výboru Národný zraz olympionikov.

Do Šamorína dorazilo 15. novembra množstvo účastníkov olympijských hier od Helsínk 1952 až po Rio de Janeiro 2016.

„Športovci z rôznych športov sa počas aktívnej kariéry nemohli navzájom stretávať, mnohí sa nepoznajú a je len málo akcií, na ktorých by si mohli sadnúť za jeden stôl, porozprávať sa, vymeniť si skúsenosti či pomôcť v živote. My športovci sa musíme dokázať spájať a vzájomne si pomáhať,“ povedal predseda SAO Michal Martikán.

V rámci programu si účastníci prevzali certifikát olympionika a dekrét o pridelení titulu OLY, ktorý môžu účastníci OH/ZOH podľa rozhodnutia Svetovej asociácie olympionikov a Medzinárodného olympijského výboru používať za svojim menom. Mnohí naši olympionici sa ešte nestali členmi asociácie. Jej vedenie ich chcelo osloviť a ponúknuť im výhody, ktoré majú držiteľia preukazu člena SAO.

PRIŠLO 115 OLYMPIONIKOV, NAJSTARŠÍ BOL ZACHARA

V historickej evidencii olympionikov zo Slovensku je okolo osemsto ľudí, vrátane zosnulých. V Šamoríne sa zišlo 115 olympionikov, ďalší sa ospravedlnili. Najstarším účastníkom Národného stretnutia olympionikov bol 91-ročný Ján Zachara, olympijský víťaz v boxe z Helsínk 1952. „Už som ani neveril, že sa podobné stretnutie uskutoční. Naše mená sa už pomaly vytrácajú z myslí ľudí. Pre nás športovcov je podobný zraz príjemná možnosť porozprávať sa a zaspomínať si na úspešné časy. Na každú oslavu športu sa teším, už veľa príležitostí na účasť na podobných akciách asi mať nebudem,“ povedal Ján Zachara.

Titul benjamínka zrazu patril 22-ročnému vodnému slalomárovi

MEDZI ÚČASTNÍKMI 18 MEDAILISTOV

Len málokedy sa podarí, aby sa stretlo na jednom mieste toľko našich olympijských medailistov a účastníkov OH/ZOH rôznych generácií, ako v Šamoríne. Osemnásť účastníkov zrazu získalo spolu 37 medailí, z toho 15 zlatých. Pozvanie od predsedu asociácie, dvojnásobného víťaza OH a päťnásobného medailistu Michala Martikána, prijali aj ďalší víťazi spod piatich kruhov – Ján Zachara, Anastasia Kuzminová, Peter a Pavol Hochschornerovci, Elena Kaliská, Jozef Pribilinec, František Kunzo, Matej Tóth, Ladislav a Peter Škantárovci. Z ďalších medailistov z OH/ZOH prišli Marianna Némethová-Krajčířová, Igor Liba, Juraj Minčík, Zuzana Reháková Štefečeková, Danka Barteková, Matej Beňuš a Jozef Lohyňa.

Jakubovi Grigarovi, ktorý už má istotu štartu na budúročných OH v Tokiu.

NÁZORY NA BUDÚCE SMEROVANIE ASOCIÁCIE

V diskusiách medzi olympionikmi zazneli viaceré návrhy na smerovanie asociácie. Podľa viacerých by mala v budúcnosti v regiónoch užšie spolupracovať s regionálnymi olympijskými

klubmi. Mala by robiť osvetu a propagovať športovcov i šport samotný, aj pomáhať sociálne slabším bývalým olympionikom.

„Kedysi sme pomáhali tým bývalým športovcom, ktorí nemali kde bývať, čo ješ. V rámci možností asociácie sme im prispievali, v tomto by sa malo pokračovať aj po obnovení činnosti,“ myslí si basketbalová legenda Stanislav Kropi-

lák a hokejová Igor Liba dopĺňa: „Mali by sme sa snažiť aj pomôcť súčasnému športu. Zatiaľ sa o pomoci v našom štáte iba rozpráva a svetová špička nám neustále uniká. Už osem rokov mám akadémiu, v ktorej sa venujem hokejovým talentom. Vidím, ako funguje slovenský šport. Verím, že sa odrazí a rozbehne. Dnešní slovenskí športovci si možno viac zarobia ako naša generácia, ale ich podmienky sa s našimi nedajú vôbec porovnať. O systéme, v ktorom sme vyrastali my, nemajú ani šajnu.“

Členovia asociácie by mali rozvíjať ďalej aj myšlienky olympizmu a fair play. Viacerých bývalých športovcov po rokoch zatrpknutia by mohla vrátiť do športového hnutia. „Od Slovenskej asociácie olympionikov predovšetkým očakávam, aby oživila v bývalých účastníkoch olympijských hier myšlienku, že sú olympionici. Je to obrovská devíza a niečo, s čím sa nemôže pochváliť hockito. Treba využiť tento potenciál,“ myslí si olympijský víťaz v chôdzi Matej Tóth.

Slovenskí športovci dostali novú platformu na vyjadrovanie svojich postrehov, pocitov i želaní, kam by sa mal šport u nás uberať. „Dúfam, že sa začína nová éra, keď sa olympionici trochu priblížia k ľuďom, k deťom. Verím, že začneme robiť viac pre spoločnosť, v ktorej sme vyrástli,“ povedala strelkyňa Danka Barteková. ✕

TROJICA NAŠICH OLYMPIJSKÝCH ŠAMPIONIŇOV - V STREDE 91-ROČNÝ BOXER JÁN ZACHARA, VEDĽA NEHO VODNÍ SLALOMÁRI S DVOMA ZLATÝMI MEDAILAMI Z OH, PREDSEDA SAO MICHAL MARTIKÁN A ELENA KALISKÁ.

MARTIKÁN: CHCEME PREZENTOVAŤ ŠPORTOVCOV A UKAZOVAŤ VZORY

Na májovom valnom zhromaždení Slovenskej asociácie olympionikov sa jej predsedom stal Michal Martikán. Vodný slalomár stojí na čele organizácie, ktorá má momentálne vyše 200 členov a postupne chce zvyšovať ich počet.

SAO v predošlých rokoch veľkú aktivitu nevyvíjala, bola pasívna. Čo sa zmenilo?

„Niekoľkým ľuďom záležalo, aby sa obnovila. Impulz prišiel od prezidenta SOŠV Antona Siekela. Postupne sa pridali ďalší, motorom bol aj dnešný štátny tajomník Jozef Gönci. Od mája 2019 pracuje nové vedenie asociácie, ktoré sa ju snaží posunúť ďalej. Časom by sme chceli zastupovať všetkých účastníkov hier, aj keď asi sa nám nepodarí dať dokopy všetkých na jedno miesto.“

➔ Aké plány má SOA do budúcnosti?

„Mnohí olympionici sú aktívni športovci, pre nich máme pripravených menej projektov. Stále sú denne v tréningovom procese, majú veľa povinností, nemôžu sa zapájať do pravidelných aktivít. Na Slovensku máme veľa legiend, ľudia o nich poriadne nevedia. Najmä pre mladú generáciu sú starší úspešní športovci neznámi. To je základná vec, ktorú chceme urobiť. Chceme prezentovať športovcov, ukazovať mladým vzory a umožňovať im, aby ich spoznávali.“

➔ Bude počuť hlas športovcov silnejšie aj vo verejnosti?

„Boli sme už pri tom, keď kreoval zákon o rente pre olympijských medailistov

starších ako 35 rokov. Na Slovensku však nemáme len medailistov, ale aj ďalších skvelých športovcov. Na hry sa nedostali zadarmo, náhodou. Museli si účasť vybojovať tvrdo pracou, rokmi driny. Asociácia je tu pre nich, chceme počúvať ich názory a posúvať ich ďalej kompetentným.“

➔ Inšpirovali ste sa pri tvorbe cieľov aj skúsenosťami podobných asociácií zo zahraničia?

„Mali sme veľa vlastných nápadov, ktoré sa teraz snažíme postupnými krokmi realizovať. Vieme, ako fungujú asociácie v zahraničí, ale nebrali sme ich ako inšpiráciu. Vytvárali sme si vlastné úlohy a ciele, ktoré sú splniteľné v našom domácom prostredí.“

TENIS Z DRUHÉHO

DANIELA HANTUCHOVÁ

NAŠARTOVALA NOVÚ KARIÉRU

BREHU

Vedela presne, že to zvládne. Ako mnoho iných výziev predtým na tenisovom kurte. Napriek tomu sa jej zrýchlil dych. Aj dlane jej zvlhli. Bez skúseností, no s veľkou túžbou nesklamať. Využiť výnimočnú šancu. Vôbec si to neuvedomila, no mikrofón stískala v ruke pevnejšie než tenisovú raketu. Adrenalín v nej stúpil do kulminačného bodu. No sotva zasvietila na kamere červená, s okúzľujúcim úsmevom položila prvú otázku. V tej chvíli vstúpila Daniela Hantuchová do svojej novej kariéry.

Ž

ivot nie je ku všetkým na svete rovnako štedrý. Niekomu dary, ktoré ponúka, prekážnu cez prsty. Tí šťastnejší a cieľavedomejší si z nich postavlia schody na výslunie. Rodáčka z Popradu Daniela Hantuchová (nar. 23. apríla 1983) zažila v tenise množstvo výhier aj sklamaní. Strela v ňom množstvo inšpirujúcich ľudí. Do vienk dostala talent, ale aj dar vnímať život okolo seba a učiť sa ho žiť podľa svojho scenára. Cez veľké víťazstvá v Pohári federácie, Hopmanovom pohári či v Indian Wells a v mixoch aj na všetkých štyroch grandslamových turnajoch, až po kariéru žiadanej tenisovej moderátorky a komentátorky pre prestížne televízie.

PRVÉ PODANIE

Už ani neviem, od koho sme dostali tip. V Slávii STU Bratislava vraj majú výnimočný tenisový talent. Trochu som aj krútil nosom. Čo už môže byť zaujímavé na štrnásťročnej „žubrienke“? Už po prvých minútach nakrúcania pre Šport extra (vysielal sa v STV), to však bolo jasné. V telocvični sa ozývali razantné a vzhľadom na jej vek aj nečakane

presné údery. Odrazu nám bolo ľúto, že sme prišli na tréning neskoro.

Už v juniorskom veku mala dlhé nohy. Vtedy skôr rýchle ako krásne. Tenis ju bavil a nás s kameramanom bavilo rozzáberovať jej údery na základnej čiare aj na sieti. V roku 1997 sme robili s Danielou prvý rozhovor. Nebola veľmi zhovorčivá. Až v strižni sme si však uvedomili, že vedela presne, čo a ako chcela povedať.

Na tenisové dvorce v Poprade ju priviedla babička Helena. Prvé podania jej spočiatku lietali kade-tade, no rýchlo sa učila tenisovú abecedu. „Keď som ešte chodila do školy, tak som mávala prvý tenisový tréning pred vyučovaním od šiestej do pol ôsmej ráno. Od druhej do tretej som zvyčajne chodila na hodiny hrania na klavír. Od pol štvrtej do pol piatej nasledovala kondičná príprava a potom opäť tenis, hrala som až do pol ôsmej,“ spomína s odstupom rokov.

V Bratislave sa dostala do rúk trénera Jozefa Bulka. „Jemu asi najviac vďačím za to ako ma naučil hrať a milovať tenis,“ priznáva úprimne. „Tréneri veľmi ovplyvňujú náš život. Trávila som s nimi veľa času v príprave, na turnajoch aj na cestách. Mala som na 90 percent obrovské šťastie na trénerov. Naozaj na úžasných inšpiratívnych ľudí... A teraz zužitkávam všetko, čo mi dali. Keď komentujem, pozerám sa na hru pred sebou aj ich očami.“

Počas kariéry vystriedala viacerých špičkových zahraničných trénerov. Najdlhšie ju viedol Nigel Sears z Veľkej Británie (v rokoch 2001 – 2003 a 2004 – 2006) a od roku 2010 náš Matej Lipťák. „Vždy som si cenila priamočiarosť. V tenise sa tréneri neraz obávajú, že ich hráči vymenia a nehovoria vždy to, čo by mali. Ja som však od nich očakávala na rovinu aj nepríjemné veci. Potrebovala som priamy feedback, aby som mohla na sebe pracovať,“ spomína svojho času piata najlepšia hráčka na svete (na túto priečku sa dostala v januári 2003) a dodáva: „Určite som netrpela syndrómom veľkej hráčky, ktorá už nikoho nebude počúvať. Práveže ja som si nikdy nevedela povedať, že som veľká hráčka. Moja „tvrdohlavosť“ sa skôr prejavovala v tom, že mi bolo jedno či prší, či sneží. Jednoducho, ak som potrebovala a chcela trénovať, nič ma neodradilo.“

BÝVALÝ HVIEZDNY TENISTA JOHN MCENROE JE ROKY UZNÁVANÝ TENISOVÝ KOMENTÁTOR. DANIELA HANTUCHOVÁ JE DNES JEHO KOLEGYŇOU.

MALA LEN 19 ROKOV, KEĎ VÝDATNE PRISPEĽA K VÍŤAZSTVU DRUŽSTVA SLOVENIEK V POHÁRI FEDERÁCIE 2002. NA SNÍMKE ZĽAVA MARTINA SUCHÁ, DANIELA HANTUCHOVÁ, NEHRAJÚCI TRÉNER TOMÁŠ MALÍK, JANETTE HUSÁROVÁ A HENRIETA NAGYOVÁ.

DRUHÉ PODANIE

Let do Las Palmas na finále Pohára federácie 2002 bol dlhý. Raňajky v druhý deň súboja s domácim Španielskom krátke. Kapitán Tomáš Malík aj tréner Štefan Čižmarovič maskovali nervozitu detailnou analýzou hry súperiek. Po úvodných dvojhrách bol stav 1:1. Daniela debutovala v našom fedcupovom tíme už vo veku 16 rokov v Moskve (1999). O tri roky neskôr nastupovala ako naša jednotka proti silovo disponovanej Conchite Martínézovej. Hala

hučala ako na býčích zápasoch. Prvý set stratila v tie-breaku 8:10. Druhý vyhrala 7:5. Tretí po maximálnom nasadení 6:4. „Bol to asi môj najkrajší zápas v Pohári federácie,“ hovorí. Po následnom víťazstve Janette Husárovej nad Arantxou Sanchézovou-Vicariovou sa už hrala slovenská hymna. Spievali sme ju vedno s výpravou. Síce falošne, ale nahlas. Hudobný sluch Daniely Hantuchovej trpel, no v návale radosti nám to prepáčila.

„Rada spomínam aj na výhru nad Amélie Mauresmovou v tom istom

roku, ba aj nad Jelenou Jankovičovou v Belehrade 2010,“ túla sa v minulosti ženskej tímovej súťaže naša opora. Za Slovensko odohrala v Pohári federácie 57 zápasov, z toho 37 víťazných. Od ITF dostala v roku 2017 ako prvá Slovenka Cenu za oddanosť. Získavajú ju hráčky, ktoré majú na svojom konte viac ako 20 stretnutí vo svetovej skupine. Daniela Hantuchová v nej reprezentovala v 28 stretnutiach... „Keď som si pomyslela na to, že Fed Cup hrám polku života, skoro som sa rozplakala,“ reagovala

REŠPEKTUJEM SÚKROMIE TENISTOV

☉ **Svojho času si patrila k najfotografovanejším športovkyniam na svete. Nelákala Ťa život v modelingu?**

„Počas aktívneho tenisu bolo strašne málo času. Keď niektoré hráčky išli touto cestou, mohli sme vidieť, ako ich tenis dopadol. Snažila som sa držať tenisu. Bol pre mňa jasnou prioritou. A po hráčskej kariére prišla možnosť pracovať pre televíziu, tak som sa na to vrhla. Baví ma to a nemám čo iné riešiť.“

☉ **Pre prestížne časopisy ako Sports Illustrated, ESPN si nafotila aj odvážnejšie snímky...**

„Môj agent ma presvedčil, že ide o ponuky, ktoré málokto v živote dostane. Rozhodnutie bolo, pochopiteľne, na mne. No argumentoval, že je výnimočné ak sa niekto zo Slovenska ocitne na titulke svetových periodík.“

☉ **Napriek tomu, že si bola bez šiat, fanúšikovia tvrdili, že si málo zo seba ukázala...**

„Nuž, na mňa viac než dost...“

☉ **Neláka Ťa športová diplomacia?**

„Nehovorím, že nie. Aktuálne však robím pre televíznu spoločnosť. Je to niečo, o čom ostatní snívajú. Je to úplne iný svet, než som poznala. Čaká ma veľa práce, neskôr možno začnem vnímať aj iné možnosti.“

☉ **Nikdy si si veľmi nepúšťala novinárov pod kožu. Odrazu si na druhom brehu a sponďáš tenisové hviezdy. Rešpektuješ ich súkromie, aj keď si pod tlakom sledovanosti?**

„Mám takú dôveru hráčov a hráčok, že ju nechcem a nemôžem sklamať. Sú to moji kamaráti. Nikdy by som nezneužila ich dôverné informácie. Podľa seba viem, kde sú hranice toho, čo by bolo už mne nepríjemné.“

☉ **Komentuješ aj moderuješ v angličtine. Striehnu producenti na tvoj prízvuk?**

„S angličtinou som v pohode. Samozrejme môj perfekcionizmus sa prejavuje v tom, že som sa chcela ešte viac zlepšovať. Lenže ma stopli s tým, že majú radi prirodzenosť aj s trochu iným prízvukom. Úplne by som vraj stratila svoju identitu. Dôležitejšie je, čo hovorím, a nie ako hovorím. Pochopiteľne, snažila som sa naštudovať rôzne výrazy, aby som sa neopakovala, aby sa obmieňali pri komentovaní. Nečakala som, že moja druhá kariéra naberie takú rýchlosť! Pripomína mi to tenis, keď som tiež takto rýchlo vystrelila.“ ☒

NA TURNAJI V INDIAN WELLS, KTORÝ JE VÝZNAMOM HNEĎ ZA GRANDSLAMOVÝMI, TRIUMFOVALA DVAKRÁT.

s dojatím v hlase. Možno aj preto, že ju fanúšikovia nešetrili, keď sa jej nedarilo, alebo keď nemohla hrať. „Zažila som aj také chvíle, že vraj nechcem reprezentovať. Ak som nehrala, tak len kvôli zranenému ramenu a únavovej zlomenine. Naopak, na tímovú súťaž som sa tešila a veľmi som si naše zápasy užívala.“

Až na výnimky, ktoré tenisová ruleta občas prináša. „Áno náš najhorší zápas bol asi nevydarená štvorhra z domáceho duelu proti Srbsku v roku 2011. S Magdou Rybárikovou sme vedli 6:2, 5:1 a 30:0 a predsa sme prehrali...“

NEVYNÚTENÉ CHYBY

Keď v roku 1992 Robovi Grigorovovi vyšla pesnička „Ona je Madona“, určite netušil, že by o desať rokov neskôr mohla „sahnúť“ na Danielu, ktorá vyrastala do tenisovej aj do ženskej krásy. Už v júni 2001 dosiahla prvý veľký úspech, keď po boku Čecha Leoša Friedla vyhrala miešanú štvorhru na trávě All England Clubu vo Wimbledon. O necelý rok neskôr s iným partnerom Kevinom Ullyettom zvíťazila v mixe na Australian Open. Následne v roku 2005 vyhrala aj French Open (s Fabriceom Santorom) a US Open (s Mahešom Bhupátim). „Časté zmeny mojich spoluhráčov nesúviseli s mojou priberčivosťou,“ smeje sa. „Napriklad so Santorom bola nesmierna zábava. Veľa som však hrávala dvojhry a musela som hľadať partnerov do štvorhry, ktorí tolerovali, že ak sa mi bude dať vo dvojhre, mix nebude podstatný, resp. mohla som sa z neho odhlásiť.“

Najmä v roku 2002 stúpala v rebríčku WTA strmo nahor. Víťazstvo v Indian Wells proti Martine Hingisovej, ale aj ďalšie úspechy na turnajoch potvrdzovali, že dokáže násobiť dary svojho talentu. V januári 2002 bola ešte na 38. mieste, no na konci sezóny už figurovala v elitnej desiatke. Po Australian Open 2003 dokonca v prvej päťke.

Lenže k cestám na vrchol sa pripletú aj pády. V osemfinále v Indian Wells 2003 urobila 59 nevynútených chýb, v druhom kole French Open 2003 dokonca 101. Nečakané prehry, fámy o anorexii (mala len 55 kg), prvé zranenia. „Mentálne som to nezvládla. Môj problém je v hlave,“ reagovala konfrontovaná s novou realitou. „Jasné, že sklamanie boli obrovské. Čím vyššie sa športovec dostáva, tým viac tie pády potom bolia. Ja som to mimoriadne emotívne prežívala. Prospelo by mi vtedy, keby som dokázala rýchlejšie zahodiť neúspech za seba. Na druhej strane mi hĺbka poznania a prežívania pomáhala a pomáha aj teraz v iných veciach. Som schopná dôsledne a pomerne presne analyzovať situácie na kurtoch, pretože mnohé z toho, čo hráčky prežívajú, dôverne poznám,“ tvrdí dnes.

Na otázku, čo by prípadne zmenila vo svojej kariére, keby sa mohla vrátiť späť, reaguje s pokorou: „V prvom rade beriem život tak, že všetko sa deje pre niečo. A všetko má byť a bude tak ako to vesmír, Boh napísal. Nesnažím sa proti tomu bojovať,

ŠPORTOVÁ BILANCIA DANIELY HANTUCHOVEJ

- **Víťazstvo** Pohár federácie 2002
 - **Víťazstvo** Hopmanov pohár 2005
 - **Semifinále** Australian Open 2008
 - **Štvrťfinále** Australian Open 2003, Wimbledon 2002, US Open 2002 a 2013
 - **Tituly WTA 7:** Indian Wells 2002, 2007 Linz 2007, Pattaya 2011, 2012 a 2015 Birmingham 2015
- Má kompletnú grandslamovú zbierku trofejí v mixe. Účastníčka OH 2000, 2004, 2008, 2012
Sedemkrát tenistka roka v SR

V ROKU 2017 DANIELU HANTUCHOVÚ UVIEDLI DO SIENE SLÁVY SLOVENSKEHO TENISU.

ale skôr akceptovať to. A ak by som mala niečo meniť, asi by som si viac vážila to, čo som dosahovala. Pretože v čase, keď sa mi darilo, som to brala skôr rutinne. Teraz z pohľadu médií vidím, že ak mladá hráčka v dvadsiatich rokoch vyhrá turnaj, robíme z nej hviezdu. Keď som ja v devätnástich vyhrala v Indian Wells, pomaly som myslela, že idem do tenisového dôchodku, pretože Martina Hingisová turnaj vyhrala, už keď mala šesťnásť. Jednoducho oveľa viac som si to mala užívať, vážiť... Sotva sa však jeden turnaj skončil, už som sa pripravovala na ďalší. Až keď som naozaj skončila hráčsku kariéru, som si uvedomila, čo všetko mám za sebou. Že to bolo celkom fajn... Som vďačná za všetky neuveriteľné veci, ktoré som zažila na kurte i mimo neho. Bez nich by som nebola takým človekom, akým som dnes.“

VÝHODA

S koncom kariéry váhala možno dlhšie, než by telo zvládalo. „Myslím si, že celkove som hrala dva-tri roky zbytočne dlho. Bola som v kolobehu ako škrečok,

DANIELA HANTUCHOVÁ S DOMINIKOM HRBATÝM S HOPMANOVÝM POHÁROM V RUKÁCH.

HRBATÝ O HANTUCHOVEJ

S Dominikom Hrbatým vyhrala Daniela Hantuchová v austrálskom Perthe Hopmanov pohár v roku 2005. „Daniela má za sebou úžasnú kariéru, dosiahla obrovské úspechy. Dokázala toho veľmi veľa, podarí sa to len málo ľuďom. Poznám ju už od jej desiatich rokov, vždy bola kreatívna a inteligentnou hráčkou. Pre slovenský tenis toho urobila nesmierne veľa nielen výsledkami, ale aj vystupovaním a charizmou. Veľmi jej držím palce.“

V JANUÁRI 2019 SI Z RÚK
PREZIDENTA SR ANDREJA
KISKU PREVZALA ŠTÁTNE
VYZNAMENANIE - RAD ĽUDOVÍTA
ŠTÚRA I. TRIEDY.

ktorý stále beží vo valci. Bála som sa, čo nastane, keď skončím. Keby som tušila, ako plynulo sa prehupnem do novej pozície tenisovej komentátorky, prestala by som chodiť po turnajoch skôr. Som šťastná a vďačná za to, aké ponuky mi začali prichádzať na komentovanie hneď, ako som oznámila koniec.“

Daniela má skúsenosti, cit pre hru, dar reči a bonus v podobe ženskej krásy. Všimli si to aj v televízii Amazon Prime. Bola prvou ženou, ktorá pre

Amazon komentovala mužský turnaj ATP v Queensse. Večer pred prvým ostrým vysielaním dostala zoznam ostrých hráčov, s ktorými má urobiť rozhovor. Výzva. Vedela však, že ju zvládne. Tenis je totiž jej svet a takmer so všetkými sa pozná osobne.

Napriek tomu sa jej pred prvým živým vstupom zrýchлил dych. Hovorí, že uspieť v konkurencii iných komentátorov a komentátoriek je niekedy ťažšie než vyhrať tenisový turnaj. „Nesmierne si príležitosti vážim.

Súbežne robím pre Fox Sport Asia a na Tennis Channel som mala počas Wimbledonu svoju vlastnú šou Downtown Deni. Veľmi ma to baví. Keď mám voľno, užívam si to. Konečne mám čas na normálne veci. Na druhej strane, keď mám pracovné týždne, je to ešte horšie a náročnejšie, ako keď som hrávala na kurtoch. Počas turnajov som mala harmonogram ako-tak vo svojich rukách. Poznala som termíny zápasov, dopĺňala som ich tréningami, regeneráciou... Teraz mám okolo seba tím ľudí a musím byť k dispozícii, ako zavelia oni.“

Daniela sa zaradila do spoločnosti 42 hráčov, ktorí od roku 1970 zarobili v kariére viac než desať miliónov dolárov. Mohla by si už len užívať tenisový „dôchodok“. Na to má však priveľa energie, plánov a chuti ostať pri bielom športe. „Už sa pozerám celkom inak na prácu novinárov než kedysi,“ usmieva sa. Rýchlo jej pripomeniem epizódu z Belehradu 2010. Odmietla nakrúcanie rozhovoru pre RTVS s tým, že ho spravíme skoro ráno pred odletom lietadla. No určite, pochyboval som v duchu. O piatej ráno si isto nenájde čas. Omyl. Prišla presne. S dokonalým make-upom aj srdečným úsmevom. Od juniorského veku až po vrchol kariéry, vždy bola na kurtoch aj v zákulisí perfekcionistkou. Rovnako sa o to snaží, aj keď sa ocitla na „druhom“ brehu. S mikrofónom v ruke a v rozhovoroch s najväčšími tenisovými hviezdami aj s tými, ktorí sa nimi ešte len možno stanú...

NAKRÚCANIE ROZHOVORU HANTUCHOVEJ S NOVAKOM DJOKOVIČOM.

STRIEBORNÍ Z TOKIA ZAŽILI AJ ZEMETRASENIE

Členmi strieborného družstva futbalistov ČSSR na OH 1964 v Tokiu bolo až deväť Slovákov. Tvorili väčšinu tímu, čo sa v ére spoločného štátu pod piatimi kruhmi stalo jediný raz. Osem z tucta žijúcich členov strieborného tímu sa začiatkom septembra zišlo v Bratislave na stretnutí medailistov z Tokia po 55 rokoch. Zorganizoval ho oficiálny fanklub slovenskej futbalovej reprezentácie.

FINÁLOVÁ JEDENÁSTKA ČSSR Z OH 1964 S PODPISMI „OSMIČKY“ Z BRATISLAVSKÉHO STRETNUTIA. NA SNÍMKE V PRVOM RADE BRUMOVSKÝ, MASNÝ, URBAN A MRÁZ, ZA NIMI VOJTA, VALOŠEK, GELETA, WEISS, PIČMAN, LICHTNÉGL A SCHMUCKER.

NA SPOLOČNEJ FOTOGRAFII PO 55 ROKOCH ZĽAVA CVETLER, MRÁZ, URBAN, GELETA, MASNÝ, ŠVAJLEN, KNEBORT A BRUMOVSKÝ.

V ére Československa získali naše družstvá v kolektívnych športoch dovedna trinásť olympijských medailí – sedem družstvá ľadových hokejistov, po dve družstvá futbalistov i volejbalistov, po jednom družstvá hádzanárov i pozemných hokejistiek. Počet Slovákov v medailových tímoch na OH/ZOH kolísal od žiadneho po štyroch. S jedinou výnimkou – a tou bolo práve strieborné družstvo futbalistov na olympijských hrách 1964 v Tokiu.

SEDEMNÁSTKA HRÁČOV Z 11 KLUBOV

V 17-člennom tokijskom kádri trénera Rudolfa Vytlačila, ktorý o dva roky skôr priviedol A-tím ČSSR až do finále majstrovstiev sveta v Čile proti Brazílii, bol vzhľadom na prísne prepisy FIFA a MOV o amaterizme len jediný hráč z MS 1962 – vtedajší tretí brankár Schmucker. Aj to len vďaka tomu, že v Čile neodchytal ani minútu, inak by do Tokia nesmel...

Ako kapitán naše družstvo v Tokiu viedol Anton Urban, zo Slovákov v ňom ďalej boli Ľudovít Cvetler (obaja Slovan Bratislava), Štefan Matlák, Vladimír Weiss (obaja Inter Slovnaft Bratislava), Anton Švajlen (VSS Košice), Vojtech Masný (Jednota Trenčín), Ján Geleta (Dukla Praha), Ivan Mráz (Sparta Praha) a František Schmucker (Zbrojovka Brno). Navyše na Slovensku (v Leviciach) sa narodil aj ďalší člen družstva, Čech Jan Brumovský (Dukla Praha).

Z českých hráčov v tíme ďalej boli Zdeněk Pičman (Spartak Hradec Králové), Josef Vojta (Sparta Praha), Karel Lichtnégl (Zbrojovka Brno), František Valošek (Baník Ostrava), Karel Knesl (Dukla Praha), Karel Nepomucký (Slavia Praha) a František Knebort (Bohemians Praha). Tento tím za 12 dní odohral 6 zápasov, čo bola teda poriadna zabračka.

Dovedna 17 hráčov síce bolo až z 11 klubov, ale utvorili výbornú partiu. Tréner Vytlačil jednoducho vedel namiešať správnu chémiu...

MEDAILY DOSTALI LEN TÍ, ČO HRALI VO FINÁLE

Vo finále pred 65-tisíc divákmi na Olympijskom štadióne v Tokiu si v našom tíme proti Maďarsku, ktoré trénersky viedol Lajos Baróti, zahráli brankár Schmucker a hráči v poli Urban, Weiss, Lichtnégl, Pičman, Valošek, Brumovský, Geleta, Masný, Vojta a Mráz. Samozrejme, na zisku medaily sa viac či menej podieľali všetci, teda aj druhý brankár Švajlen a hráči Cvetler, Matlák, Knesl, Nepomucký a Knebort. Žiaľ, strieborné medaily dostali len tí jedinási, ktorí si zahráli vo finále (striedať vtedy ešte nebolo povolené). Ďalší šiesti nemajú ani repliky medailí...

Z našej tokijskej futbalovej sedemnástky na bratislavské stretnutie prišli ôsmi – zo Slovenska Urban, Masný, Švajlen (v roku 1994 pri príležitosti 30. výročia úspechu na OH 1964 usporiadal podobné stretnutie v Košiciach) a Cvetler, spoza

**V ÉRE
ČESKOSLOVENSKA
ZÍSKALI NAŠE
DRUŽSTVÁ
V KOLEKTÍVNYCH
ŠPORTOCH
DOVEDNA TRINÁSŤ
OLYMPIJSKÝCH
MEDAILÍ.
LEN V JEDINOM
PRÍPADE BOLI
SLOVÁCI VO
VÄČSINE -
V STRIEBORNOM
TÍME FUTBALISTOV
V TOKIU 1964.**

VÍTAZNÝ GÓL IVANA MRÁZA V SEMIFINÁLE PROTI NDR - POL MINÚTY PRED KONCOM RIADNEHO HRACIEHO ČASU...

rieky Moravy Geleta, Mráz (tzv. pražský Slováci), Brumovský a Knebort. Ďalší štyria (Vojta, Valošek, Knesl a Nepomucký) sa ospravedlnili, ale prví dvaja poslali videopozdrav. A zvyšní piati už nikdy nikam neprídu... Tí, čo prišli, si zaspomínali na krásne časy.

„Keď som vás tu uvidel, trochu sa mi roztriasli kolená. Pre moju generáciu ste boli vzormi, ktorým sme sa chceli podobať. Určite ste mali veľkú zásluhu na tom, že sa po vás mladší dostali tak vysoko,“ prihovril sa veteránom o dosť mladší člen tímu majstrov Európy 1976 Dušan Galis, dnes vládny splnomocnenec pre mládež a šport.

TRÉNERSKÝ MÁG VYTLAČIL

V tokijskej knižnej pamätnici z OH 1964 sa píše: „Je šťastie mať takého trénera ako Rudolf Vytlačil. Pristupoval k hráčom s ľudskou citlivosťou,

vedel ich stmeliť v jednoliaty kolektív, prebudiť všetky ich sily. Nestrpí v mužstve primadony, je rovnako starostlivý a prísny ku každému.“ Autor ďalej napísal: „Vytlačil sa chopil ťažkej úlohy a utvoril príkladný kolektív z hráčov z 11 klubov. Šťastnú ruku mal aj pri výbere kapitána mužstva. Každý súhlasil, aby ním bol najskúsenejší hráč, 30-ročný obranca bratislavského Slovana Anton Urban. Bol druhým motorom nášho mužstva, strojom dobrej nálady a rozduchávačom bojového ducha, bez ktorého by sme v kľúčovom zápase s NDR zložili zbrane.“

Samozrejme, farbistá osobnosť trénerského „mága“ Rudolfa Vytlačila rezonovala aj na bratislavskom stretnutí.

Anton Urban trénera veľmi vyzdvihol: „Vytlačil nebol ani Čech, ani Slováčok, on bol viedenský Čech. Bol to teda typologicky iný človek a nás Slováčok aj Čechov vnímal

inak, než väčšina ostatných. Ale spoločne nás považoval za absolútne rovnocenných partnerov. Podľa tohto si zložil mužstvo podľa svojho gusta. My všetci sme si boli vedomí toho, že je to ozajstná osobnosť, športová a trénerská ikona. Nesmieme sme ho uctievať a rešpektovať. Pre nás bolo obrovským motívom, že práve takýto človek nám vyslovil plnú dôveru. Bol jeden z nás.“

Ďalší člen nášho strieborného tokijského tímu Jan Brumovský, ktorý sa výrazne presadil aj trénersky (bol napríklad asistentom Jozefa Vengloša pri bronzovom tíme ČSSR na ME 1980), zase prezradil: „Vytlačil bol špecifická osobnosť. Bolo oveľa viac trénerov, ktorí trénersky vedeli dosiahnuť viac. Ale on mal úžasnú vlastnosť, že dokázal mužstvo pripraviť psychologicky. Nedával hráčom špecifické úlohy, čo majú jednotlivci robiť. Samozrejme, povedal zostavu a urobil celkové zhrnutie. Ale potom nás

SLOVÁCI V STRIEBORNOM TÍME

LUDOVÍT CVETLER

* 17. 9. 1938 Bernolákovo.

OH v Tokiu: 1 zápas, 1 gól. Olympijský tím: 7 zápasov, 2 góly. A-tím ČSSR: 2 zápasy. I. čs. liga: 257 zápasov, 59 gólov. So Slovanom Bratislava víťaz Pohára víťazov pohárov (PVP) 1969, v bazilejskom finále proti FC Barcelona (3:2) strelil prvý gól. So Standardom Liège dvojnásobný majster Belgicka.

JÁN GELETA

* 13. 9. 1943 Horné Motešice. OH v Tokiu: 5 zápasov. Olympijský tím: 7 zápasov, 1 gól. A-tím ČSSR: 19 zápasov, 2 góly. I. čs. liga: 287 zápasov, 28 gólov. S Duklou Praha dvakrát získal ligový titul (1964 a 1966) a v roku 1967 si zahral aj v semifinále Európskeho pohára majstrov. V roku 1964 ho vybrali do európskeho tímu UEFA na zápas proti Škandinávii, v roku 1967 bol vyhlásený za najlepšieho futbalistu ČSSR.

**MOMENTKA Z FINÁLE TURNAJA OH
MAĎARSKO - ČSSR. BRUMOVSKÉHO BRÁNÍ
TROJICA ORBÁN, SZENTMIHÁLYI, IHÁSZ,
V POZADÍ VIDNO GELETU.**

presvedčal, že sme lepší ako súper, aby sme sa ničoho nebáli a hrali si svoje. Hovoril – ste výborní, vy ich zdoláte. Neberte do úvahy, že v tíme súpera sú nejaké hviezdy, veď vy ste tiež hviezdy. Takže podľa mňa bol v koučingu nedostihný. Prítom mnohí iní tréneri boli odborne vzdelanejší.“

**FUTBALOVÉ SPOMIENKY
PO 55 ROKOCH**

Kapitán tímu Anton Urban: „Maďari, s ktorými sme hrali vo finále, mali vynikajúce družstvo. Na rozdiel od toho nášho ich olympijský výber bol v podstate totožný s reprezentačným „áčkom“. Nemyslel som si, že by sme ich mohli zdolať, ale napokon to nebolo až také nemožné. Bol to otvorený zápas. Dali sme si vlastný gól a ja som v závere nepremenil veľkú šancu. Nemrzí ma to, len si to veľmi dobre pamätám... Ale aj keď sme prehrali, myslím si, že nikto z nás si nemyslel, že by sme mali finálovú prehru ľutovať. Bol to beztak veľký zážitok.“

Jan Brumovský (v Tokiu strelil tri góly – aj jediný náš finálový; rodák z Levic od dvoch rokov vyrastal v Čechách): „V tom

**NAJVÄČŠIE NEBEZPEČENSTVO PRE NÁŠ
TÍM VO FINÁLE ZNAMENAL RÝCHLONOHÝ
ÚTOČNÍK FERENC BENE, PRI ŇOM VOJTA,
ZA NIMI URBAN.**

**CESTA K TOKIJSKÉMU
STRIEBRU**

Pripomeňme cestu našich futbalistov k olympijskému striebru. Do Tokia družstvo ČSSR postúpilo po dvoch kvalifikačných víťazstvách nad Francúzskom. Naše družstvo ešte malo hrať proti Grécku, ale keďže jeho hráči nespĺňali vtedajšie amatérske predpisy, reprezentanti ČSSR postúpili bez boja. Na OH v základnej skupine družstvo trénera Rudolfa Vytlačila postupne zdolalo 12. októbra 1964 Kórejskú republiku 6:1 (góly ČSSR Mráz a Masný po 2, Lichtnégl a Vojta – hralo sa v Omiji, až dve hodiny cesty od Tokia), na štadióne princa Čičibu priamo v Tokiu 14. októbra Zjednotenú arabskú republiku (dnešný Egypt) 5:1 (Vojta 2, Urban, Mráz a Cvetler) a 16. októbra znovu v Omiji Brazíliu 1:0 (Valošek). Vo štvrtfinále v Tokiu si družstvo ČSSR na rozmočenom trávniku v Komazawe 18. októbra ľahko poradilo s domácim Japonskom – 4:0 (Brumovský 2, Vojta

z 11 m a Mráz). V semifinále 20. októbra proti tímu NDR (2:1) síce súper gólom Nöldnera viedol 1:0, ale góly Lichtnégl a Mráza posunuli tím ČSSR vo finále. Hralo sa 23. októbra na Národnom olympijskom štadióne pred 65-tisíc divákmi, po bezgólovom polčase hráči ČSSR prehrali s Maďarskom 1:2. Maďari sa v 47. minúte ujali vedenia nešťastným vlastným gólom Vojtu po strele Beneho. Maďarský kanonier, ktorý v Tokiu v 6 zápasoch strelil 12 gólov, v 59. minúte zvýšil na 2:0. Desiat minút pred koncom Brumovský znížil na 1:2 a v našom záverečnom nápoje mal tesne pred koncom vyrovnávací gól na kopačke Urban, ktorý potom povedal: „Nevedel som sa momentálne rozhodnúť, či zacentrovať alebo vystreliť.“ Z jeho polostrely-poloprihrávky napokon gól nebol. Zaujímavosťou je, že v tíme víťazného Maďarska nastúpil aj rodák z Košíc Ferenc Nógrádi (Neuwirth). A kuriozitou boli veľmi podobné priezviská kapitánov všetkých troch medailových tímov – maďarského Orbána, nášho Urbana a Urbanczyka z NDR...

VOJTECH MASNÝ

* 8. 7. 1938 Chynorany. OH v Tokiu: 6 zápasov, 2 góly. Olympijský tím: 16 zápasov, 6 gólov. A-tím ČSSR: 9 zápasov, 3 góly. I. čs. liga: 255 zápasov, 71 gólov, dlhé roky hviezda Jednoty Trenčín. Na sklonku kariéry hral vo First Vienna. Jeho mladší brat Marián Masný, zlatý z ME 1976 a bronzový z ME 1980, patril medzi najlepších pravých krídelníkov na svete.

ŠTEFAN MATLÁK

* 6. 2. 1934 Bratislava, † 12. 4. 2003 Bratislava. OH v Tokiu: 1 zápas. Olympijský tím: 7 zápasov, 2 góly. A-tím ČSSR: 3 zápasy, 1 gól. I. čs. liga: 191 zápasov, 3 góly. V tíme ČH Bratislava majster ČSR 1959, dlho hral aj za Inter Slovaft Bratislava.

IVAN MRÁZ

* 24. 5. 1941 Levoča. OH v Tokiu: 5 zápasov, 5 gólov (najlepší strelec tímu). Olympijský tím: 6 zápasov, 6 gólov. A-tím ČSSR: 4 zápasy, 5 gólov, I. čs. liga: 162 zápasov, 55 gólov. Najlepším strelec PVP 1964/65. Vrchol kariéry po prestupe zo Slovana Bratislava prežil v Sparte Praha, s ktorou získal tituly majstra ČSSR 1965 a 1967, medzitým počas vojenčiny sa z titulu

čase sa v ČSSR hral veľmi dobrý futbal. Napriek tomu, že hráči nášho strieborného mužstva z MS 1962 v Čile nemohli ísť na OH, pred Tokiom mal tréner Vytlačil dosť veľký výber kvalitných hráčov z našej ligy. Naše výkony mali naozaj úroveň. NDR mala v Tokiu svoj futbalový výkvet, prakticky A-tím, a Maďari boli tiež na vrchole. Nemuseli sme vo finále s nimi prehrať, ale boli o kúšтик lepší. Nemali sme žiadne väčšie zdravotné problémy. Len Karel Knesl si v semifinále zranil koleno. Do konca zápasu potom po ihrisku len chodil (striedať sa vtedy nemohlo) a nemohol nastúpiť na finále. Bolo dobré, že ako šéfkár výpravy bol pri nás MUDr. Pavol Handzo, ktorý mal s futbalistami veľmi bohaté skúsenosti.“

Ivan Mráz (s 5 gólmi v 5 zápasoch najlepši strelca nášho olympijského tímu): „V Tokiu sa mi strelecky darilo až do finále, v ňom som však už nepresadil. Už ma asi mali prečítaného, takže ma viac strážili a k šanci som sa nedostal.“

Ludovít Cvetler: „O zostave rozhoduje tréner. Museli sme čakať na príležitosť. Pred zápasom proti Zjednotenej arabskej republike prišiel za mnou tréner Vytlačil a povedal mi: ‚Ludvo, rozcvičuj se, jdeš na hřište a dneska dáš gól.‘ A mal pravdu. Žiaľ, v ďalších zápasoch som už možnosť nedostal. V tíme bola silná konkurencia. Pred finále mi tréner povedal, že v zostave sa rozhoduje medzi mnou – proti Maďarom sa mi zvyklo dariť – a Masným, ale napokon nastúpil Masný.“

František Schmucker: „Celá tokijská olympiáda bola pre mňa veľkým zážitkom. K strieboru som síce ako hráč veľmi neprispel, hral som málo, ale bol to super výsledok a aj naša hra bola výborná.“

Anton Švajlen: „V Tokiu sa zišla partia, v ktorej sme si navzájom nezávideli. Nastúpiť mohlo len jedenásť hráčov

TOKIJSKÁ FOTOGRAFIA DRUŽSTVA NAŠICH FUTBALISTOV PRI AUTOBUSE.

a tí museli dohrať zápas, trebárs aj so zlomeninou. Franto Schmucker začal chytať prvé zápasy, uchytil sa. Proti Brazílii Vytlačil postavil mňa. Bol výborný psychológ, pripravoval ma aj na finále. Ale možno spoluhráči viac dôverovali Schmuckerovi, lebo na finále nastúpil on. Som hrdý, že som chytal pri víťazstve nad Brazíliou a že sme doniesli domov medailu.“

JAPONSKO A HRY OČAMI NAŠINCOV

Členov strieborného tímu v Tokiu sme sa popýtali aj na mimošportové zážitky z Japonska. Keďže olympiáda bola až

JAPONCI SPOZNALI FUTBAL AŽ CEZ OLYMPIÁDU

V čase konania OH 1964 v Tokiu bolo Japonsko futbalovo ešte len úplne rozvojovou krajinou. Veď prvé ihriská s trávnatým povrchom sa tam objavili až pred hrami. Japonci však futbalu počas olympiády prepadli a už na zápasy v základných skupinách chodilo až okolo 20-tisíc divákov, predovšetkým mladých. Reprezentanti usporiadateľskej krajiny postúpili do štvrtfinále, v ktorom ich súperom bol práve tím ČSSR.

radoval aj ako hráč Dukly Praha. Ako futbalový tréner a funkcionár štvrtstoročie pôsobil v krajinách Latinskej Ameriky.

FRANTIŠEK SCHMUCKER

* 28. 1. 1940 Jarovce, † 15. 7. 2004 Ostrava. OH v Tokiu: odchytal 5 zápasov. Olympijský tím: 13 zápasov, A-tím: 2 zápasy (na MS 1962 v Čile, kde tím získal striebro, bol tretí brankár). V I. čs. lige v drese

RH Brno, Spartaka ZJŠ Brno a najmä Baníka Ostrava odchytal rovných 300 zápasov. V roku 1976 ako 36-ročný majster ČSSR, o dva roky neskôr si zachytil v semifinále Pohára UEFA. Výborný brankár bol aj jeho syn Ivo Schmucker.

ANTON ŠVAJLEN

* 3. 12. 1937 Solčany. OH v Tokiu: odchytal 1 zápas. Olympijský tím: 5

zápasov. I. čs. liga: 336 zápasov za VSS Košice (214 v neprerušenej sérii!), 11 gólov z pokutových kopov. Po skončení kariéry tréner a nadšený šíriteľ olympijských myšlienok. Dlhé roky predseda Združenia olympijských klubov SR a člen SOV (dnes čestný člen SOŠV), i predseda Olympijského klubu Košice. V roku 1996 získal výročnú trofej MOV „Storočnica olympijských hier“. Jeho

v októbri, ani jeden nespomínal extrémne klimatické podmienky.

Jan Brumovský: „Nepamätám si, že by tam bolo enormné teplo alebo zima, ani príliš vlhko. Nemali sme žiadne problémy počas tréningov, ani pri zápasoch.“

O to viac mohli všetci nasávať jedinečné zážitky.

Anton Urban: „Olympiáda je posvätná udalosť pre aktívnych účastníkov, aj pre divákov. Je to len raz za štyri roky, čosi mimoriadne a nádherné. Schádzajú sa tam najlepší športovci z celej zemegule. Už samotná účasť na OH je veľká vec. Keď som videl to množstvo športovcov z celého sveta – a mnohých veľmi slávnych – cítil som sa veľmi skromnučký. A keď som si na začiatku hier prezrel krásny Olympijský štadión, len som sníval, aké by to bolo zahrať si na ňom finále. A stalo sa! Dokonca som to zažil v úlohe kapitána.... Som veľmi hrdý, že som sa stal účastníkom OH, a k tomu ešte úspešným. Olympijské hry v Tokiu – to je pre mňa posvätná spomienka.“

Anton Švajlen: „V Japonsku sa dalo obdivovať všetko. Napríklad presnosť. Ak ste na autobus meškali sekundu, tak vás už na tréning nevzal. A tréningové plochy boli pripravené fantasticky. Jediná výnimka bola deň pred štvrťfinálovým zápasom s domácim Japonskom, keď veľmi pršalo. Na ploche bolo množstvo vody, ale tréner Vytlačil nás napriek tomu nechal trénovať. Robili sme šprinty, zasekávačky, spravili sme tým z ihriska oráčinu. Japonci nás sledovali sediac so skríženými rukami, stále sa nakláňali dopredu a len sa modlili, aby sme už skončili... Takéto zážitky človeku zostanú navždy v pamäti.“

Ivan Mráz: „Bol som na olympiáde po prvý raz v živote, takže je jasné, že všetko v Tokiu ma prekvapovalo. Ohúrila ma obrovská čistota a fascinovala hygiena, ktorá tam vládla. Všade bolo tak čisto, že tam sa hádam mohlo dať jesť zo zeme. Veľmi zaujímavá bola olympijská dedina, po ktorej sme sa prepravovali na bicykloch. Tie tam boli voľne k dispozícii. Dedina bola jediné miesto v Tokiu, kde

PIATI SA UŽ ODOBRALI NA VEČNOSŤ

„Je to krásny pocit – toľko dôchodcov pokope... Som veľmi rád, že ste nás dali dohromady a že sa spolu vidíme. Už sa možno takto vidíme naposledy...“ povedal na stretnutí po 55 rokoch Ján Geleta, ktorému stislo srdce, keď si spomenul, že už piati členovia strieborného tímu sa odobrli na večnosť. Ako prvý spomedzi 17 hráčov na večnosť odišiel Štefan Matlák (v roku 2003), potom František Schmucker (2004), Zdeněk Pičman (2014), Karel Lichtnégl (2015) a ako posledný vlni Vladimír Weiss I. Všetci účastníci stretnutia si pamiatku zosnulých medailistov uctili minútou ticha.

DRUŽSTVO FUTBALISTOV ČSSR V TOKIU NA VOLEJBALE.

syn Ľubomír Švajlen bol ako hádzanársky brankár na OH 1988 aj 1992.

ANTON URBAN, futbal

* 16. 1. 1934 Kysak. OH v Tokiu: 6 zápasov, 1 gól, kapitán tímu. Olympijský tím: 20 zápasov, 1 gól. A-tím ČSSR: 4 zápasy. I. čs. liga: takmer výlučne za Slovan Bratislava 283 zápasov, 4 góly. Záver hráčskej

kariéry absolvoval vo Wackeri Innsbruck, potom sa venoval trénerskej práci. Držiteľ najvyššieho slovenského ocenenia fair play - Ceny Jána Popluhára. Dlhší čas člen vedenia Klubu fair play SOV.

VLADIMÍR WEISS

* 21. 9. 1939 Vrútky, † 23. 4. 2018 Limbach. OH v Tokiu: 6 zápasov. Olympijský tím: 17 zápasov, A-tím ČSSR: 3 zápasy. I. čs.

liga: 236 zápasov, 6 gólov, hrával za ČH Bratislava a Inter Slovnafat Bratislava. Jeho syn Vladimír Weiss II. si v čs. reprezentácii zahral na MS 1990 v Taliansku a ako tréner tímu Slovenska priviedol reprezentáciu na MS 2010 v JAR, pričom medzi oporami družstva bol aj vnuk Vladimír Weiss III.

KOMPLETNÁ ZOSTAVA NÁŠHO STRIEBORNÉHO TÍMU V TOKIU - VPREDU ZĽAVA NEPOMUCKÝ, MRÁZ, URBAN, VALOŠEK, MASNÝ, CVETLER, GELETA A BRUMOVSKÝ, VZADU VOJTA, MATLÁK, KNEBORT, WEISS, KNESL, ŠVAJLEN, LICHTNÉGL, PIČMAN, SCHMUCKER A TRÉNER VYTČAČIL.

sme sa mohli voľne pohybovať. Škoda, že k dievčatám bolo strašne ďaleko, pretože vtedy boli ešte ženská a mužská časť dediny oddelené...“

Vojtech Masný: „Ťažko povedať, na čo z Tokia okrem futbalových zážitkov najviac spomínam, ale nikdy nezabudnem na zemetrasenie. Bolo to nepríjemné. Ležali sme na posteli, ktorá sa s nami ‚hongala‘ krížom-krážom. Na otváracom ceremoniáli ma ohúrilo množstvo divákov v hľadisku (kapacita 75-tisíc) a aj množstvo športovcov na ploche. Bol to veľký zážitok, ktorý si človek zapamätá až do smrti.“

Ján Geleta: „Ja som v živote nevidel pohromade toľko ľudí, ako v Tokiu...“

František Knebort: „Užíval som si aj divácke návštevy na volejbale a gymnastike, kde sa naša výprava tiež radovala z medailí. Osobitný zážitok? Neuveriteľné množstvo ľudí v metre, bolo tam ako v mravenisku. To som nikdy predtým nezažil.“

Jan Brumovský: „Popri futbalových povinnostiach sme si samozrejme išli pozrieť mesto a chodili sme veľa na iné športy. Najmä na atletiku a volejbal. Volejbal nás naozaj priťahoval. Naši hrali výborne a získali striebro, možno sme im k tomu pomohli. Chodili sme aj na gymnastiku.“

ODCHOD Z IHRISKA SO STRIEBORNÝMI MEDAILAMI NA HRUDI - V POPREDÍ URBAN, ZA NÍM ZĽAVA SCHMUCKER, WEISS A VOJTA.

GELETA SI MUSEL PRESÚVAŤ SVADBU...

Do Tokia a prakticky aj späť letela celá výprava pohromade. Volejbalisti a gymnastky však ešte zostali v Japonsku na turné. Lietadlo, v ktorom domov letela futbalová časť výpravy, uviazlo v kambodžskej metropole Phnompenhi. „Museli sme tam niekoľko dní čakať, kým z domova privezie iné lietadlo náhradný diel. Ale my sme sa nesťažovali, pretože nás ubytovali v prízemnom hoteli s bazénom. Bolo to perfektné, vyhovovalo nám to. Len Jano Geleta si musel presúvať termín svadby, pretože ju mal mať krátko po našom návrate...“, prezradil Jan Brumovský. Geleta nadviazal: „V Tokiu sa mi páčili gymnastky, pozeral som sa po nich, ale mňa hneď po návrate čakala svadba, lebo žena už čakala syna. Lenže svadbu sme pre poruchu lietadla museli odložiť...“

4F

SPORTSTYLE AW19

SLOVAKIA

4F

**GENERÁLNY
PARTNER**

4Fstore.sk

4FSlovakia

4F_official

ÚČASTNÍCI PREMIÉROVÝCH JOT GAMES S ORGANIZÁTORMI AJ S NIEKTORÝMI TOP-ŠPORTOVCIAMI.

NOVÝ PROJEKT PRE MLADÉ TALENTY

Slovenský olympijský a športový výbor v auguste v Šamoríne predovšetkým pre mladé športové talenty usporiadal premiérový ročník JOT Games. Odohral v duchu ústredného hesla SOŠV „Sme jeden tím“.

Medzi účastníkmi premiérových JOT Games vo veku 16 – 19 rokov v krásnom prostredí Olympijského tréningového centra X-Bionic Sphere boli predovšetkým členovia Juniorského olympijského tímu (JOT), alebo premianti nadačného grantového programu „Ukáž sa!“.

Podujatie osobitne podporili poisťovňa Kooperatíva a spoločnosť Lynx.

SEDEMŇASŤ MLADÝCH TALENTOV ABSOLVOVALO BOHATÝ PROGRAM

Premiéru JOT Games si vychutnali 17 športovci: rýchlostní kanoisti Matúš Jedinák (vlani strieborný v K1 na 200 m na MS juniorov), Katarína Pecsuková

(strieborná v K1 na vlnajších OH mládeže) a Jessica Zatlková, vodná slalomárka Emanuela Luknárová (víťazka OH mládeže 2018 v C1), karatisti Adí Gyurik (dvojnásobný kadetský majster Európy), Marek Šimun a Roman Hrčka, džudistka Nina Geršiová (bronzová na EYOF 2017), atléti Ľubomír Kubiš, Viktória Forster a Elena Dušková, triatlonistka Kristína Jesenská, zjazdová lyžiarka Rebeka Jančová, akrobatický lyžiar Michal Oravec, boxeri Marek Šimun, Roman Hrčka a taekwondistka Gabriela Briškárová. Každý dostal možnosť na JOT Games zobrať so sebou buď trénera, alebo rodiča.

Talentovaní športovci z rôznych odvetví sa mohli navzájom spoznať, dozvedieť sa niečo dôležité pre svoju športovú kariéru aj život, inšpirovať sa „živými“ príkladmi veľkých športových osobnos-

tí, a popri tom si spoločne zašportovať (najmä v bazéne a v toboganoch), to všetko v parádnom prostredí s výborným ubytovaním aj stravou.

MLADÝM SA PRIHOVÁRALI TOPŠPORTOVCI AJ EXPERTI

Prednášky expertov zahŕňali naozaj pestré spektrum tém – sociálne siete, networking, boj proti dopingu, mediálny tréning, aj finančnú (ne)gramotnosť športovcov. Dopĺňali ich debaty s našimi topšportovcami – Martinou Moravcovou, Borisom Valábikom, Tomášom „Kidom“ Kováčsom a s Alexandrou Longovou.

Od expertov sa mladí športovci dozvedeli napríklad to, že ak sa prostredníctvom sociálnych sietí dokážu výrazne zviditeľniť, získajú nové príležitosti, vrátane možnosti získať sponzorov. Ďalej to, že v online svete sa nič neutají (teda ani medializované hriechy dávnejšej minulosti), že osobne zodpovedajú za to, čo hovoria, píšú a „postujú“, ale aj to, že boj s médiami nemôžu vyhrať a mali by sa ich snažiť využiť vo svoj prospech jasnými, presnými a stručnými formulá-

OHLASY MLADÝCH ŠPORTOVCOV

Nina Geršiová, džudistka: „Bolo to naozaj perfektné – že výchovná a vzdelávacia časť sa spojila so športovaním aj so zábavou, aj že sme sa mohli spoznať s mladými športovcami z iných odvetví. Úplne super boli debaty s olympionikmi. Možnosť počuť skúsenosti z prvej ruky bola veľmi dobrým zážitkom.“

Matúš Jedinák, rýchlostný

kanoista: „Veľmi ma zaujali najmä prednášky o boji proti doping, či o dôležitosti sociálnych sietí pre športovcov. Oceňujem aj možnosť spoznania sa s inými športovcami. Spolu sme sa aj zabavili a stali sa z nás kamaráti. Veľmi ma bavili športové aktivity. Prostredie v Šamoríne je parádne, nič nám nechýbalo. Na čo sme si spomenuli, to sme tu mali.“

Emanuela Luknárová, vodná

slalomárka: „Moje očakávania sa úplne naplnili. Celý program sa mi páčil – prednášky, debaty, aj športovo-zábavný program vo vode, ktorý som si naozaj užila. Osobitne ma zaujala prednáška o komunikácii s médiami.“

Michal Oravec, akrobatický lyžiar:

„Bola to výborná skúsenosť, dozvedel som sa veľa nového. Najviac ma zaujala Martina Moravcová a jej rozprávanie, ako sa dostala do Ameriky, ako si tam počínala a ako bojovala. Celý obsah bol super.“

ciami vyjadrení či odpovedí. Zoznámili sa i s celým systémom antidopingových kontrol, s právami a povinnosťami športovcov pri ich realizácii, rizikami pri konzumácii výživových doplnkov, aj s terapeutickými výnimkami. Dostali aj výstrahu, ako zle môžu dopadnú aj výborne zarábajúci športovci, keď sú finančne negramotní.

RADY VALÁBIKA, LONGOVEJ, KOVÁCSA AJ MORAVCOVEJ

Celkove najväčší záujem účastníkov JOT Games vzbudili debaty so športovými osobnosťami. Bývalý hokejista NHL, dnes policajt a televízny komentátor Boris Valábik veľmi úprimne a otvorene hovoril o svojich chybách z mladosti, najmä o nerozumnom mňaní peňazí na zbytočnosti v čase pôsobenia v NHL. „V Amerike som mal štyri či päť áut, ale dnes chápem, že to boli veľmi zlé investície. Takisto ako nákladný spôsob života, ktorý som viedol. Nebol som schopný povedať, že ja naň na rozdiel od tímových hviezd nemám. Bol som hlúpy. Jediné moje rozumné rozhodnutie bolo, že som začal stavať dom.“

Špičková lukostrelkyňa Alex Longová rozprávala, ako dokázala spojiť športovanie s vysokoškolským štúdiom systémovej biológie na Prírodovedeckej fakulte UK (tesne jej ušiel červený diplom) aj s trénerskou prácou, neskôr so štúdiom športovej diplomacie. „Pre mňa bol veľkou inšpiráciou otec. Bol výborný karatista a potom tréner. Doma som ho dennodenne videla, ako sa stíha naplno venovať karate popri tom, že chodil do práce. Všetko zvládal vďaka tomu, že mal presný režim dňa. Od neho som sa učila zadeliť si čas a brala som si z neho všestranne príklad.“

V debate s bývalým profesionálnym boxerom, dnes trénerom aj funkcionárom

„Kidom“ Kovácsom osobitne rezonovalo to, ako sa venuje svojim zverencom, pre ktorých sa stal druhým otcom. Pritom mnohí pochádzajú z problémového prostredia – či už zo sociálne slabých rodín, alebo dokonca za sebou majú drogovú či kriminálnu minulosť. „Najľahšia práca je s nimi v telocvični, najťažšia mimo telocvične. Mám však pravidlá, takže buď sa u mňa zaradia do skupiny, alebo ujdú. Učím ich, aby žili pre svoje sny a ciele a aby boli iní, než sú chlapci z prostredia, z ktorého vzišli. Chce to, aby mali pevnú vôľu a dobrého mentora. Tá vôľa však mnohým chýba a ja zase mám problém, že veľkokrát sa pokúšam ‚žiť ich život‘, čo sa nedá.“

Plavkyňa Martina Moravcová má na konte 68 medailí z vrcholných súťaží. Pritom dokázala to, čo jeden z milióna – popri tom, že sa na dlhé roky prebojovala do absolútnej svetovej špičky vo „veľkom“ športe, vyštudovala s vynikajúcim prospechom špičkovú školu v zahraničí – Southern Methodist University v texaskom Dallase. Do USA odišla ako 19-ročná po tom, čo rok diaľkovo študovala na Ekonomickej univerzite v Bratislave, ale trénovať musela chodiť z Piešťan do Trnavy. „Celé to tu nikam nevedlo, stagnovala som, strácala som motiváciu. Vtedy som sa napevno rozhodla, že musím odísť do USA. Bol to riskantný krok, ale povedala som si, že keď už z toho plávania nemám peniaze, tak nech vďaka nemu aspoň získam kvalitné vzdelanie. S odstupom času ľutujem posledný rok na Slovensku, keď som sa trápila. Mala som odísť skôr. Ak veríte tomu, že doma ste už dosiahli maximum, čo sa dalo, nebojte sa ísť inde. Keď potrebujete nejakú zmenu, neodkladajte ju,“ radila. ✕

NAŠE MLADÉ ŠPORTOVÉ TALENTY PRI ŠAMORÍNSKOM 50-METROVOM BAZÉNE.

Nadácia SOŠV v rámci obľúbeného grantového projektu „Ukáž sa!“ po štvrtý raz podala pomocnú ruku mladým športovým talentom v rozvoji ich kariéry.

Tuctu jednotlivcom a šiestim kolektívom rozdelila granty vo výške 60-tisíc eur.

SPOLOČNÁ FOTOGRAFIA TOHTOROČNÝCH DRŽITEĽOV GRANTOV „UKÁŽ SA!“ V SPOLOČNOSTI NAJVIŠŠÍCH PREDSTAVITEĽOV SOŠV A NADÁCIE SOŠV.

NAJVYŠŠIE GRANTY PRE RUFFÍNIHO A KATA TEAM BRATISLAVA

Projekt UKÁŽ SA! je určený pre mladých talentovaných športovcov a kolektívov vo veku 12 – 18 rokov, ktorí vynikajú v niektorom športe, nachádzajú sa v nepriaznivej sociálnej situácii, alebo potrebujú finančnú podporu na rozvoj športovej kariéry. Tento rok sa do programu zapojilo 182 záujemcov (139 jednotlivcov a 43 kolektívov). Z nich vybrali členovia správnej rady Nadácie SOŠV finalistov v jednotlivých kategóriách – 12 jednotlivcov a 6 kolektívov. O rozdelení nadačných grantov v celkovej výške 60-tisíc eur (po 30-tisíc pre jednotlivcov aj pre kolektívy) medzi finalistov rozhodli hlasy viac než 74-tisíc ľudí z radov verejnosti.

V kategórii jednotlivcov prišlo dovedna 42 113 hlasov, v kategórii kolektívov 32 392 hlasov. Najviac medzi jednotlivcami (6 248) získal všestranný Robert Ruffíni, ktorý sa súťažne venuje zjazdovému lyžovaniu a atletike (jeho otec rovnakého mena je už od roku 1998 výkonom 234 cm nepretržite slovenským rekordérom v skoku do výšky). Prilepší si o 4-tisíc eur. Z kolektívov verejnosť najviac zaujali karatisti bratislavského Kata Teamu (12 614 hlasov), ktorí sa môžu tešiť z víťaznej čiastky až 10-tisíc eur.

„Projekt UKÁŽ SA! sa stretáva s čoraz väčšou obľubou nielen medzi športovcami. Je to odraz záujmu o aktivity SOŠV a našej nadácie. Ak chceme pôsobiť ako kľúčová inštitúcia v oblasti športu, mať prirodzenú autoritu, zastupovať záujmy športovcov a pomáhať im v rozvoji ich športovej kariéry, je prirodzené, že musíme viac angažovať širokú verejnosť do našich aktivít. Projektom UKÁŽ SA! sa nám to podarilo aj v tomto roku, a to ma nesmierne teší. V budúcnosti ho chceme ešte viac zatraktívniť,“ hovorí prezident SOŠV Anton Siekel.

„Na Slovensku je množstvo mladých športovcov, ktorí si zaslúžia pomoc i pozornosť. My ich chceme aj naďalej podporovať. Každý rok sa stretávame s čoraz pozitívnejšími ohlasmi na náš grantový projekt. Verím, že granty im pomôžu na ceste za úspechmi,“ skonštatoval predseda správnej rady Nadácie SOŠV Dušan Guľaš.

„Projekt UKÁŽ SA! mohol aj tento rok objaviť mladé športové talenty vďaka Nadácii X-Bionic Sphere. Veľké ďakujeme patrí poisťovni Kooperativa VIG, ktorá nám poskytla značnú časť finančných prostriedkov na realizáciu tohto ročníka grantového programu Ukáž sa!“, povedala šéfkla marketingu SOŠV Kristína Czuczová.

DRŽITELIA GRANTOV

Poradie jednotlivcov podľa počtu hlasov, posledný údaj uvádza výšku grantu: **1. Robert Ruffíni**, zjazdové lyžovanie, atletika (6 248 hlasov) – 4 000 eur, **2. Zuzana Michaličková**, triatlon (5 428) – 3 500 eur, **3. Sára Surmanová**, športová gymnastika (4 954) – 3 000 eur, **4. Simona Tichá**, atletika (4 477), **5. Marko Havran**, beh na lyžiach (4 440), **6. Katarína Jurčenková**, krasokorčuľovanie (4 397) – všetci po 2 500 eur, **7. Aľžbeta Garguláková**, atletika, biatlon, beh na lyžiach (4 305), **8. Sofia Slosiariková**, bedminton (2 656), **9. Anna Donovalová**, biatlon (1 815), **10. Bianka Sidová**, rýchlostná kanoistika (1 517), **11. Filip Mihálik**, futbal (1 241), **12. Nina Páchniková**, plážový volejbal (675) – všetci po 2 000 eur.

Poradie kolektívov podľa počtu hlasov: **1. Kata Team Bratislava**, karate (12 614 hlasov) – 10 000 eur, **2. VK MŠK Žiar nad Hronom**, volejbal (11 104) – 8 000 eur, **3. XBS Swimming Šamorín**, plávanie (3 141) – 6 000 eur, **4. FBC Slovan Rimavská Sobota**, florbal (2 436), **5. XBS Water Polo Šamorín**, vodné pólo (2 219), **6. Škola boxu Levice**, box (878) – všetky po 2 000 eur.

S OLYMPIJSKÝM TÍMOM NÁS SPÁJA ROVNAKÝ CIEĽ

Slovenskému olympijskému a športovému výboru pri podpore športových talentov Slovenska, aj so zabezpečením zdrojov na mnoho prospešných aktivít a projektov pomáhajú partneri. Takýmto spojencom je od jari tohto roku aj poisťovňa **KOOPERATIVA**.

Otom, akú pridanú hodnotu pre športovcov a verejnú sledujúcu šport značka KOOPERATIVA prináša, sme sa rozprávali s predsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom poisťovne **Ing. Vladimírom Bakešom** (na fotografii).

➔ Pán Bakeš, prečo práve KOOPERATIVA a šport?

Oblasť podpory športu považujeme na Slovensku za stále deficitnú, čo sa týka programov spoločenskej zodpovednosti slovenských korporácií. A pritom práve šport a pohyb predstavujú dôležité aspekty života. Pomáhajú nám ako jednotlivcom od útleho detstva napredovať po fyzickej a mentálnej stránke. Prospievajú nám aj ako národu – našej národnej hrdosti. Pretože úspechy, ktoré dosahujú naši športoví reprezentanti vo svete, patria medzi tie najkrajšie momenty, keď sa dokážeme tak akosi všetci prepojiť a cítiť dobré emócie.

➔ Vaša poisťovňa má v tejto oblasti podpory už aj určitú históriu.

Áno, od roku 2015 máme možnosť realizovať v spolupráci s Nadáciou pre deti Slovenska originálny grantový program „Športujem rád a bezpečne“. Touto formou preozdelujeme financie

organizáciám, ktoré pripravujú užitočné projekty zamerané na nesúťažné športovanie detí a prevenciu úrazov detí pri športovaní. A tento rok sme sa v týchto „vodách“ začali realizovať ešte viac práve vďaka spojeniu s SOŠV. Dá sa povedať, že spolu s olympijským tímom nás spája aj rovnaký cieľ – úspech a nadpriemerné výsledky.

➔ Na čo konkrétne sa KOOPERATIVA v rámci pozície hlavného partnera SOŠV zameriava?

Sme veľmi hrdí na to, že popri priamej podpore Slovenského olympijského tímu, pripravujúceho sa na budúročné olympijské hry v Tokiu, môžeme prispieť aj k výraznejšej pomoci, ktorú SOŠV poskytuje práve mladým športovcom. Tešíme sa, že môžeme participovať na tom, ako získavajú lepšie podmienky na svoj rozvoj členovia Juniorského olympijského tímu, ako aj začínajúce talenty v rámci programu Nadácie SOŠV „Ukáž sa!“.

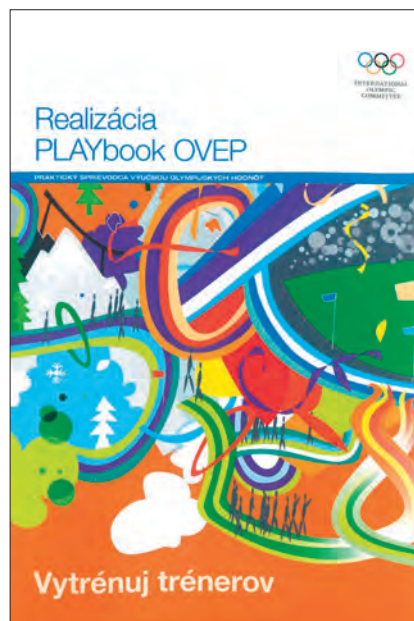
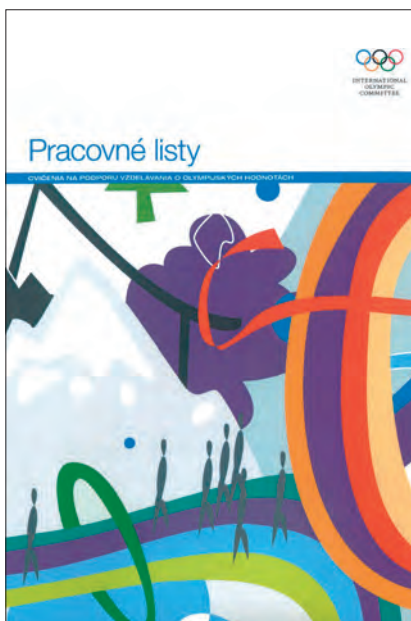
➔ Čo konkrétne z partnerstva SOŠV je aj Vašou osobnou „srdcovkou“?

SOŠV riadia profesionáli, preto veríme, že všetky aktivity, ktoré sa realizujú s príspevkom z našich zdrojov, majú zmysel. Ak však mám povedať za seba, veľmi fandiť projektu „Ukáž sa!“. Ten pomáha vyťahovať na svetlo talenty, ktoré by častokrát za iných okolností,

napríklad kvôli nedostatku financií v rodinách či vo vlastných kluboch, nemali možnosť zažiť. Práve takto dostávajú férovú šancu na základe hlasovania verejnosti získať podporu pre svoju budúcu športovú dráhu naozaj všetci.

➔ Poisťovňa KOOPERATIVA prišla aj s vlastnou komunikačnou iniciatívou „Myslím dopredu“, ktorou chce osloviť aj širokú verejnosť. Môžete priblížiť, o čo ide?

Profesionálny život športovcov je špecifický v tom, že ich aktívna kariéra v reprezentácii sa končí spravidla skôr ako v iných povolaniach. Mali by myslieť na to, akým smerom sa bude uberať ich pracovné pôsobenie v ďalších etapách produktívneho veku, a na tieto zmeny sa popri podávaní vrcholových výkonov už aj cielavedome pripravovať. My sme sa rozhodli vďaka partnerstvu so SOŠV osloviť s touto témou šiestich úspešných športovcov, ktorí sa nachádzajú v rôznych etapách svojej kariéry v reprezentácii. Pripravili sme s nimi rozhovory vo forme článkov a videí a dali im priestor na našom servisnom blogu www.preistotu.sk a v médiách. Prostredníctvom ich osobných plánov, rozbehnutých aktivít a dlhodobých vízií chceme inšpirovať aj ostatných Slovákov, aby mysleli na takzvané „zadné vrátka“.

OVEP JE KOMPLEXNÝ PROGRAM MOV, AJ PRE SLOVENSKO

Skratka OVEP znamená Olympic Values Education Program, teda program zameraný na výchovu v duchu olympijských hodnôt. Usiluje sa inšpirovať mladú generáciu k správemu morálno-etickému správaniu prostredníctvom športu.

Program OVEP spustil Medzinárodný olympijský výbor (MOV). Predsedom komisie MOV pre olympijskú výchovu je novozélandský olympijský víťaz v pozemnom hokeji z Montrealu 1976 Barry Maister. Pedagogických skúseností má na rozdávanie, veď 29 rokov učil, z toho 14 rokov bol aj riaditeľ školy. Program OVEP vychádza z pozitívnych prvkov novozélandského školského systému.

IDE O VŠESTRANNÝ ROZVOJ DETÍ

Barry Maister zdôrazňuje, že jeho osnovy prispievajú k „dobrému občianstvu“ tak, ako si to Pierre de Coubertin predstavoval už pred viac než sto rokmi. Podporujú vnútorný rozvoj v čase, keď sa začína formovať „morálny kompas“ mladých ľudí. Jeho silnou devízou je toľko skloňovaný holistický prístup, ktorý napomáha všestrannému rozvoju detí primerane veku. Cvičenia, príbehy a hravé aktivity založené na olympijských témach sú zároveň prispôbené

tak, že im pomáhajú objavovať a spoznávať tradície ich vlastných národov a kultúr.

OVEP nie je obyčajným skostnatým memorovaním faktov. Je veľmi flexibilný, takže učiteľom umožňuje, aby si jeho aktivity prispôbili a prepracovali tak, aby boli vhodné pre konkrétnu skupinu študentov. Dôraz sa kladie aj na finančnú nenáročnosť všetkých aktivít.

Program vznikol pôvodne pre potreby krajín tretieho sveta, ktoré sa v nejednom prípade boria so základnými existenčnými problémami. Nepochybne si však dokáže nájsť svoje miesto aj v ďalších krajinách s visačkou „rozvinutých“. Tento pojem je totiž veľmi relatívny. Keď si uvedomíme, koľko prejavov elementárnych hodnotových deformácií sa objavuje v našich zemepisných šírkach, je zrejmé, že rozvinutosť spoločnosti nie je možné definovať len výškou HDP, alebo tým, či v našich domácnostiach svietia žiarovky a splachujú toalety. Príležitostí na cibrenie charakteru ponúka život neúrekom.

OVEP JE AJ PRE SLOVENSKO

To, či je slovenský systém školstva dostatočne prepracovaný, aby ponúkal kvalitné hodnotové vzdelávanie, si netrúfam povedať. Sám som vyrastal v časech, keď v školách dominovalo memorovanie faktov a komunistická ideológia a škôlka bola len ohrada na dočasné odloženie detí. Trúfam si však povedať, že OVEP na Slovensku dokáže byť prínosom. Úvahy nad jeho akreditovaním a zaradením do programov neformálneho vzdelávania môžu byť obohatením aj výuky na školách.

Prvým krokom k jeho rozšíreniu u nás bol seminár Slovenského olympijského a športového výboru (SOŠV), ktorý sa uskutočnil v Bratislave 3. a 4. októbra. Seminár bol zameraný na prípravu budúcich lektorov olympijskej výchovy a programu OVEP na Slovensku. Jeho účastníci ako vyškolení lektori budú môcť v budúcnosti zabezpečovať pravidelné vzdelávacie semináre OVEP pre učiteľov a zabezpečiť tak aplikáciu programu vzdelávania olympijských hodnôt do školskej i mimoškolskej činnosti. SOŠV plánuje v organizovaní podobných seminárov pokračovať, pričom by sa mal sústrediť na jednotlivé regióny.

NAŠI PEDAGÓGOVIA MÔŽU ČERPAŤ ZO ŠTYROCH PUBLIKÁCIÍ MOV

Začiatkom tohto roka získal SOŠV od MOV licenciu na preklad publikácií OVEP do slovenského jazyka. V októbri sa podarilo zrealizovať ich prvé slovenské vydanie, z ktorého môžu výdatne čerpať naši pedagógovia a lektori. Set zahŕňa štyri brožúry formátu A4 s názvami: Základy vzdelávania olympijských hodnôt, Realizácia PLAYbook OVEP, Pracovné listy a Plán workshopu OVEP. Všetky tieto publikácie sú aj širokej verejnosti dostupné cez webovú stránku SOŠV.

Na bratislavskom seminári lektor OVEP prednášateľka MOV Ana de Azevedová prezentovala celý rad aktivít, ktoré hrovou formou pomáhajú deťom ozrejmovvať tie správne duševné hodnoty. Slovenské vydanie príručiek OVEP ich obsahuje na svojich stránkach ešte viac. Spoločným znakom väčšiny z nich je aj aktívny pohyb a možnosť ich začlenenia do bežného vyučovania. Vzdelávací proces čo najčastejšie sprevádza pohybová aktivita, keďže sa tým zásadne stimuluje proces učenia.

VZDELÁVANIE SPOJENÉ S ROZVOJOM KREATIVITY A TALENTU

Vzdelávací program OVEP sa neustále reviduje, modernizuje a testuje.

V súčasnosti prebieha už jeho druhá fáza. Veľkou devízou a zároveň výzvou OVEP, ale vlastne akéhokoľvek vzdelávania, je rozvoj kreativity a talentu. Napríklad pre fínske školstvo je to spoločne s personifikáciou vyučovania najdôležitejšia téma.

Britský odborník na vzdelávanie Sir Ken Robinson považuje kreativitu za rovnako dôležitú ako gramotnosť. Napriek tomu náš školský systém kreativitou doslova zabíja. Súhlasí s ním aj český globálny stratég a kouč Jan Múhlfeit, ktorý sa popri tzv. pozitívnej psychológii venuje aj reforme školstva. Podľa jeho názoru pri nástupe do školy 98 % detí vykazuje vysokú kreativitu. Už v 10 rokoch veku si však túto úroveň kreativity udržiava iba 30 % detí a v 25 rokoch dokonca len 2 % absolventov škôl.

Príčinou je silné zameranie na rozvoj intelektu, ktoré udržiava mozog v hladine beta. Na rozvoj talentu a kreativity je však nevyhnutné, aby bol mozog v tzv. flow, čiže v hladine alfa. Standardné postupy vzdelávania však vedú až k chorobnej intelektuálnej aktivite, čoho dôkazom je neutíchajúci myšlienkový proces väčšiny z nás. Frekvencie alfa vyžadujú schopnosť tento proces ovládať a dostať sa do mentálneho ticha.

Aj Ana de Azevedová počas bratislavského seminára zdôraznila, že ticho je niečím, čomu by sme sa nemali vyhýbať. Je dôležitou súčasťou procesu vyučovania. Práve ticho je totiž priestorom, kde vzniká kreativita, originalita a inšpirácia.

PROGRAM VZNIKOL PÔVODNE PRE POTREBY KRAJÍN TRETIETHO SVETA, KTORÉ SA V NEJEDNOM PRÍPADE BORIA SO ZÁKLADNÝMI EXISTENČNÝMI PROBLÉMAMI.

PREPOJENIE S FYZICKOU AKTIVITOU

Nie je prekvapením, že práve fyzická aktivita či pobyt v prírode dokážu byť v tomto ohľade prínosné. Práve to je jeden z dôvodov, prečo sa ich v procese učenia odporúča aplikovať. Podobne môžu pomôcť aj dychové cvičenia, ale tiež vedomé pestovanie pozitívnych morálno-etických kvalít, pretože dokážu mentálno-emočnú aktivitu upokojovať. Pomáhajú odolávať prejavom rôznych charakterových slabostí, ktoré realizáciu talentov a kreativity dokážu deformovať.

Niektorí z najlepších športovcov, umelcov, manažérov či chirurgov to veľmi dobre vedia, a preto sa tieto postupy rozhodli vedome praktikovať. Zároveň sú dôkazom toho, aká dôležitá je v tomto smere osвета, a prečo by sa vo vzdelávaní mal na tieto zručnosti klást veľký dôraz. Tak, ako deťom vysvetľujeme, prečo je potrebné si každý deň čistiť zuby, aby nemali kaz, rovnako dôležité je im vysvetliť a naučiť ich starať sa každý deň aj o svoje psychické zdravie. ❌

OVEP sa snaží svojím vlastným spôsobom prispievať k tomu, aby boli deti zdravé a šťastné. Učí ich nebyť sústredené iba na výsledky, ale budovať si pozitívny vzťah k samotnej činnosti a vydávať zo seba to najlepšie. Iba tak totiž dokážu vyrásť v plnohodnotných členov spoločnosti, ktorí uplatňujú svoj jedinečný talent a naplňujú svoje poslanie.

ANTON SIEKEL S DARČEKOM V PODOBE KNIHY, KTORÁ EXISTUJE LEN V JEDNOM EXEMPLÁRI - „50 ROKOV PAMÄTNÝCH MOMENTOV ŠPORTU NA SLOVENSKU“

ANTON SIEKEL OSLÁVIL PÄŤDESIATKU

Prezident Slovenského olympijského a športového výboru (SOŠV) **Anton Siekel** oslávil 23. októbra 50. narodeniny. Bratislavský rodák sa súťažne venoval džudu, ako člen 1. Judo Clubu Pezinok získal III. dan. Pred svojím vstupom do funkcionárskeho pôsobenia v olympijskom hnutí ako úspešný podnikateľ významne podporoval nielen džudo (od roku 2010 je čestný prezident Slovenského zväzu judo), ale aj viaceré ďalšie športy. V roku 2014 sa stal predsedom správnej rady Nadácie Slovenského olympijského výboru, ktorej činnosť oživil po dlhej stagnácii. Pod jeho vedením

sa spustili viaceré projekty, ktoré nadácia úspešne realizuje dodnes. V novembri 2016 bol zvolený za prezidenta Slovenského olympijského výboru, keď vo volebnom súboji s tromi protikandidátmi suverénne uspel už v prvom kole. V decembri 2018 sa SOV pod jeho vedením transformoval na SOŠV – strešnú organizáciu slovenského športu.

Od kolegov zo SOŠV dostal Anton Siekel niekoľko darčiekov, z ktorých najzaujímavejšia je výpravná kniha „50 rokov pamätných momentov športu na Slovensku“. S využitím množstva archívnych

fotografií ju pripravil mediálny riaditeľ SOŠV Lubomír Souček. Kniha je unikátna, pretože z nej existuje jediný exemplár. A je o to cennejšia, že osobnými gratuláciami jubilantovi do nej prispeli mnohí veľikáni slovenského športu: Peter Sagan, Michal Martikán, Elena Kaliská, Jozef Pribilinec, Matej Tóth, Erik Vlček, Dominika Cibulková, Daniela Hantuchová, Zuzana Reháková, Štefečeková, Danka Barteková, Jozef Krnáč, Martina Halinárová-Jašicová, Jozef Lohyňa, Katarína Ráczová, Stanislav Kropilák, Dárius Rusnák, František Kunzo, či Ľubor Halanda.

NADÁCIA SPP PODPORÍ SOŠV

Vláda SR koncom septembra schválila presun dvoch miliónov eur z účtu Slovenského plynárenského priemyslu (SPP) v prospech Nadácie SPP na účel podpory športu a športových aktivít v SR prostredníctvom SOŠV. SOŠV ešte začiatkom mája ponúkol SPP spoluprácu v oblasti podpory športu a športových aktivít v SR a žiadal o poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 2 milióny eur. Keďže jediným

vlastníkom SPP je Slovensko prostredníctvom ministerstva hospodárstva, takúto spoluprácu musela odobriť vláda SR.

„Ako uvádza Slovenský olympijský a športový výbor vo svojej ponuke na spoluprácu, sponzorovanie SOŠV je významným marketingovým nástrojom s medzinárodným dosahom. Stať sa sponzorom národného olympijského tímu je vynikajúcou investíciou v oblasti reklamy

najmä preto, lebo všetky hodnoty, ktoré zákazník dostáva v spojení s olympijskou reklamou, sú pozitívne: priateľstvo, fair play či úspech,“ uvádza sa v materiáli, ktorý schválila vláda SR.

SPP vyhodnotil žiadosť SOŠV ako žiadosť, ktorá by vzhľadom na sledovanosť športových podujatí prispela k budovaniu pozitívneho imidžu, reputácie a značky SPP.

KOHÚT VICEPREZIDENTOM SOŠV PRE INFRAŠTRUKTÚRU A INVESTÍCIE

Na októbrom zasadení výkonného výboru (VV) SOŠV bol za tretieho viceprezidenta organizácie na návrh prezidenta Antona Siekela schválený **Martin Kohút**. V jeho portfóliu sú infraštruktúra a investície. Tejto oblasti sa venoval vo VV SOŠV aj doteraz. Viedol komisiu SOŠV, ktorá sa zaoberala posudzovaním žiadostí o poskytnutie príspevku na modernizáciu, rekonštrukciu a budovanie športovej infraštruktúry.

Martin Kohút sa stal tretím viceprezidentom SOŠV popri **Petrovi Korčokovi** a **Zdenkovi Krížovi**, ktorí zastávajú celú oblasť športov, resp. olympizmu. Pôvodne jednu z troch viceprezidentských pozícií od novembra 2016 zaujímal **Jozef Gönci**. Avšak vzhľadom na to, že od januára 2019 nastúpil na Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR do funkcie štátneho tajomníka pre šport, na funkciu rezignoval. Tým sa uvoľnilo jedno miesto vo výkonnom výbore SOŠV a organizácia vypísala doplňujúce voľby. Za člena VV SOŠV bol na aprílovom 56. valnom zhromaždení SOŠV zvolený práve vtedajší prezident Slovenského zväzu ľadového hokeja Martin Kohút, ktorý sa v októbri stal novým viceprezidentom.

Funkčné obdobie všetkých volených orgánov SOŠV sa skončí v novembri 2020.

VYHLÁSENIE K ŠPORTOVCOM, OKRADNUTÝM O ÚČASŤ NA OH 1984

SLOVENSKÝ OLYMPIJSKÝ A ŠPORTOVÝ VÝBOR (SOŠV) A SLOVENSKÁ ASOCIÁCIA OLYMPIONIKOV (SAO) VYDALI V AUGUSTE SPOLOČNÉ VYHLÁSENIE K SLOVENSKÝM ŠPORTOVCOM, KTORÍ PRED 35 ROKMI BOLI VINOU POLITICKY MOTIVOVANÉHO BOJKOTU OKRADNUTÍ O ÚČASŤ NA OH 1984 V LOS ANGELES.

Vo vyhlásení sa uvádza, že na OH 1984 mala štartovať aj výprava vtedajšej ČSSR s množstvom slovenských športovcov, medzi ktorými boli aj adepti na zisk olympijských kovov – napríklad atléti Imrich Bugár, Jozef Príbilinec, Pavol Blažek, vzpierač Miloš Čiernik, rýchlostný kanoista Felix Masár, zápasníci Jozef Lohyňa, Dan Karabin, či strelec Ján Kermiet.

„Žiaľ, účasť na OH 1984 veľká väčšina štátov vtedajšieho tzv. Sovietskeho bloku, vrátane ČSSR, z politických dôvodov bojkotovala. Tým boli naši športovci okradnutí o možnosť účasti na najväčšom svetovom športovom sviatku. A keďže vrcholná športová kariéra v tých časoch netrvala príliš dlho, pre niektorých z Vás to bola jediná takáto šanca v živote. Ako „odškodnenie“ za politické rozhodnutie, ktoré sa zrodilo v Moskve, sa vo viacerých socialistických krajinách, vrátane ČSSR, uskutočnili „náhradné“ olympijské hry s názvom Družba'84 (Hry priateľstva). Zúčastnilo sa na nich zhruba 2300 športovcov zo 49 krajín.

Napriek obrovskému sklamaníu z neúčasti na OH v Los Angeles podali mnohí

česko-slovenskí športovci na súťažiach Družba vynikajúce výkony. Reprezentanti ČSSR získali na týchto súťažiach spolu 48 medailí (2-18-28), pričom v merateľných odvetviach dosiahli neraz lepšie výkony, než za aké sa v Los Angeles udeľovali olympijské medaily,“ uvádza sa vo vyhlásení.

Vyhlásenie ďalej pripomína, že u niektorých našich športovcov bolo sklamanie z násilného prerušenia ich olympijského sna také veľké, že predčasne ukončili svoju vrcholnú športovú kariéru. Po tom, čo všetko športu v predošliých rokoch obetovali, pre nich okradnutie o možnosť štartu na OH predstavovalo tragédiu. Niektorí ďalší naši špičkoví športovci zase krátko emigrovali, na čom sa v nemalej miere podpísal aj bojkot OH v Los Angeles.

„SOŠV aj SOA vyjadrujú hlbokú ľútosť nad tým, že naši športovci sa v tom období stali obeťami politického boja vo vtedajšom bipolárne rozdelenom svete. Všetci pevne veríme, že situácia, v akej došlo v súvislosti s OH 1984, sa už nebude v budúcnosti opakovať. Je však potrebné pripomínať si takéto udalosti,“ uvádza sa ďalej vo vyhlásení.

FRANTIŠKOVI CHMELÁROVI ODOVDZAL VYZNAMENANIE EOC ORDER OF MERIT
PREZIDENT EOV JANEZ KOCIJANČIČ.

FRANTIŠEK CHMELÁR DOSTAL EOC ORDER OF MERIT

Počas októbrového 48. valného zhromaždenia Európskych olympijských výborov (VZ EO) vo Varšave si čestný prezident SOŠV **František Chmelár** prevzal najvyššie ocenenie organizácie – EOC Order of Merit. Odovzdal mu ho prezident EOV **Janez Kocijančič**. Európske olympijské výbory týmto vyznamenaním ocenili dlhoročnú prácu Františka Chmelára v prospech športu a olympijského hnutia.

Na čele slovenského olympijského hnutia stál celých 17 rokov (od novembra 1999 do novembra 2016) a štyri roky (2013 – 2017) bol aj členom exekutívy EOV. EOC Order of Merit získal ako prvý Slováč. V minulosti boli dvaja slovenskí športovní funkcionári – bývalý viceprezident SOV **Vladimír Miller** a súčasný viceprezident SOŠV **Zdenko Kríž** – ocenení druhým najvyšším ocenením EOV s názvom EOC Laurel Award.

ĎALŠÍ ROČNÍK ŠTUDIJNÉHO PROGRAMU ŠPORTOVÁ DIPLOMACIA

V súčasnosti sa v Prahe realizuje už tretí ročník študijného programu Športová diplomacia, na ktorom participuje aj SOŠV. Prebieha v spolupráci s Českým olympijským výborom a s ďalšími organizáciami a inštitúciami. Účastníci sa vzdelávajú v oblastiach ako sú organizácia a financovanie športu, manažment a marketing, športová diplomacia a ďalšie oblasti potrebné na činnosť v športových organizáciách. Program pozostáva z teoretickej časti, ktorá je rozdelená do 8

víkendových modulov a z praktickej časti – niekoľkodňovej študijnej cesty. Všetky fázy programu (okrem študijnej cesty) prebiehajú pod gesciou Vysoké školy ekonomickej v Prahe a sú zastrešené odborníkmi z príslušných oblastí.

Zo Slovenska sú frekventantmi programu Športová diplomacia 2019/2020 títo nominanti športových zväzov: **Peter Bendík** (lyžovanie), **Ivica Hatalová** (stolný tenis), **Jozef Repčík** (atletika), **Ján Szalaj** (šerm) a **Katarína Valkyová** (ľadový hokej).

ŠTIPENDISTI OS MOV K ZOH 2022 V PEKINGU

Na základe návrhov športových zväzov zimných športov výkonný výbor SOŠV schválil 11 slovenských štipendistov Olympijskej solidarity Medzinárodného olympijského výboru (OS MOV) smerom k zimným olympijským hrám 2022 v Pekingu. Slovenskými štipendistami OS MOV smerom k ZOH 2022 v Pekingu sú: **Andreas Žampa**, **Soňa Moravčíková**, **Rebeka Jančová** (alpské lyžovanie), **Ján Koristek** (beh na lyžiach), **Samuel Jaroš** (snoubording), **Petra Rusnáková** (short track), **Nicole Rajičová** (krasokorčuľovanie), **Tomáš Vaverčák**, **Matej Zmij** (sánkovanie), **Tomáš Sklenárik** a **Veronika Machyniaková** (biatlon). Štipendisti budú od novembra tohto roku až do skončenia ZOH 2022 (teda 28 mesiacov) pravidelne každý mesiac poberať podporu vo výške 1363 dolárov, určenú na ich športovú prípravu. V prípade, že sa niektorý z nich nekvalifikuje na ZOH, z programu vypadne.

NOVÉ ZLOŽENIE JUNIORSKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÍMU

Výkonný výbor SOŠV v novembri schválil nové zloženie Juniorského olympijského tímu (JOT), ktorého 20 členov SOŠV v období najbližších 12 mesiacov finančne podporí každého vo výške 2400 eur. Dvadsiatka juniorov z 15 športov bola vybraná z 38 návrhov športových zväzov. Zloženie nového JOT: **Ema Labošová**, **Filip Delinčák** (stolný tenis), **Zuzana Paňková** (vodný slalom), **Nikoleta Trníková** (plávanie), **Viktória Čerňanská** (boby), **Lucia Filipová** (šortrek), **Marián Skupek** (sánkovanie), **Peter Benjamín Prívvara**, **Romana Čisovská** (tenis), **Ema Kapustová** (biatlon), **Filip Revaj**, **Viktória Forster** (atletika), **Nina Geršiová**, **Alex Barto** (džudo), **Petra Horváthová** (moderná gymnastika), **Lukáš Filip** (strelba), **Peter Kuric** (horolezectvo), **Michaela Čukanová**, **Roman Hrčka** (karate) a **Martin Svrček** (cyklistika).

V NOVEMBRI PRIJALA
PREZIDENTKA SLOVENSKEJ
REPUBLIKY ZUZANA ČAPUTOVÁ
NAJVYŠŠÍCH PREDSTAVITEĽOV
SOŠV. NA FOTOGRAFII HLAVA
ŠTÁTU V DEBATE S ANTONOM
SIEKELOM.

Z AKTIVÍT PREZIDENTA SOŠV DOMA I V ZAHRANIČÍ

Prezident SOŠV **Anton Siekel** mal v uplynulom polroku nabitý program. Zúčastnil sa na júnových Európskych hrách v Minsku, júlovom letnom EYOF v Baku aj na októbrových Svetových plážových hrách ANOV v Dauhe, takisto aj na októbrových valných zhromaždeniach Asociácie národných olympijských výborov v Dauhe a Európskych olympijských výborov vo Varšave. Na oboch zasadnutiach sa stretol aj s prezidentom MOV **Thomasom Bachom**, ktorý potvrdil svoju návštevu na Slovensku 7. a 8. mája 2020, keď príde na otvorenie nového sídla SOŠV.

Počas VZ EOY Anton Siekel podpísal s rektorom Ruskej medzinárodnej olympijskej univerzity (RIOU) v Soči **Levom Belousovom** Memorandum o spolupráci SOŠV a RIOU. Na jeho základe RIOU poskytne slovenským športovým manažérom možnosti na ich odborný rast s využitím moderných vyučovacích technológií a olympijských expertíz. Obe organizácie budú spolupracovať pri vzdelávacích aktivitách.

Viacero pracovných stretnutí prezident SOŠV absolvoval v súvislosti s prípravami letného EYOF 2021 v Banskej Bystrici. Z jeho ďalších aktivít vyberáme niektoré. V júni a v júli pokračoval v návštevách krajských miest. V júni v Trenčíne rokoval s predsedom Trenčianskeho samosprávneho kraja **Jaroslavom Baškom**, aj s primátorom mesta **Richardom Rybníčkom**, v júli zase v Trnave s predsedom Trnavského samosprávneho kraja **Jozefom Viskupičom** (je aj reprezentant združenia samosprávnych krajov SK8), aj s primátorom mesta **Petrom Bročkom**. Na druhom stretnutí boli prítomní aj štátny tajomník MŠVVŠ SR pre šport **Jozef Gönci** a generálny riaditeľ ministerskej sekcie športu **Miloš Tomáš**. Na oboch rokovaniach

bola reč o situácii športu v kraji aj v krajskom meste, o plánoch jeho rozvoja, aj o vzájomnej spolupráci. Jej rámec určí Memorandum o spolupráci SK8 so SOŠV.

V auguste bol Anton Siekel na pracovnej ceste v dejisku OH 2020 Tokiu, kde navštívil aj slovenskú ambasádu, či priestory budúceho Slovenského domu. V septembri sa zúčastnil na tlačovej besede ku kauze Slovenskej plaveckej federácie vo veci mladej športovkyne **Viktórie Reichovej**, ktorej SPF znemožnila reprezentovať Slovenskú republiku. Aj napriek snahe SOŠV o mediáciu v tomto prípade musel rozhodnúť Športový arbitrážny súd v Lausanne, ktorý dal mladej športovkyni plne za pravdu.

K 100. výročiu Univerzity Komenského v Bratislave A. Siekel v októbri prevzal ocenenie univerzity pre SOŠV za vzájomnú spoluprácu. Na pôde SOŠV prijal trojnásobnú olympijskú víťazku v biatlone **Anastasiu Kuzminovú** pri príležitosti ukončenia jej športovej kariéry a poďakoval sa jej za vynikajúcu reprezentáciu. Najúspešnejšia olympionička v našej histórii bude v ďalšom období spolupracovať so SOŠV.

Antona Siekela spolu s generálnym sekretárom SOŠV **Jozefom Libom** 7. novembra prijala prezidentka Slovenskej republiky **Zuzana Čaputová**. Najvyšší predstavitelia SOŠV hlavu štátu pozvali na olympijské hry 2020 v Tokiu a zároveň jej predstavili najvýznamnejšie činnosti a základné úlohy SOŠV.

NA PÔDE SOŠV SA ANTON SIEKEL POĎAKOVAL TROJNÁSOBNEJ OLYMPIJSKEJ VÍŤAZKE ANASTASII KUZMINOVEJ ZA JEJ VÝNIMOČNÚ ŠPORTOVÚ KARIÉRU.

**SPOLOČNÁ FOTOGRAFIA
ÚČASTNÍKOV FINÁLE
VEDOMOSTNEJ SÚŤAŽE
O OLYMPIZME VO VYSOKÝCH
TATRÁCH.**

OLYMPIJSKÝ DEŇ 2019: 691 PODUJATÍ A TAKMER 127-TISÍC ÚČASTNÍKOV!

**TOHTOROČNÉ OSLAVY
CELOSVETOVÉHO OLYMPIJSKÉHO
DŇA (23. JÚN) NA SLOVENSKU
BOLI ZAMERANÉ NA ĽUDÍ
VŠETKÝCH KATEGÓRIÍ - OD DETÍ
V MATERSKÝCH ŠKOLÁCH,
AŽ PO SENIOROV. DO ROZMANITÝCH
AKTIVÍT SA V RÁMCI 691 RÔZNYCH
PODUJATÍ ZAPOJILO SPOLU
TAKMER 127-TISÍC ĽUDÍ!**

Z celkového počtu takmer 127-tisíc účastníkov sa najviac (54 587) zapojilo do osláv OD na dovedna 290 základných školách. V rebríčku zapojenosti sú na druhom mieste podujatia regionálnych olympijských klubov, na treťom podujatia na 90 stredných školách a na štvrtom na 108 materských školách. Iné subjekty, než boli uvedené vyššie, usporiadali spolu 65 podujatí s účasťou 17 531 ľudí. Školám a inštitúciám, ktoré organizovali podujatia v rámci osláv Olympijského dňa (OD), SOŠV pomohol materiálnou podporou – dodaním olympijských vlajok, medailí, tričiek, či rôznych propagačných predmetov.

Každoročnou súčasťou osláv Olympijského dňa sú výtvarná, literárna a vedomostná súťaž s účasťou detí a mládeže z materských (len výtvarná), základných i stredných škôl. Do výtvarnej súťaže sa zapojilo spolu 538 škôl všetkých stupňov. V kategórii do 6 rokov zvíťazila Tereza Ryšánková z MŠ Strečnianska v Bratislave, do 10 rokov Branko Franko

zo ZŠ Rozmarínová v Komárne, do 15 rokov Sandra Prokopovičová zo ZŠ Školská v Nitrianskom Rudne a do 18 rokov Patrik Jano so Spojenej internátnej školy Abovská v Ždani.

V literárnej súťaži bola tohto roku slabšia účasť, porota posudzovala len 27 prác. V kategórii do 10 rokov vyhrala Zina Priečková zo ZUŠ Štúrova v Kysuckom Novom Meste, do 15 rokov spoločne Sarah Maňáková z rovnakej školy a Lenka Bátková zo ZŠ s MŠ Imreho Madácha v Dolnej Strehovej a do 18 rokov Miriam Jalčáková z CZČ sv. Juraja vo Svidníku.

Vo vedomostnej súťaži o olympizme prebehli základné kolá online formou, celoslovenské finále bolo 24. a 25. júna vo Vysokých Tatrách. V kategórii základných škôl vyhralo

družstvo ZŠ Okružná Michalovce pred ZŠ Školská Michalovce a ZŠ s MŠ Bojnice, v kategórii stredných družstvo Gymnázia Pierra de Coubertin Piešťany pred Spojenou školou – Strednou športovou školou Nitra a Obchodnou akadémiou Watsonova Košice (44,6).

Už od roku 2013 sa realizuje celoročný projekt SOŠV „Vykročte za zdravím“, ktorý sa teší sa čoraz väčšej popularite. V jeho rámci v rôznych miestach Slovenska pravidelne cvičí viac než šesťsto žien, ale aj muži vo veku nad 50 rokov. V období osláv Olympijského dňa SOŠV vo Vysokých Tatrách zorganizoval seminár pre jeho lekorcky a cvičienky. Komisia SOŠV pre ženy a v spolupráci s FTVŠ UK v Bratislava usporiadala v Bratislave seminár Aquafitness. ✕

JE JEDNO, ČI BEŽÍTE, ALEBO JAZDÍTE NA BICYKLI ČI NA KOLOBEŽKE. HLAVNÉ JE HÝBAŤ SA!

PREMIÉRA PROJEKTU „ŠPORTUJ, SLOVENSKO“ NAD OČAKÁVANIE

ÚSPECH NOVÉHO PROJEKTU SOŠV „ŠPORTUJ, SLOVENSKO“ PREKONAL OČAKÁVANIA. DEŇ V ZNAMENÍ ŠPORTU PRE CELÉ RODINY SA S MOTTOM „PREŽI OLYMPIJSKÝ DEŇ PLNÝ ŠPORTU“ ODOHRÁVAL POSTUPNE V PREŠOVE, NA ŠTRBSKOM PLESE, V BANSKEJ BYSTRICI A V BRATISLAVE. PRILÁKAL VIAC NEŽ TRINÁŠTTISÍC ĽUDÍ.

Na májové prvé dejstvo „Športuj, Slovensko“ v Prešove prišlo okolo 4000 ľudí, potom v júni na Štrbské Pleso približne 3000 a do Banskej Bystrice okolo 2500 ľudí. V Bratislave, hoci je tam najväčšie množstvo rôznorodých lákadiel na trávenie voľného času, prišlo približne 4000 účastníkov. Spolumajiteľ agentúry BeCool Peter Pukalovič, ktorý viedol prácu organizačného štábu, vyzdvihol: „Na športové súťaže sa nám prihlásilo až 923 detí, čo je viac, než na predošlých troch podujatiach na iných miestach Slovenska. Toto číslo je super!“ K záujmu o súťaženie určite prispelo aj krásne slnečné prostredie.

Projekt „Športuj, Slovensko“, ktorý sa realizuje v spolupráci SOŠV s jeho generálnym partnerom spoločnosťou BILLA, vyvrcholil 23. septembra v Bratislave. Podujatie zapadlo do osláv Európskeho týždňa športu (s hlavnou témou #BeActive) na Slovensku.

Priestor Partizánskej lúky na Železnej studienke sa od ôsmej ráno až do piatej popoludní zmenil na obrovské multišportovisko. Tí, čo prišli – veľkí aj malí, sa pod dohľadom skúsených animátorov mohli zabaviť pri futbale, florbale, basketbale, volejbale, biatlone, atletike, boxe, golfe či bedmintone. A deti súťažili nielen v Behu Olympijského dňa, ale aj na kolobežkách (najmenšie deti v sprievode rodičov), či na bicykloch. Každý registrovaný súťažiaci bol zaradený do súťaže o kvalitné športové bicykle CTM pre celú rodinu, ktoré venoval generálny partner projektu BILLA.

TÁTO FOTOGRAFIA NEPOTREBUJE KOMENTÁR.

Po veľkom úspechu prvého ročníka „Športuj, Slovensko“ má spoločnosť BILLA silný záujem o jeho pokračovanie na budúci rok. V roku 2020 SOŠV k olympijským hrám v Tokiu plánuje národnú štafetu s ohňom, aj Olympijský festival v Bratislave počas konania OH. Vďaka spojeniu týchto projektov sa dá očakávať synergický efekt.

Každý detský účastník súťaží dostal účastnícku medailu „Športuj, Slovensko“, tí najlepší v jednotlivých kategóriách aj vecné ceny. Povzbudzovali ich, prípadne im aj odovzdávali medaily viacerí špičkoví slovenskí športovci – strelci Erik Varga a Danka Barteková, kajakári Martina Gogolová-Kohlová a Juraj Tarr, futbalista Róbert Vittek, boxer Tomi „Kid“ Kovács, motocyklista Ivan Jakeš, triatlonista Richard Varga, atlét Ján Volko a mladá džudistka Nina Geršiová.

„Predtým som bol aj v Prešove a v Banskej Bystrici. Je to skvelé podujatie, ktoré ľudí motivuje k športovaniu. Na všetkých miestach som stretol množstvo rodín s deťmi, ktoré naozaj prejavili veľký záujem

o šport. Je to výborná cesta a takýchto projektov by mohlo byť viac,“ vyznával do nedávna špičkový futbalista Róbert Vittek.

Pre viacnásobného majstra sveta i Európy a dvojnásobného strieborného olympijského medailistu v rýchlostnej kanoistike Juraja Tarra bola bratislavská účasť na „Športuj, Slovensko“ prvá. „Mám z toho veľmi dobrý pocit, takéto podujatie znamená výbornú motiváciu pre deti aj pre ich rodičov, aby športovali. A bolo to super zorganizované. Ja som prišiel na deviatu ráno a už vtedy tu bolo množstvo detí. To ma naozaj v takom rannom čase prekvapilo.“

Aj dvojnásobný majster sveta a majster Európy v strelbe Erik Varga sa na „Športuj, Slovensko“ zúčastnil po prvý raz: „Bolo to veľmi fajn. Podujatie má výborný koncept – a hlavne pre dnešnú generáciu detí, ktorú do športovania treba „tlačiť“. Videl som tu veľa nadšencov a mnoho detí, ktoré to tu očividne bavilo. Najmotívnejšie pre mňa bolo sledovať snahu detí pri športových súťažiach, ako sa snažili podať čo najlepší výkon. Tešili sa nielen tie, ktoré boli medzi najlepšími, ale aj ostatné, pretože medaily dostali všetky. Veľmi dobré bolo, že s deťmi tu celý čas trávil aj rodičia, pretože nie každé dieťa je také smelé, aby nepotrebovalo pomocnú ruku.“

TRIATLONISTA MICHAL BUČEK S PLAKETOU EFPM

Slovenský triatlonista Michal Buček sa stal laureátom najprestížnejšieho individuálneho ocenenia Európskeho hnutia fair play (EFPM) – Plakety EFPM. Najvyššie ocenenie získal ako prvý slovenský športovec počas štvrtstoročnej existencie Európskeho hnutia fair play. Cenu si prevzal v septembri v Budapešti na galavečere v rámci 25. kongresu EFPM.

EFPM ocenili odvahu a hrdinský čin Michala Bučeka pri záchrane života topiaceho sa triatlonistu počas pretekov v čínskom Žltom mori. Pri plaveckej časti pretekov narazil do nehybného tela športovca, odtiahol ho k najbližšiemu záchrannému člnu a začal pomáhať pri resuscitácii. Keď sa ten postupne preberal

k životu, vyskočil z člna do vody a pokračoval v pretekoch. V cieľi finišoval na štvrtom mieste.

Ďalšie ocenenia EFPM získali nórsky olympijský víťaz v biatlone a viacnásobný majster sveta i celkový víťaz posledného ročníka Svetového ročníka Johannes Thingnes Bø (v októbri v Anterselve mu ju spoluodovzdala slovenská členka výkonného výboru EFPM Katarína Ráčzová), česká veslárika Martina Součková a kvarteto poľských horolezcov za záchranu dvoch ľudí na Nanga Parbate v Himalájach. ✕

MICHAL BUČEK SI PLAKETU EFPM PREVZAL Z RÚK PREZIDENTA EFPM CHRISTIANA HINTERBERGERA (VĽAVO) A ŠÉFA MAĎARSKÉHO OLYMPIJSKÉHO VÝBORU KRISZTIÁNA KULCSÁRA.

CENA JÁNA POPLUHÁRA PRE JOZEFA JANKECHA

Na základe návrhu Klubu fair play Slovenského olympijského a športového výboru (KFP SOŠV) schválil výkonný výbor SOŠV udelenie

ocenení fair play za rok 2019. Slávnostne boli odovzdané 29. novembra v Martine počas valného zhromaždenia Združenia olympijských klubov SR. Ocenenia získalo 9 laureátov, ktorých vybrali z 22 návrhov.

Ceny Klubu fair play SOŠV sa udeľujú v troch kategóriách a majú tri stupne. Najvyšší predstavuje Cena Jána Popluhára, ktorá je zároveň výročným ocenením SOŠV. Za rok 2019 ju za dlhodobé pôsobenie v duchu fair play získal bývalý známy futbalový tréner, dnes 82-ročný rodák zo Šale Jozef Jankech. Počas bezmála polstoročného trénerského pôsobenia viedol množstvo klubových tímov na Slovensku (napr. VSS aj Lokomotívu Košice, Slovan aj Inter Bratislava či Dukla Banská Bystrica), v Česku (TŽ Třinec), Malajzii, Katare aj na Maledívach. V rokoch 1985 – 1987 viedol aj tím olympionikov ČSSR a v rokoch 1995 – 1998 reprezentáciu Slovenska.

CENA JÁNA POPLUHÁRA ZA DLHODOBÉ PÔSOBENIE V DUCHU FAIR PLAY:
JOZEF JANKECH, (futbalový tréner)

ĎALŠIE OCENENIA ZA DLHODOBÉ PÔSOBENIE V DUCHU FAIR PLAY

Cena KFP SOŠV: JANA RIEČANOVÁ (gymnastika)

Diplom KFP SOŠV: JAROSLAV KAMINSKÝ (volejbal), **ŠTEFAN KAJDA** (futbal), **MIROSLAV GÁBOR** (stolný tenis)

ZA PRÍKLADNÝ ČIN V DUCHU FAIR PLAY

Cena KFP SOŠV: PETER ČEREŠŇÁK (ľadový hokej)

Diplom KFP SOŠV: MIROSLAV PUPÁK (ľadový hokej), **JAKUB KRAKO** (paralympionik, jazdové lyžovanie)

ZA AKTÍVNE ŠÍRENIE A PROPAGÁCIU MYŠLIENOK FAIR PLAY

Cena KFP SOŠV: MICHAL ZEMAN (športový publicista). ✕

TRÉNERSKÚ KARIÉRU UKONČIL JOZEF JANKECH PRED DEVIATIMI ROKMI AKO 73-ROČNÝ.

MNOHÉ DETI AJ ICH PEDAGÓGOVIA SA PO SKONČENÍ PODUJATIA NECHALI ZVEČNIŤ SPOLU S PRÍTOMNÝMI ŠPORTOVCIAMI.

„DOTKNI SA HVIEZD“ V MICHALOVCIACH S TAKMER 700 DIVÁKMI

K Európskemu týždňu športu, ktorý bol v tomto roku 23. – 30. septembra, už piaty rok patrilo predstavenie SOŠV „Dotkni sa hviezd“. V Michalovciach sa na ňom 25. septembra zúčastnilo takmer 700 žiakov miestnych základných škôl. Medzi malých michalovských divákov prišli mnohé známe športové hviezdy ako lukostrelkyňa a olympionička Alex Longová, hádzanár Richard Štochl, futbalista Igor Žofčák či hádzanáarka Patrícia Wollingerová.

Olympijskú pochodeň priniesla do športovej haly Alex Longová. Ústrednými postavami predstavenia boli klaun Alex a jeho kamarát mím Mimo. Ich úlohou bolo zábavným spôsobom predstaviť nielen samotné olympijské hry, ale aj olympijské hodnoty či symboly. Nechýbala krátka exkurzia do minulosti, ani avízo budúcoročných OH v Tokiu. Okrem sledovania programu deti aj súťažili – v preťahovaní lanom, stolnom tenise, skoku do diaľky či v rýchlostnej chôdzi

a samozrejmosťou bolo aj slávnostné udeľovanie medailí.

„Cieľom predstavenia je dovzdeláť deti v oblasti histórie športu a, samozrejme, pritiahnúť ich k športu. Deti sú súťaživé, ‚nepokazené‘ a sú skvelí fanúšikovia,“ vyjadril sa režisér predstavenia Nikita Slovák. „Som veľmi rada, že môžem byť súčasťou takýchto podujatí a rozširovať šport medzi ľuďmi. Dnešné podujatie bol skvelý zážitok, verím, že si ho detičky naozaj užili,“ zhodnotila Alex Longová. ✕

OLYMPIJSKÁ NÁVŠTEVA DETÍ Z MICHALOVIEC NA UKRAJINE

Olympijský klub Michalovce dostal od SOŠV ponuku reprezentovať Slovensko na Medzinárodnom olympijskom tábore na Ukrajine. Ukrajinské deti sa už viackrát zúčastnili na podobnom tábore na Slovensku, a tak Ukrajinský olympijský výbor recipročne pozval slovenské deti. Na letnom tábore sa s pedagógmi a s predsedom Olympijského klubu Michalovce Jozefom Uchalom zúčastnilo po šesť chlapcov i dievčat vo veku od 12 do 14 rokov. V známom mládežníckom tábore Artek absolvovali pútavý program v spoločnosti 25 družstiev, ktoré zvíťazili v krajských kolách tzv. „olympijských lelečení“. V rámci programu predstavili seba, svoju školu, aj región, absolvovali aj športové súťaže a besedu s niekdajším fenomenálnym atlétom a dnes prezidentom Ukrajinského olympijského výboru Sergejom Bubkom. ✕

ŠPORT JE ŠANCA: VÍŤAZSTVO PROJEKTU NA KONI - HRAVO A ZDRAVO

Klub fair play SOŠV v roku 2019 po druhý raz vypísal projekt Šport je šanca. Jeho prostredníctvom oceňuje organizátora športových aktivít, ktoré sa snažia o zvýšenie zapájania znevýhodnených skupín do športového hnutia, podporu vzájomnej solidarity medzi rôznymi skupinami spoločnosti, boj proti dopingmu, aj proti všetkým druhom násillia, neznášanlivosti a diskriminácie, podporu sociálneho začlenenia a rovnakých príležitostí v športe, alebo prispievajú k ochrane a obnove životného prostredia.

Z 12 prihlásených projektov členovia kolégia Klubu fair play SOŠV navrhli oceniť projekt Na koni – hravo a zdravo, ktorého

realizátori od SOŠV dostanú športový materiál v hodnote 1000 eur. Jeho náplňou je krúžok pohybovej prípravy na koni pre deti klientov krízového centra Arcidiecéznej charity v Košickej Novej Vsi. Deti z rodín, ktoré sú klientmi krízového centra, sa nachádzajú v ťažkej životnej si-

tuácii. Rodiny zväčša majú slabé ekonomické zázemie, preto aj obmedzené možnosti deťom zabezpečiť rôznorodé voľnočasové aktivity, prospešné pri ich vývoji. Práve preto sa organizátori projektu rozhodli poskytnúť deťom možnosť spoznať v rámci krúžku krásu jazdeckého športu a cez pohybovú prípravku im pomôcť zlepšiť fyzickú kondíciu a naučiť ich nové zručnosti. ✕

LADISLAV ŠESTÁK A FRANTIŠEK REICH: 90!

LADISLAV ŠESTÁK, veľká osobnosť slovenskej hádzanej, oslávil 26. septembra v dobrej kondícii 90. narodeniny. Bývalý hádzanár 17 rokov viedol mužov Tatranu Prešov, v sezóne 1968/69 s nimi získal titul majstra ČSSR – vôbec prvý pre slovenský klub. Druhý federálny titul pridol v sezóne 1972/73 s ČH Bratislava. Ako asistent trénera čs. reprezentácie prispel

k zisku striebra na MS 1961 v Dortmunde aj na OH 1972 v Mníchove, neskôr pôsobil aj ako hlavný tréner. Člen Siene slávy slovenskej hádzanej je držiteľ titulu Zaslúžilý tréner, aj najvyššieho slovenského ocenenia fair za celoživotné pôsobenie v súlade s princípmi humanizmu – Ceny Jána Popluhára.

Takisto 90 rokov dovŕšil 31. októbra žilinský rodák **FRANTIŠEK REICH**, veľká postava slovenského veslovania. Akademický majster sveta 1951 v skife štartoval dvakrát na OH: v Helsinkách 1952 v skife (na požičanej lodi skončil v semifinále) a v Melbourne 1956 v dvojskife (s Albertom Krajmerom nepostúpili z opravnej jazdy). Medailovo sa presadil na majstrovstvách Európy. V dvojskife s Krajmerom na ME 1955 v Gente získali striebro a na ME 1956 na Bledě bronz. Po športovej kariére pôsobil ako tréner mládeže, dlhé roky bol predseda Slovenského veslárskeho

klubu Bratislava a po roku 1989 predseda Slovenského veslárskeho zväzu. Rovnakú funkciu neskôr zastával aj jeho syn Marek Reich, ktorý sa tiež úspešne venoval veslovaniu ako športovec – takisto ako dcéra Lucia Reichová, ktorá ako prvá Slovenka vyhrala ženský skif na chýrnych pražských Primátorkách.

VEČNÁ ROZLÚČKA AJ S VOLEJBALOVÝM VELIKÁNOM PIPOM

OD VYJEDENIA PREDOŠLÉHO ČÍSLA ČASOPISU OLYMPIC.SK NÁS NAVŹDY OPUSTILO NIEKOLKO VÝZNAMNÝCH ŠPORTOVÝCH OSOBNOSTÍ.

† **JÁN VLČKO**. V Banskej Bystrici zomrel 7. júla vo veku 84 rokov držiteľ Bronzových kruhov SOV Ján Vlčko, dlhoročný významný predstaviteľ slovenského armádneho športu, aj člen predsedníctva Čs. zväzu moderného päťboja a Slovenského zväzu moderného päťboja. Pôsobil v strediskách vrcholového športu Dukla v Banskej Bystrici a v Trenčíne. ASVŠ Dukla Trenčín v rokoch 1988 – 1995 riadil ako veliteľ.

† **MARIÁN HEFKA**. V Bratislave 18. júla vo veku 68 rokov zomrel bývalý viacnásobný majster Československa v džude, medzinárodný

rozhodca, člen komisie rozhodcov Európskej džudistickej únie a počas 13 rokov predseda Slovenského zväzu judo Marián Hefka.

† **ŠTEFAN PIPA**. V Bratislave vo veku 69 rokov 25. septembra po dlhej a ťažkej chorobe zomrel legendárny volejbalista Štefan Pipa, člen Siene slávy slovenského volejbalu a držiteľ Zlatého odznaku SOV, vyhlásený za druhého najlepšieho slovenského volejbalistu 20. storočia. Bol kapitán tímu Červenej hviezdy Bratislava, ktorý vo svojej ére patril k najlepším v Európe a vyhral Európsky pohár

majstrov 1979 aj Pohár víťazov pohárov 1981. V čs. reprezentácii odohral v rokoch 1971 – 1980 vyše 220 zápasov. Štartoval na dvoch OH – v Mníchove 1972 prispel k 6. miestu, v Montreale 1976 k 5. miestu. Hral aj na MS 1974 v Mexiku, kde družstvo ČSSR skončilo piate. Z ME 1971 v Miláne si ako 21-ročný nováčik priniesol striebornú medailu, štartoval aj na ME 1975 v Belehrade (6. miesto) a na ME 1977 v Helsinkách (6. miesto). V slovenskej ligovej súťaži si zahral ešte vo veku 47 rokov v Myjave spoločne so svojím starším synom Martinom.

SLOVENSKÝCH OLYMPIONIKOV S HRDOSŤOU PODPORUJÚ

EXKLUZÍVNY PARTNER

GENERÁLNI PARTNERI

TOYOTA

HLAVNÍ PARTNERI

PARTNERI

MEDIÁLNI PARTNERI

DODÁVATELIA

SME JEDEN TÍM

PRIPRAVENÍ NA TOKIO!

Danka Barteková
#pripraveninatokio | www.olympic.sk